Petru Idriceanu

ZÎMBETE DE CIRCUMSTANȚĂ

JUNIMEA

PETRU IDRICEANU
ZÂMBETE DE CIRCUMSTANȚĂ
SCHIȚE UMORISTICE
JUNIMEA IAȘI 1982

POVEȘTI PENTRU COPII

— Tăticule, vreau și eu la lonești !…
— Ce să cauți tu la lonești?!
— Păi, voi ce căutați?
— Taci din gură. Copiii nu au ce face când se adună oamenii mari…
— Înhiiâiii! Vreau și eu unde se adună oamenii mari…
— Taci și… adormi!… Hai, taci că-ți spun o poveste! Numai să adormi!
— Ce poveste?… Cu lonești?
— Nu, povestea cu…
— … o știu!
— Atunci pe aia cu…
— O știu și pe aia!
— Dar pe aia cu…
— Am văzut filmul… Spune-mi o poveste pe care n-am mai auzit-o!
— Bine… dar care?!… Adică, las că văd eu. Principalul e să încep. Așaaa!… A fost odată ca niciodată…
— … că dacă n-ar fi nu s-ar povesti! O știu!
— Bine, atunci alta… Departe, departe, într-un turn, trăia închisă Ileana Cosânzeana…
— Tăticule, ce înseamnă Cosânzeana?
— Aăăă… adică era frumoasă foc!
— Păi nu era închisă în turn?
— Ba da!
— Și-atunci când mai avea timp să meargă la cosmeticiană?
…? /…
— … Ca să fie frumoasă!!!…
— Gigele, mă lași să povestesc sau nu?
— Te las, te las!

— De frumusețea ei aflase o vrăjitoare care locuia într-o pădure mare-mare…

— Tăticule, nu știi mai precis unde locuia?

— De ce mă întrebi?

— Să-i dau adresa lui mami…

— Ce să facă mami cu adresa vrăjitoarei?

— Să meargă să-și ghicească, că de când vrea ea să…

— Termină cu… treburile astea și nu mă mai întrerupe… Ascultă mai departe! Atunci vrăjitoarea cea rea a trimis un zmeu s-o răpească pe Cosânzeana. Zmeul a luat-o și s-a înălțat în zbor cu ea, pe deasupra coamelor munților…

— Tăticule, câte kilograme avea Cosânzeana?

— Acuma ce-ți mai veni?!

— Nimic! Vreau să știu câte kilograme avea Cosânzeana!

— Păi, știu și eu?!… Vreo cincizeci, acolo.

— Cincizeci, ai?!… Păi dacă avea ea 50 de kilograme, cum a putut zmeul să se înalțe cu ea în zbor, pe deasupra munților, când zmeul care mi l-ai cumpărat tu de la „Bucuria copiilor” n-a vrut să se înalțe de la pământ nicio palmă. Și n-o avea nici pe Cosânzeana!

— Ăsta nu era zmeu din acelea de la „Bucuria copiilor”…

— Aha! Era din import…

— Da’ de unde! Nu era de nicăieri, era așa un fel de… bau-bau…

— Aaa, atunci de ce nu spui clar că pe Ileana

Cosânzeana a luat-o bau-bau pentru că nu era cu minte?

— Auzi, tu mă lași să povestesc sau nu?!

— Eu te las.

— Atunci, Făt-frumos a încălecat pe calul său năzdrăvan care mânca jăratec și…

— Dar dacă mânca jăratec, nu făcea buba la stomac?

— Nu, nu făcea pentru că…

— … știu! Lua Gelusil Lac pentru arsuri la stomac! Da’ de unde lua, că vrea și bunicul?

— Cerule! Ce mă fac eu cu copilul ăsta?

— Ce să te faci? Te mai gândești!

— La ce să mă gândesc?!…

— Să-mi spui o poveste ca lumea, să adorm, ori să mă iei la lonești…

— Bine mă mai gândesc!…

— Tăticule!

— Da!

— Te mai gândești mult?

— Gata! Ascultă! „Fata babei și a moșului”!…

— Fata moșului cea cuminte! Muncea, învăța, activa la brigadă I Fata babei… leneșă, rea! Ca să scape de ea au promovat-o ! O știu! La ce te-ai gândit tu, în tot timpul ăsta, tăticule?

— Iartă-mă! Îți spun alta! „Făt-frumos și me rele de aur”…

— Aaa, lui Făt-frumos i-au tăiat capul pentru că nu a putut aduce merele de aur la timp! Avusese trenul întârziere I Eu zic să te mai gândești!

— Gata! Mi-a venit ideea! „Capra cu trei iezi”!…

— O știu și pe asta! Capra pleacă după diverse, iezii așteaptă lupul dar vine capra și ei nu vor să-i dea drumul în casă pentru că ea venise prea de vreme! Ei nu știau că pe strada lor se mutase un lup cu muncă de răspundere și luase toate mijloacele de transport de pe alte linii și le băgase pe strada lor… Ufff! tăticule, nu știi și tu o poveste serioasă?

— Gata! îmbracă-te, mergem la loneștii!

— La ora asta?… La ora asta copiii sunt în pat!

Părinții le spun povești și ei adorm!

— Uite ce-ți propun: în seara asta descurcă-te și tu cum poți! De mâine încolo, îți promit să-ți spun în fiecare seară câte o poveste pe care n-ai mai auzit-o I — Bine! Da’ să te ții de cuvânt! Că așa-i frumos!

Pentru că așa e frumos, m-am ținut de cuvânt!

Am început să scornesc fel de fel de povești. Unele pentru copii, altele pentru cine o fi! Și așa, fără a-ncăleca pe vreo șa, am scris cartea aceasta…

Poveste de demult

Povestea aceasta s-a întâmplat tare demult, la începuturile copilăriei omenirii, când predecesorii noștri s-au dat jos din copac pentru a-și începe condiția de om. Atunci, obosiți fiind ei de miile și miile de ani străbătute în patru labe, au adoptat – după cum era și logic — poziția culcat pe spate, altfel spus „cu abdomenul la soare”.

Deci, omul a fost la începuturile sale sedentar, total contrar celor ce susțin că am intrat într-o epocă în care nu ne mișcăm decât împinși de la spate sau trași din față — în cazul când tracțiunea e pe față — spre deosebire de omul de odinioară care peregrina de colo-colo, ceea ce ar fi avut un efect salutar asupra condiției sale fizice, el habar neavând de acest lucru.

Dar să revenim!

Aceste începuturi pot fi situate cu precizie în epoca matriarhatului, care a precedat epoca patriarhală, epoca în care femeile aveau grijă de toate iar bărbații nu aveau nicio grijă în afară de aceea de a păstra nezmintit poziția culcat pe spate, altfel spus, cu abdomenul la soare, în așteptarea picării vreunei poame cât mai mălăiețe.

Era un timp foarte frumos! Și din punct de vedere meteo.

Și cum stăteau ei așa și așteptau să se mai coacă vreo poamă care să le pice, venerabilul matriarh (matriarhat-matriarhat dar șef era un bărbat) își plimba privirile blânde asupra celor ce-i avea sub oblăduire, priveghind cu strășnicie (blând-blând dar nu se juca) ca nu; cumva să calce vreunul orânduiala care interzicea cu desăvârșire să miște careva cumva vreun deget…

Când deodată… ce să vezi? Sau mai bine zis, ce le fu dat privirilor venerabilului să vadă: unul din prea ascultătorii lui supuși, căruia prea îi făcea cu ochiul o poamă bine mălăită plimbându-i-se în adierea domoală a vântului chiar prin fața nasului, întinse o mână, înșfăcă poama și o duse cât ai clipi la gură!

Ca ars sări matriarhul, nevenindu-i să creadă dacă aținise ori trăia aievea această oroare:

— Stai așa !

Bineînțeles, vinovatul încremeni instantaneu cu mălăiața în gură.

— Stai așa! se sufocă de indignare venerabilul.

Cum ți-ai permis, nemernicule, să miști toată mâna când orânduiala îți interzice cu desăvârșire să miști măcar un deget?

— Iertare, venerabile! își ceru iertare „nemernicul* tremurând din toate articulațiile. N-am putut rezista tentației… Știți, mie nu mi-a mai picat nicio poamă de aproape un secol…

— Ahaa! răcni matriarhul, umbli deci și cu șoalda! Crezi că-mi poți înșela vigilența! Suspectule! Ia spune iute, de unde ai apărut tu aici printre noi, ce *faci* tu aici?

— Eu?!… îngăimă consternat „suspectul*, ce să fac? Nu *fac* nimic. Stau și eu ca toți ceilalți și aștept să pice!…

— Ba nu, ba nu, îl apostrofă aprig matriarhul, tu nu *stai!* Tu ai mișcat o mână! Ești suspect! Ia spune nu cumva ești…

Și lăsă fraza în suspensie, dând a înțelege multe și grave.

Și pe vremea aceea îndepărtată, pasămite, se găseau unii, foarte puțin apreciați, care-și băgau nasul pe unde nu le fierbea oala.

— Eu?… Să fiu cumva…?!… Nuu! Mă jigniți profund! E adevărat, am greșit! Am pus mâna dar de-aici și până laaa… s-avem iertare.

Deși revolta neîndreptățitului era justă, nu a fost crezut.

Au fost chemate organele însărcinate cu respectarea orânduielii de a nu mișca cumva vreun deget și, după investigații minuțioase, s-a declanșat un râs general.

S-a constatat că, într-adevăr, suspectul nu se abătuse cu intenție de la orânduială, el fiind un ins dotat congenital cu darul de a nu mișca vreun deget cumva. S-a dovedit că fapta lui fusese pur și simplu o rătăcire temporară oare nu durase nicio secundă în spațiu — și spațiul pe vremea aceea era de lungă durată — și nici nu exista vreo perspectivă de a mai fi repetată vreodată.

Pe vremea aceea, extrem de îndepărtată însă, greșelile nu se iertau, vinovatul a fost condamnat să renunțe pentru totdeauna la poziția culcat pe spate și să umble, să nu se oprească niciodată. El este la originea acelei încrengături din care s-a dezvoltat ulterior specia rătăcitorilor, pedepsiți să nu aibă stare, să peregrineze, să peregrineze și iar să peregrineze. Unii dintre ei, știind să tragă din orice ponos un folos, s-au transformat în persoane cu statut de turist perpetuu, intern sau extern. Alții, cei mai nefericiți, au continuat să rătăcească, însoțiți peste tot de râsul general. Dintre aceștia, unii, care aveau umor, s-au împăcat cu situația, făcând haz de necaz.

Alții, care au luat-o în tragic, neîmpăcându-se cu ea, tot încercând să se justifice, n-au reușit să obțină, decât uneori, câte un zâmbet. Aceștia sunt umoriștii…

Povestea blocului

A fost odată ca niciodată… A fost odată un bloc.

Era un bloc foarte frumos. El creștea într-o zi cât altele într-un an.

Pentru că era așa de frumos toți îl iubeau.

Când îl vedeau cum se înalță din temelii, tuturor le creștea inima. Ușile și ferestrele se închideau etanș, pereții erau netezi ca în palmă, instalațiile funcționau perfect, caloriferele, liftul fuseseră montate la timpul potrivit iar balcoanele fuseseră atât de logic proiectate încât constructorii nu avuseseră nicio bătaie de cap pentru a le pune la locul lor.

S-a dus vestea despre blocul acesta nemaivăzut peste nouă mări și nouă țări, până în centrală. Și au vrut cu toții să-l vadă !

Cu alai mare de mașini încolonate s-au deplasat la fața blocului, unde au fost întâmpinați cu pâine și sare și cu justificată mândrie de către cei ce-l înălțaseră așa de chipeș.

Toți se minunau și se felicitau reciproc într-o deplină stare de încântare, numai că, așa cum se întâmplă în orice poveste, printre ei era și un personaj care întruchipa răul, unul, așa, spân și plin de venin, care nu vedea cu ochi buni această realizare deosebită.

El era un individ practic, obișnuit cu cifrele și relevmentele, și de aceea se uita cu ochi răi, căutând nod în papură.

Și l-a găsit!

— Ahaaa! rânji el frecându-și mâinile cu satisfacție, ați încurcat-o!

— Cuum?! se mirară cei ce o încurcaseră. Noi ne-am străduit să-l înălțăm. Într-o zi cât într-un an și… am încurcat-o?!

— Da! Da! Ați încurcat-o! Că tot înălțându-l, l-ați înălțat prea tare!… Câte etaje trebuia să aibă acest bloc? Ei?!…

Iute s-au luat proiectele, s-au măsurat etajele și s-a constatat că, într-adevăr, blocul era prea crescut.

Pasă-mî-te, spre deosebire de alte blocuri care la recepție ieșeau cu un etaj în minus, ăsta, tot crescând el așa într-o zi cât altele într-un an, s-a pomenit cu un etaj în plus!

Uluiala a fost atât de mare încât nimeni nu mai putea scoate un cuvânt.

Tot spânul a fost acela care l-a scos:

— De unde ați avut voi materiale să faceți un etaj în plus? Ei?… Ia să vedem, cum o scoateți la vopsea! De unde vi le-ați însușit?

Au început cei în cauză să explice că ei au lu' crac cu materialele primite, că n-au luat de nicăieri nici măcar un fir de nisip, dar nimeni nu voia să-i creadă. Degeaba au vrut ei să acrediteze ideea că se poate construi un bloc cu zece etaje din materialele repartizate pentru unul cu nouă; n-au reușit să fie convingători.

Toată lumea știa că din cantitatea respectivă iese un bloc cu opt etaje, căci altfel cum s-ar mai justifica cotele perisabilului, orânduială care funcționa de când construcțiile de blocuri.

— În sfârșit, o să anchetăm și o să facem noi lumină, decretă mai marele peste toți constructorii acolo de față, acum însă ce facem cu rușinea asta de etaj în plus?

Consilierii care-l însoțeau s-au repezit imediat cu soluțiile salvatoare:

— Să se dărâme blocul!

— Să se dărâme numai etajul în plus!

— Da, dar care e în plus?!

— Al zecelea?!… Dar ăsta e de o factură mai specială, el este și acoperiș, are izolație să nu plouă în apartamentele oamenilor…

— Atunci, să fie dărâmat al nouălea, iar etajul zece să devină nouă!

Între timp, începuseră să-și facă apariția camioanele cu noii locatari.

Dar au fost rugați stăruitor să se întoarcă de unde au venit, întrucât blocul, cel despre care mersese vestea peste nouă mări și nouă țări, avea un viciu de fabricație. Când va fi eliminat, îi vor anunța ei să-și ia apartamentele în primire…

Oamenii au dat din umeri și au zis:

— Totul nu a fost decât o poveste cu blocul acesta!

Căci numai în povești blocurile cresc într-o zi cât într-un an și n-au vicii de fabricație.

Povestea cu omul… din colț

— Hai, o dată, tovarășe Mitrică Te-așteaptă șefu'!… De cinci ori a sunat, până acum, după dumneata!…

— Gata! A venit băiat'!…

— Nu mai bateți, intrați direct!

— Nu mai bat! Intru!… Să trăiți! Jucătoru’ Mitrică și-a făcut apariția în teren! Ha-ha-ha!

— Ha-ha-ha! în ultimul moment, Mitrică, în ultimul moment! Cât pe-aci să te dau învins prin reprezentare! Trei la zero!

— Nu știți cum am alergat!…

— Încălzirea Mitrică, încălzirea! Fără încălzire, nu obții nimic! Acuma, gata! Poți să respiri! Tovarășa Cocuța, din acest moment nu ne mai deranjează nimeni! Avem o lucrare urgentă…

— Două ore cu prelungiri! Ha-ha-ha!

— Am înțeles! Și dacă vă caută soția?

— Nimic! Fără excepție! Regulamentul trebuie respectat de toată lumea. Absolut! Mitrică, deschide televizorul!

— Pe față, tovarăș’ șef! Iac-așa… poftiți!

— Ce-i asta, Mitrică?!

— Întăritoare pentru echipă! Două sticluțe de Murfatlar, din partea coechipierului Mitrică! Așa, în loc de lămâie!…

— Mitrică, Mitrică, nu știi că regulamentul interzice dopajul?!

— Lăsați, că regulamentul de aia e regulament, ca să fie călcat!… O fac și echipe mai mari!

— Mitrică! Nu-i frumos! Pentru noi, regulamentul e sfânt!

— Așa e!

— Atenție!

— Că bine ziceți! Poftiți plicul cu atenția pentru repartiția pe apartamentul cu patru camere, bucătărie, baie, dependințe și garaj!

— Aruncă-l, Mitrică, aruncă-l… colea în sertar!

Și scoate două pahare!… Bravo! Ce dexteritate ai.

Mitrică! La umplut! Pasează-l!

— Antrenamentul, tovarășu’ șef! L-am pasat!

— Îmi place, ești eficient!

— Am punci! Așa se spune, nu?!

— Exact! Parcă ai fi bombardiere aia neagră care l-a făcut arșice pe Casius Clei! Parcă îi dădea cu avionul! Reactor, ce mai! Hai noroc și să bată ai noștri!

— Să trăiți! Dar Casius a spus că a fost un accident!

— Accident, ai?… N-ai văzut ce l-a tamponat?!…

— Vai de mine, cum să nu văd!!… Dar… apropo de tamponat! Știți… venind încoace fuga-fuga, să nu întârzii… am intrat pe galben!

— E obstrucție dar arbitru' mai închide ochii!

— Da, dar știți… era mai mult roșu!

— Dacă era cu spatele, zi mersi și mai toarnă un pahar!

— Torn, să trăiți! Da' să știți că a fluierat!

— Și?! Ți-a scos cartonașul galben?!

— Nu știu! Că n-am oprit!

— Nu-i nimic! Când vine „sancțiunea", îmi dai mie „cartonașul" și facem contestație! Interes de serviciu! Eschivă, Mitrică, eschivă!

— Așa, nea Dorule, că mata ai alonjă! Bați de parte! Dacă mata nu erai unchiul meu, demult îmi ceream dezlegare din instituția asta!

— De ce să-ți iei dezlegarea, mă băiatule, de ce?

Leafa-leafă, prime-prime, primă de supraalimentare, cheltuieli de deplasare, cotizație din partea… suporterilor! Și câștigător sigur, în orice meci!

— Așa-i, nea Dorule! Mata ai un joc de picioare nemaipomenit!

— Experiența, mă băiatule! Ascultă-mă tu pe mine și-o să fie bine!

— Știu, nea Dorule! Mata mă sfătuiești numai de bine! Că și ăla de-l bătu pe Clei a spus că dacă nu-l sfătuia bine omul lui din colț, nu reușea să-l

Învingă! Mata ești „omul meu din col („! Săru-mâna!

— Mitrică, cât mi-o rezista inima… să știi că nu te las!

— Nu mă lăsa, nea Dorule, nu mă lăsa! Nu mă lăsa nici cu reclamația ăluia de-i băgai pe „susținătorul" nostru în camera la care avea el drept de extindere!

— Mitrică. Iar uiți regulamentul! Orice contestație trece pe la federație! Și aici se îngroapă!

Fentă!… Acum *taimaut*, că-i fază de gol!

— Aoleu! A ratat fraierul!

— Ei, Mitrică, ce știi tu cum e cu ratările astea!

De ce-or fi ratând băieții ăștia când sunt singuri cu poarta goală și marchează mai apoi dintr-un unghi imposibil?! Ți-ai pus tu întrebarea asta, Mitrică?

— Numai o dată, nea Dorule?!

— Și ce ți-ai răspuns?

— Ghinionul, nea Dorule!

— Ghinionul, ai? Adică fac patru antrenamente pe săptămână, trag mii de șuturi la poartă, ca să aibă ghinion, la momentul fierbinte, ai?… Nu, Mitrică, ești aut! Astea sunt scheme subtile, mă băiatule, ascultă tu la mine! Vezi, Doamne, ia ieșiți voi cu ceva, fraților, că altfel nu se sparge ghinionul!

Și cum se sparge ghinionul, cum începe eficacitatea!

Ca peste tot, Mitrică! Vrei eficacitate, miști din urechi și gata!

— Da' mai e un aspect, nea Dorule! Vreți să scăpați cu poarta negăurită? Ia ieșiți voi cu ceva și gata… ghinionul!

— Bravo, Mitrică! Ai prins lecția! Ai perspective!

— Cu așa profesor, nici nu se poate altfel!

Secretara Cocuța intervine timid prin ușa capitonată:

— Tovarășu' șef!

— Tovarășa Cocuța, am spus să nu fiu deranjat!

— Ați spus! Dar au venit două persoane care insistă să-l vadă pe tovarășu' Mitrică!

— Acum nu se poate! Suntem în ședință!

— Tovarășii insistă! Că e o problemă urgentă!

— Cine-or fi?

— Tovarăș' șef, eu cred că sunt de la miliție!

— De ce crezi asta, tovarășa Cocuța?

— Sunt în uniformă…

Poveste cu cuvinte

— Nu-i nimic! O să aștept!

— Dar v-am spus! E în consiliu! Poate să figureze ore întregi!

— Am timp! Am venit pregătită să aștept cât va fi necesar!

— Treaba dumneavoastră, eu v-am prevenit! Tovarășul nu are astăzi timp pentru nimeni…

— Eu nu-i voi răpi decât un minut…

— Sunt convinsă! Dacă vreți să așteptați nu vă pot interzice! Acum, scuzați-mă, am de lucru!

— Chiar vă rog! Să știți că și eu am cu ce să-mi umplu timpul! Mi-am adus o revistă „Re bus”… Sunt mare amatoare de cuvinte încrucișate.

Dumneavoastră, nu…

— Nu!

— Ia, uitați-vă, e. E careu interesant! Ce model de rochie drăguț! Maxi și cu un umăr dezvelit! Da’ știți că se asortează cu coafura? Cine-o fi persoana?!… „Mitologie”…

— Mitologie e altceva… cu zei, cu antichități…

— Da?!… Da’ să știți că e bine! E foarte bine să ai în casă antichități din astea! Face modern…Așa-i la Vasilești… De unde-or fi având antichitățile astea… moderne, nu știu! Cică de la mama! Gogoși !… Poate din gogoși, că toți din familie sunt gogoșari! Gata! Nu vă mai deranjez, doar o între bare vă mai pun! Nu știți ce poate să fie asta la unu orizontal: „Care a stârnit zâzanie între zeițe când a trebuit s-o aleagă pe cea mai frumoasă”?!…

Din cinci litere! Că dacă nu ar fi din cinci, mai c-aș zice că e Didina! Că deși e din șase, la zâzanie n-o întrece nimeni…

— Vedeți ce-i pe vertical, că dacă știți prima literă, poate se leagă…

— A, da! Aveți dreptate! „Noaptea desfăcea ce ziua țesea!”… Ah! Știu… asta-i Penelopa, c-am văzut filmul… îl așteaptă pe Ulise să se întoarcă din deplasare! Asta da, fidelitate, nu ca Penelopa de la Plan care, cât e bărbatu-său plecat „în expediție”, numai timp de „țesut, nu are… Noroc că nu-mi place mie bârfa… Deci „P” de la Penelopa… Cine-o fi și ăsta cu „P” care a băgat zâzanie între zeițe?!…

— Vedeți mai departe… Tot pe vertical…

— Că bine ziceți! Doi vertical: „Care are priză la public”! Asta ce-o mai fi?!…

— Alo, da! Cabinetul tovarășului… Nu, nu acordă astăzi audiențe… S-au suspendat… Bună ziua! Altul cu audiență!…

— Audiență… Da! Să știți că se potrivește! Deci primele două litere sunt „PA”. Tot nu-mi dă prin cap ce poate fi… Mai departe… la trei vertical…poftim! O căsuță neagră… Se putea zâzanie fără încurcături?!… Că ce încurcături mai avu și-al de frate-meu!… îi băgă zâzanie un binevoitor cum că ar ponta pe „șțat” fictivi… Nimeni n-a vrut să țină cont că treaba mergea! Avea rezultate foarte bune, acum însă… Dacă nici cu patru vertical nu-l descoperim pe insul ăsta cu intrigile, nu știu ce ne facem! Hai, că mor de curiozitate: „Consemnează evenimentele de-a lungul vremii”!… Din șapte…

— Cronică!

— Să fie „cronică”?!… Dar și „Istorie” e tot din șapte… Mare istorie și cu Tina!… L-a cunoscut la „Scala”… Servea o înghețată… Când să înainteze actele… i-au făcut acte de trimitere în judecată…Mai era căsătorit o dată!… Biata Tina!

— Ce-i trebuia înghețată pe frigul ăsta?!…

— Chiar așa! Deci și litera a patra este în sus pensie! Ultima posibilitate! Cinci vertical: „Veche capitală a Daciei*…

— Sarmizegetusa…

— Asta-i! Sarmizegetusa! O știu… am vizitato și eu! Ce splendoare… Ce ruine! Am fost cu Ică…Pe unde nu ne-am plimbat, ce cadouri nu mi-a făcut!… Era mână spartă! De la el am capul de cerb! O raritate! După coarne s-ar părea că are 25 de ani!… Mai are trei! Ică săracul… Că i-au dat cinci. Avusese Ceareul pe mână! Da’ și ei sunt vinovat!! îl iau nepătat și-i dau tentația pe mână… Deci, prima literă „P”, a doua, „A”! A treia…gol! A patra, „C „sau „I”, iar a cincea, „S”…

— Și a patra trebuie să fie „I”, că nu merge consoană lângă consoană…

— Păi… atunci e „PA… IS* Ce-ar putea fi?!…

— Luați acum consoanele pe rând…

— Că bine ziceți ! PA-NIS! Nu, că ăsta era cu jocurile: „Panis et circumcensis*… PA-PIS?… N-are niciun sens…

— PARIS!

— PARIS! Sigur că e Paris… că altceva n-are ce!

Păi… a băgat Parisul zâzanie între zeițe?!… O fi băgat ! Că a băgat și între Miți și Coca. Și ele nu sunt zeițe… Că Miți a fost la Paris, ea știe cum, iar Coca nu!…

— Paris a fost un personaj mitologic! N-ați văzut filmul cu Troia?!…

— Exact! Ala de o fură pe Troia, cu calul!

— Nu! Cu calul a intrat în Troia.

— A, da! Troia era cetatea! Știu-știu toată povestea! A intrat cu toate neamurile și au distrus mândrețe de cetate! Că așa-s neamurile! Vin pe capul meu și nu scap de ele până nu distrug tot!…

Ca la Troia ! Dar cum o fi băgat el zâzanie între zeițe, Paris ăsta?

— I s-a dat un măr și a trebuit s-o aleagă pe cea mai frumoasă dintre zeițe…

— Și el precis a mâncat mărul…

— Nu l-a mâncat pentru că era de aur…

— Aaa, m-am prins! L-a… și l-a însușit, e clar! Banditul! Păi, cum să nu se supere zeițele dacă le-a șterpelit așa o valoare?!…

— Nu! Paris trebuia s-o lovească cu mărul pe cea mai frumoasă și… Ssst! Iese șeful!…

— Aoleu! Și a schilodit-o pe aia mai frumoasă!…

— Cine a schilodit pe cine?

— Să vedeți, tovarășa…

— Da! Despre ce e vorba, tovarășa?

— Despre Paris, tovarășu' director! Când am aflat am fost atât de revoltată… Am aflat acum de la tovarășa secretară… e oribil!

— Tovarășa secretară nu trebuia să spună nimic dar acum, dacă ați aflat, să știți că de aceea ne-am întrunit în consiliu, să hotărâm cine va face parte din trupa care merge la Paris… Veți face, desigur, și dumneavoastră parte… Nu trebuie să vă revoltați…

— Dar eu… nu am…

— Nu-i nimic, totul s-a clarificat! Să ne reprezentați cu cinste!…

— Vă mulțumesc! Ia te uită, tot a fost bun la ceva Paris ăsta!… Plec la Paris!… Uraaa! Și eu care venisem să cer trei zile concediu fără plată, să trag o fugă până la mama, la Tichilești, să-mi fac rost de niște cartofi!… Al naibii, Paris!…

Poveste de groază

— Alo! Tovarășa Lucreția?
— Da!
— Aici Principala! Am un tovarăș care spune
c-a fost chemat de urgență la dumneavoastră. E din provincie…
— Aha, trebuie să fie Coman de la… Să urce!
După câteva minute, ceremonios se aude în ușă: cioc-cioc! La invitația Lucreției, intră un tip cu o figură ascetică:
— Bună ziua! M-am prezentat! La chemarea dumneavoastră!
— Sunteți tovarășu' Co…
— Nu! Eu sunt Creierul!
— Cine?
— Creierul!
— Creierul-creierul, dar cu ce ocazie?
— Am receptat cele trei chemări ale dumneavoastră și…
— Chemări?… Când v-am adresat noi chemări!?…
— Aseară I Aseară le-am recepționat pe toate trei la intervale de cincisprezece minute!
— Aseară?!… Aseară a fost duminică și n-am trimis nicio chemare nimănui… Degeaba îmi fa ceți cu ochiul, tot nu pricep!…
— Îmi pare rău, eu nu vă! fac cu ochiul, eu am un aparat tranzistorizat în cap cu care semnalizez!
— Ce aveți?!…
— Un aparat tran…
— Am auzit, da' unde spuneți că-l aveți?…
— În cap!… Știți, prin acesta am dirijat rezultatele campionatul mondial de fotbal, distribuirea premiilor la Festivalul de la San Remo și altele…
Am fost imparțial!
— Da-da! Am înțeles! Vă rog să luați loc două minute!
— Ah, nu, vă mulțumesc, dar trebuie să refuz…
Știți, eu sunt de sticlă și mi-e frică să nu mă sparg!
— Înțeleg, înțeleg! Așteptați un moment…
După o scurtă absență, Lucreția revine, cu un zâmbet de circumstanță pe figură:

— Așaaa! Și ce spuneați că aveți în cap, dumneavoastră?!

— Un… o mașină de calculat!

— Nu se poate! Poate aveți altceva… La mașina de calculat se fac socoteli…

— În sfârșit… un sistem de computer, de concepție proprie.

— Ei, vedeți?!… Asta-i altceva! Dar, spuneți-mi, la dumneavoastră la serviciu se știe că ați venit la noi?!

— Nici vorbă ! Am păstrat secretul!

— Bine, dar… în cazul acesta cum veți rezolva cu decontul?!…

— Nu contează!

Lucreția nu mai ai-e timp să riposteze întrucât își fac apariția șeful de serviciu, un individ cu ochelari și o trusă neagră în mină și doi vlăjgani, cu mâinile goale.

— Poftiți! îl invită pe „Creier”, șeful de serviciu.

Am chemat câțiva specialiști să se ocupe de cazul dumneavoastră!

„Creierul” se înclină demn în fața Lucreției și pătrunde în cabinetul șefului de serviciu, care nu-și poate reține o ușoară tresărire când se întretaie cu el.

— Un moment! se interpune Lucreția. Îmi dați voie?!

— Da’, repede că ne grăbim! mormăie tipul cu trusa.

— Tovarăș’ dragă… să vedeți… Ori nu, mai bine… nu! ezită Lucreția.

— Deci, ce spuneați că aveți în cap?! întreabă tipul cu ochelari.

— Un ordinator! se face utilă Lucreția.

— Tovarășa Lucreția! o admonestează cu fermitate șeful!

„Creierul” clipește din ochi afirmativ: „Da! Are în cap un ordinator”…

— Foarte interesant! O să mergeți cu noi să vi-l scoatem!

— Imposibil! Nu accept ! declară ritos „creierul”. Intervențiile mele sunt așteptate în circumstanțe extrem de urgente. Se contează pe mine. Nu pot da îndărăt!

— O, dar vi-l montăm imediat la loc… Doar cât îl studiem, să vedem pe ce principiu este construit…

— În cazul acesta, cu plăcere, dar… să nu dureze mult! Nu uitați, patentul este proprietatea mea personală I Va fi difuzat numai sub numele meu! Cedez 13 la sută din beneficii posterității, dar cu o

condiție: pe frontispiciul tuturor edificiilor construite să fie sculptat numele meu…

— Categoric! Vă mulțumim în numele întregii umanități» îl asigură interlocutorul, uitându-se la ceas! Acum, să mergem, aveți și dumneavoastră atâtea de făcut…

— Stați! Până nu-l luați! își calcă pe inimă Lu Creția. Dați-mi voie să-i spun două vorbe! Tovarăș'… Creier, da' de examenele de admitere nu vă ocupați?!… Știți, băiețelul meu… dă la Comerț exterior! Poate că dumneavoastră… ați putea.

— Numai la medicină! Acolo este necesară în intervenția mea! Știți cât de mare este concurența! Să dea la medicină și îi asigur un loc, pentru că îmi sunteți simpatică… Care este numele?!

Șeful rămâne perplex, Lucreția dictează, „Creierul" notează cu aplicație. Apoi, îi sărută mâna cu eleganță!

— Și acum, vă rog să-mi permiteți să mă retrag ! Nu mai pot rămâne, spre marele meu regret! Mi-a părut bine că v-am cunoscut! Domnilor! Să mer gem, domnilor! Mă cheamă datoria!

Și iese, flancat de grupul celor trei…

Lucreția, fără a pierde o clipă, se repede la telefon:

— Alo!… Stelică, mamă! Tu ești?!… Pune mâna pe carte și tocește! Gata, am aranjat! Ai intrarea asigurată!… Cum pe ce carte?! Pe anatomie!… Da! Dai la medicină, nu mai dai la Comerț exterior… E sigur!… Acum l-am cunoscut chiar pe cel ce dirijează rezultatele!… Ai, ai timp!… Așa cât să știi și tu în mare! Restul aranjează omul! Care om?!…Creierul! Lasă că-ți povestesc eu când vin acasă! Tu apucă-te de citit! Bine, bine, învață creierul! Precis asta pică… Hai, pa, studentul mamii! Dom doctor!…

Povești cu zâne

— Bună, iubito! Ce mai e nou?!…

— Să știi că azi nu am gătit nimic!

— Eu te-am întrebat ce mai e nou, nuuu…

— Nu e cazul să fii insinuant!… E cazul să faci și tu ceva!

— Stai, dragă, de-abia am picat de la serviciu și tu…

— Până acum ai avut timp destul! Suntem căsătoriți de treisprezece ani și… noroc cu mama!

— Adevărat! întotdeauna i-am recunoscut calitățile! Sunt o raritate în felul meu: unul dintre puținii gineri care se împacă bine cu soacra…

— Și crezi că ai vreun merit?!… Dacă era după tine nu mai ajungeam niciodată în capitală, stăteam tot prin gazde… Noroc cu mama… Dacă nu dădea ea avansul… nici azi nu aveam apartament…

— Și eu plătesc ratele… Ce vrei mai mult?!

— Ce vreau mai mult!… Auzi vorbă! Da' tu nu te uiți în jurul tău?! Alții cum pot să aibă și mașini, nu scapă o excursie în străinătate, o țin nu mai în petreceri…

— Draga mea, astea nu se pot face așa… cât ai bate din palme…

— Dar alții cum pot?!

— Poftim! Bat și eu din palme! Poc-poc! Și ce-i cu asta?!

— M-ați chemat?!

— Pamfilică, cine e dânsa?!

— Nu știu, dragă! Ai angajat-o tu azi?

— Ce să angajez, Pamfilică?

— Fată în casă!

— Fată în casă?! Nu vezi că-i în rochie de bal.

Pamfilică? Cine e dânsa? De unde a apărut?

— De unde ai apărut, fato?

— Eu sunt Zâna cu bagheta fermecată! Apar când se bate din palme și îndeplinesc orice dorință !

— Ai auzit, Mărioaro? Dânsa e Zâna cu bagheta… Bați din palme, așa… poc-poc, și apare…

— Pamfilică, vezi că mă mănâncă palmele! Spune mai bine când ai ascuns-o și unde?

— Iubito, habar n-am! întreab-o și pe ea…

— V-ați vorbit!

— Eu nu fac vorbe cu persoane de astea… supranaturale, scumpa mea! Pe cuvântul meu!

— Atunci, recunoaște că ai cunoscut-o când ai fost cu fin' Sică! la Restaurantul Chinezesc, de-ai lăsat tot beneficiul, și mie mi-ai spus că ai fost la Ciclop…

— Pe cuvânt c-am fost la Ciclop, c-avea un zgomot neidentificat pe dreapta…

— Și atunci de ce n-a venit Ciclopul ăla cu un singur ochi și a venit Zâna asta cu doi?!…

— Așa e ea! Vine când bați din palme și îndeplinește orice dorință…

— Daa?! Ia să vedem ce știi să faci…tovărășico!

— Pot transforma obiecte în alte obiecte, obiecte în ființe, alte obiecte în obiecte pierdute și…

— Bravo! Atunci fii drăguță și transformă în obiect pierdut pendula asta!

— Pamfilică! Ce-ți veni?!… Pendula de la mama?!…

— Dacă vreți, pot să v-o transform într-o mașină! Mercedes, Volvo, Rolls-Royce… orice doriți!

— Nu cred până nu văd!

— Abra-ka…

— Stai! Maricico, nu! Eu o cred și fără să văd!

Dar dacă vede cine știe cine Rolls-ul la noi, ce spunem? Că ni l-a dat o zână?

— Atunci… să v-o transform în cal!

— Asta da!… Nu consumă benzină, n-are nevoie de piese de schimb…

— Pamfilică! Vezi-ți de treabă! Ai să-l îngrijești tu?!

— Da, iubito! Promit să-l plimb în fiecare zi, la șosea!

— N-ai decât! Eu prefer o combină hi-fi, stereo cu boxe în pereți…

— În pereții ăștia subțiri?!

— Atunci, nu știu ce să vreau…

— Dacă nu sunteți hotărâți, de ce m-ați mai chemat? !…

— Ba să știi că nu te-a chemat nimeni ! Ai venit de capul dumitale! Ce, oricând bate cineva din palme apari?

— Cu dumneata nu discut, că nu dumneata ai bătut din palme! Ia ascultă, cum spuneai că te cheamă?!…

— Pamfilică, *săru-mâna!*

— Uite ce e, Pamfilică! Să știi că eu pot transforma și ființe în obiecte! Nu vrei să-ți transform nevasta într-un bostan?

— Pamfilică! Cum îi permiți?

— Dragă zână, îmi pare rău, cu așa ceva nu pot fi de acord!

— Atunci… rămâi cu ea! Adio !

— Ia uite, mamă, a dispărut parcă nici n-ar fi fost!

— Pamfilică! Te rog foarte mult, asemenea apariții în casa mea să nu mai aibă loc! auzi, zâne!

— Da’ de unde, iubito! Asta nici n-a fost zână veritabilă! Că de-ar fi fost… Îmi ghicea dorința cu bostanul… fără să mă mai întrebe…

Somn agitat

— Vă rog, numai un minut! Eu nu sunt pentru consultație…

— Să fie două! Dar nu mai mult Aștept de la ora șapte…

— Vă mulțumesc, nicio grijă! Și intră.

După exact două minute, cronometrate pe ceas, persoana binevoitoare care îi cedase grăbitului două minute, bate elegant în ușa cabinetului medical și intră, fără a mai aștepta invitația de rigoare: — Au trecut cele două minute! anunță ea ca și cum ar spune: „Tot mai plouă

— De ce nu așteptați? Vedeți că sunt ocupat! ridică din sprâncene medicul, un bărbat prezentabil, rasat și cu o figură ușor blazată.

— Pentru că dânsul mi-a solicitat un minut, eu i-am acordat două, mi-a promis că nu le va depăși, dar le-a depășit! rostește cu voce joasă, egală, fără expresie, persoana binevoitoare.

— Perfect! acceptă medicul. Nu trebuie să vă pierdeți răbdarea pentru că dânsul nu stă, într-adevăr, mai mult de două minute… Imediat vă chem…

— Este rândul meu. Aștept de la ora șapte. Acum este 12 și cinci minute. Nu îmi pierd răbdarea, dar înțelegerea a fost „două minute”. Sunt de principiu ca asemenea lucruri să fie respectate…

Totul spus cu aceeași voce golită de expresie, fără ca un rid să i se miște pe figură… O figură, de altfel, foarte atrăgătoare, gen Catherine Deneuve, dar mai angelică.

— Și eu sunt de același principiu! declară medicul. Dragă, dânsa are dreptate. Vorbim altă dată…Acum, dă-mi voie să te conduc…

Și către intrusă:

— Numai un minut!

— Să fie două! enunță cu același glas dânsa, luând loc pe scaunul cedat de cel care pleca.

După o jumătate de oră, medicul revine:

— Mii de scuze…

— Acesta este titlul unei melodii de muzică ușoară! Nu-i necesar s-o interpretați acum!

— Știu că aveți toate motivele să vă enervați, dar…

— Dar nu m-am enervat! replică deosebit de calmă dânsa.

— Așa spunem toți din politețe, și apreciez mult acest lucru la dumneavoastră, însă e și normal să te enervezi când aștepți atât!

— Eu nu sunt politicoasă! Pur și simplu, nu mă enervez! Poate sunt anormală… pentru unii. În realitate, este vorba numai de metodă!

— Metodă?! ridică din sprâncene medicul. Faceți cumva…

— Nu! Nu este neapărat necesar să stau în cap, să-mi încolăcesc picioarele și alte asemenea contorsiuni! E o metodă proprie care mă ajută să nu-mi pierd calmul niciodată…

— Foarte interesant… Și eu îmi impun să-mi păstrez calmul în orice împrejurare, sunt psihiatru, nu-i așa?!… dar fac aceasta cu prețul unui consum nervos extraordinar… Dorm agitat, am coșmaruri, mă trezesc dimineața mai obosit decât mă culc!…

— Mai mult ca sigur, beți și multe cafele!

— Nuuu! Am eliminat cafeaua total! De asta m-am și transferat aici, pentru că în spital, toată ziua se bea cafele…

— Probabil le faceți celor de-acasă un adevărat „Mic infern”!

— Sunt… necăsătorit!

— Aveți în jur de patruzeci!… Și asta e o ex aplicație! Nu aveți eșapare!

— Poftim?!

— N-aveți asupra cui să vă defulați! Acumulați, acumulați și nu eșapați niciodată! Ar trebui să mer geți mult pe jos…

— Cinci kilometri dimineața, când vin la poli clinică, cinci la plecare și seara la fel: cinci și cinci! Zilnic, 20 de kilometri parcurși pe jos ! în plus, zilnic, bazin, tenis, gimnastică… Și totuși, am un somn agitat!

— Eu dorm fără vise ! Pe partea care adorm, și adorm cum pun capul pe pernă, pe aceeași parte mă trezesc!

— Eu mă culc cu capul la picioare, pentru ca dimineața, când mă trezesc, să am ceasul la cap…

— Adică noptiera cu ceasul…

— Și telefonul! Asta, cel puțin, când sună, fac șoc!

— Dați-l la minimum!

— Atunci nu-l mai aud! Din birou! Că-l țin în dormitor, în caz că sunt sunat noaptea…

— Vă treziți cu gura amară?

— Ficatul îmi funcționează perfect! Și vezica!

Am un pancreas ca un carburator bine întreținut!

Vă dați seama, sunt medic! îmi fac toate analizele curent și… la modul cel mai serios!

— Da-da-da!… Trebuie sondat în fundalul psihic!… Vreo dezamăgire în dragoste?!…

— Da' de unde! Nu-mi trebuie complicații!

— Poate în adolescență! Prima dragoste, prima deziluzie…

— Știu! Asta poate lăsa sechele! Numai că nu e cazul meu! în adolescență eram preocupat de radioamatorism!… Mai târziu, eu m-am maturizat destul de devreme, am întâlnit dragostea adevărată!

— Împărtășită?

— Total! Am ars amândoi la cel mai înalt grad de combustie, trei ani! Și ne-am stins în aceeași secundă! Am rămas buni prieteni! Nimeni nu a suferit nici cea mai mică leziune!

— Sunteți convins?

— Sunt psihiatru!

— Și ea?

— La fel!

— Poate suferiți fără să vreți să recunoașteți, pentru că și-a refăcut viața!

— Eu i-am prezentat pe cel mai bun prieten al meu! Nu pot nutri nici cel mai mic resentiment pentru ei, vă rog să mă credeți!

— Sunteți un om foarte singur!

— Nicidecum — Sunt înconjurat numai de ființe deosebite… Mă refer la viața mea personală ! Petrec ore minunate în compania lor! Am oricând la cine apela… Inutil! Dorm agitat!

— Atunci… schimbați patul! Este unica soluție!

— Să schimb…

— Patul! Cumpărați-vă altă mobilă de dormit!

— Știți c-aveți dreptate?!… Dar asta e o idee de-a dreptul genială… Cum nu mi-a dat prin cap?

— Uneori din cauza copacilor…

— … nu vedem pădurea! Așa este! Croitorul nu are haine, cizmarul n-are pantofi… Psihiatrul nu-și cunoaște cauzele și remediul neajunsurilor personale… Ce bine enorm mi-ați făcut!… Vă mulțumesc din suflet! Sărut mâinile, amândouă!

— La revedere!

Și, în timp ce medicul își revarsă torentul entuziasmului, cu grație și detașare, vizitatoarea iese din cabinet.

— Extraordinar! mai zice o dată psihiatrul. Ce ființă interesantă!… Dar… a plecat! Și nici nu mi-a spus pentru ce a venit la consultație!… Asta-i culmea!… Nu, că mare-i grădina… Precis era bolnavă!

4 la tehnică

Reflectoarele își revarsă lumina… cu căldură. Ca merele de luat vederi rontăie ca niște pisici sătule.

Prin fața microfonului se perindă vorbitori dezinvolți care exultă meritele artistului… „Personalitate puternic conturată… impactul culorii… straniul compoziției… filon novator… tehnică epustuflantă… etcetera, etcetera…”

Artistul, înalt, slab, bărbierit cu grijă, puțin în comodat de costumul nou, a adoptat o poziție ușor cocârjată, cu urechea ciulită spre vorbitori. Parcă e ușor mirat de ce i-e dat s-audă. Probabil se descoperă atunci pre sine…

Unul dintre critici se înverșunează asupra albastrului… Câte nu poate să exprime albastrul!!!… Cine și-ar fi putut imagina?! în orice caz, nu și autorul, care ar fi folosit rozul pentru care are o deosebită predilecție, dar nu-l găsise la Fondul Plastic…

Publicul este invitat la vernisaj, criticii se în bracă, își iau pălăriile sau căciulile și pleacă, strângându-i mâna artistului:

— Acuarela aceea cu pisică albastră, să știi că, *chiar* mi-a plăcut ! îi șoptește unul dintre ei.

Și-l bate protector pe umăr, înălțându-se puțin pe vârfuri.

Reflectoarele și camerele de luat vederi încep să caute unghiuri favorabile pentru lucrări. Se filmează patru ore. S-ar putea să apară o secvență de 45 de secunde… S-ar putea!…

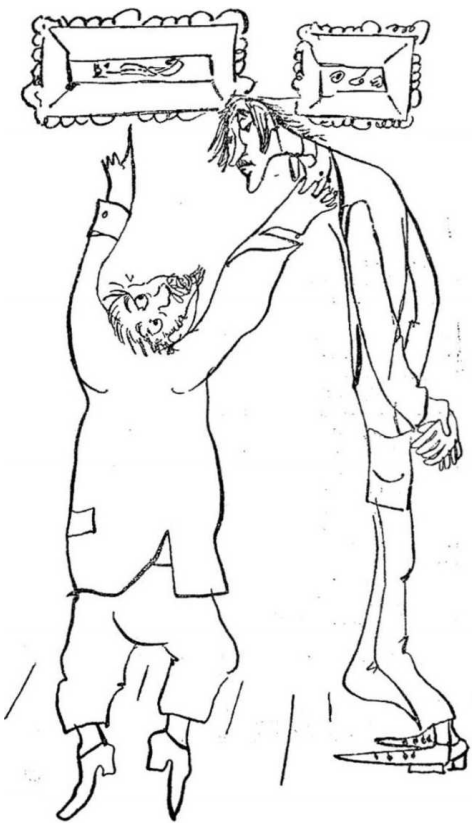

Unii dintre vizitatori încep să se apropie de artist cu programele. De sală în mâini. Pentru autografe…

Alții se interesează de cifre. Se vehiculează pre țuri. Apar cărți de vizită sau mici fițuici cu… R E Ț I N U T”.

„Își face apariția un trio tăcut: soțul, soția și copilul. Elev prin clasa a VI-a. Mama ține strâns la piept un bloc de desen școlar. Tatăl, o cutie cu vopsele și pensule. Plus geanta elevului.

Elevul se bâțâie plictisit când pe un picior, când pe celălalt…

Artistul ridică ochii de pe un program unde pusese al treisprezecelea „Cu multă simpatie pentru un iubitor al artei”, îi remarcă și le face un semn cu mâna. Prietenos. În același timp, mimica sa semnifică: „Asta-i! Ce poți să faci?!

Mama se apropie hotărâtă:

— Ioane ! Țuțulică are astăzi desenul! și-i în tinde cu fermitate blocul de desen.

— Acum?!… încearcă să se eschiveze artistul.

— Țuțulică intră la unu! i-o taie fără drept de apel mama.

— Să termin cu autografele… încearcă să tragă de timp pictorul.

— E douăspe și cinci! îl privește fix tatăl.

— Lasă că autografele le dau eu! îl calmează mama. Doar, suntem rude…

Și îi preia cu autoritate din mâini programul, în tins de un vizitator, și carioca.

— Ce am de făcut? întreabă cuminte artistul.

— O portocală, o lămâie și o pară! comandă scurt Țuțulică. Da' ai grijă, nu fi manierist! Sparge tiparele… Noi suntem o generație care trebuie să venim cu o viziune proprie…

Artistul tace, preia și culorile, pensulele, se retrage într-un colț, și cinci t pe vine, începe să lucreze direct pe pardoseală.

Mâna îi merge domol, ca unui meseriaș care a repetat de mii și mii de ori același gest.

În câteva cuvinte, pe coala albă, se ivește un plăcut fond azuriu… Grupate în centrul paginii, își fac față fructele indicate: para, culcată, aduce cu un tractor albastru, lămâia, în poziția unei mingi de rugbi, care așteaptă să fie expediată de șutul năprasnic al lui Constantin printre buturi, tot albastră dar mai închisă la culoare, și portocala — parcă ar fi o căciulă trântită cu năduf de proprietarul ei în praful drumului. Tot albastră, dar un albastru marin intens.

Cu mișcări gospodărești strânge toate ustensilele de pictură și se întoarce la grupul care îl așteaptă…Vizitatorii s-au cam terminat… Și autografele.

Parcă ezitând, întinde foaia cu fructele.

Țuțulică o preia, cu puțină silă, își aruncă o privire și admite:

— Mda! Să sperăm că o să meargă!

Și-i întoarce spatele, uitându-l! Părinții îl urmează grăbiți.

Artistul a rămas singur.

Schimbând o privire cu custodele, își îmbracă paltonul și pleacă gânditor. Spre atelier.

Îl frământă deja o) compoziție pe bază de albas tru. Sau poate să încerce totuși cu rozuri?!… Greu de știut ce va gândi critica de specialitate peste doi ani, când va redeschide o nouă expoziție…

Pe seară, care îl găsește încremenit în fața se valetului, puhoiul de gânduri îi este întrerupt de soneria telefonului.

Ca trezit din somn, ridică receptorul:

— Alo!

— Alo! Zece!

— Poftim? cade artistul din nori.

— Țuțulică a luat zece la desen. Viziunea a fost apreciată: para care duce cu gândul la tractoarele ce transportă recolta, lămâia ca o minge, alinând setea sportivilor și portocala… contrastul dintre elementul autohton și exoticul depărtărilor… De asemenea, impactul culorilor… albastrul puternic impune o nuanță de forță… visare și puritate… Compoziția reflectă profunzime… Cu tehnica însă stai cam prost… I se poate reproșa lipsa vigorii, a îndrăznelii…Ce ai de gând?! …

— Păi… știu și eu?!… murmură necăjit artistul.

— Mai exersează! Te rog foarte mult, nu-l pune pe Țuțulică în situații delicate… Știi că nu suportă!

— Îmi voi da toată silința! se angajează artistul.

— Așa! Vezi că pentru data viitoare ai o masă cu scaun! Ai grijă… la tehnică!…

De ce dați, mă, în noi

Toți erau entuziasmați.

Se preconiza a fi evenimentul stagiunii. Actorii declarau cunoscuților mai apropiați că ei, personal, se tăvăleau de râs. La repetiții. Textul nu era prea grozav, însă maniera regizorului era fulminantă. Spectacolul mai fusese montat și de alte teatre dar nu intra comparație.

Unii, mai sceptici, spuneau că o să iasă cu tămbălău. Mare!

Chestia era așa:

— Mai întâi, să zicem că un actor juca rolul tatălui. Ei bine, în final, tatăl devenea propria lui fiică! Și așa mai departe…

— Pe urmă, era rostirea Ce gândise autorul tragic, devenea comic și invers! Era mai mare râsul…

În orice caz, entuziasmul era general.

A venit și ziua vizionării. În afară de director, care era un om cu picioarele pe pământ, ceilalți, în frunte cu regizorul, trăiau o stare euforică.

În spectacol s-au întrecut pe ei înșiși! Pe linia indicată de ingeniosul regizor, mai puneau de la ei, ceea ce era tragic devenind

și mai comic iar ceea ce era comic transformându-se într-o tragedie dusă din colo de limitele imaginabilului.

Din comisie făcea parte, în calitate de președinte, tovarășul Nucușoară, care era recunoscut pentru exigența sa artistică, nefăcând niciun rabat la calitate.

Tovarășul Nucușoară a urmărit cu mare atenție spectacolul, pe tot parcursul vizionării, neschițând niciun gest. Toată comisia a vizionat cu figuri im pasibile.

La căderea cortinei, tovarășul Nucușoară a aplaudat discret, lovindu-și ușor palmele, fără zgomot.

Comisia a izbucnit în aplauze zgomotoase, revenindu-și în simțiri. S-au adresat calde felicitări directorului, regizorului, consiliului artistic, comitetului oamenilor muncii, secretarului literar, garderobiere lor, mașiniștilor și actorilor. Actrițele au fost sărutate admirativ, îndelung, pe amândoi obrajii.

S-a declarat solemn:

— Acesta este spectacolul care ne trebuia!

— Este un spectacol contemporan!

— Putem privi cu încredere la ziua de mâine.

Soarta regiei este pe mâini bune.

La plecare, tovarășul Nucușoară și-a aruncat, din prag, privirile întrebătoare peste umăr…

Cineva l-a împins mai în față pe autor.

Tovarășul Nucușoară i-a întins o mână prietenească.

Autorul a fost în culmea fericirii.

Cu sufletele încărcate de bucurie s-a pășit la pregătirea premierei. S-au trimis invitații, s-au dat telefoane, au fost invitați cronicari, ziariști, radio și televiziune.

Cum. s-a ridicat cortina, sala a început să se cutremure de hohote de râs și aplauze. Actorii erau din ce în ce mai dinamizați și dădeau totul. Directorul, care lua pulsul sălii pe o ușă laterală, le-a declarat la pauză: — Bravo, copii! Dați-i înainte!

În întunericul sălii, un personaj cu soția, care-și păstraseră amândoi seriozitatea tot timpul, s-a aplecat la un moment dat spre vecinul din dreapta și l-a întrebat: — Dumneata ești rudă cu autorul?

— Nuuu!

— Atunci de ce râzi așa?!…

— Eu sunt cumnat cu interpretul principal…

— Aha, cu fotbalistul!

— Nu! Cu ăla de-l cotonogi fotbalistul în primul tablou și l-au scos pe brațe! mai apare, în final, la aplauze… în cărucior de infirm. Să vedeți ce comic e!!!… își scoate ghipsul și-l aruncă în public!…

Ha-ha-ha!… Dacă-l aruncă spre dumneavoastră, să vă feriți că e ghips veritabil, nu butaforie!… Dacă-i dă l' unu în cap, ce-o să mai râdem!!!… Eu știu că am fost aproape la toate repetițiile… Și noaptea!…

— Mă rog, mă rog! îi tăie efluviul confesiunilor personajul cu soția. Vom vedea!… Vom trăi și vom vedea!…

— O să vedeți!… îl asigură interlocutorul său promițător.

Într-adevăr, la final, cotonogitul apare în căruciorul de infirm, publicul aplaudă zgomotos, infirmul își scoate ghipsul în uralele sălii și, știind locurile cumnatului său, căci el i le procurase, aruncă ghipsul cu o mișcare sigură, exact spre el.

Cumnatul, știind figura, fentează râzând cu gura până la urechi și ghipsul aterizează în capul personajului. Acesta îl prinde din zbor, fiind și el avertizat, și cu o mișcare abilă îl returnează în scenă, unde îl plesnește sec peste gleznă pe interpretul „Cotonogitului".

Acesta din mină scoate un urlet sinistru, începe să țopăie într-un picior de-adevăratelea, de data aceasta, este luat pe brațe, așezat în cărucior și scos din scenă.

Publicul este în delir, considerând totul regie…

Publicul se scurge spre ieșire. În foaier, directorul primește felicitări.

Personajul cu soția, care nu râseseră niciun moment, în plus fiind urmărit și de privirile admirative ale spectatorilor pentru participarea la actul artistic săvârșit prin pasa dată magistral cu ghipsul cotonogitului, se apropie marțial de director și-i zice: — De ce dați, mă, în noi, de ce dați?… Las că vă arăt eu vouă, mama voastră…

Și iese precipitat.

Perplex, directorul teatrului nu poate să emită decât:

— Ce voia ăsta, dom'le?

Un binevoitor din public îi spuse:

— Dânsul este secretarul clubului de fotbal!

Directorului i se face negru în fața ochilor…

Piesă cu fotbaliști i-a trebuit?!…

A doua zi directorul este chemat din plină repetiție la telefon:

— Ce-i cu piesa aia, mă, acolo la voi? se aude o voce dură în receptor.

Recunoscând-o, directorul zice:

— Să trăiți, e un spectacol foarte apreciat… A scris și la ziar…

— Și ce dacă a scris? Voi dați în fotbaliști, mă?… Fii atent, nu mai joci nimic! M-aștepți pe mine… Să fie toți acolo…

— Veniți dumneavoastră?! bâlbâie directorul.

— Da! Marțea viitoare. Vreau să văd eu! Până atunci, gata! Nu se mai joacă nimic!

Marțea viitoare sosește întâmpinată cu înfrigurare!

Regizorul le-a ridicat moralul tuturor! Spectacolul e epocal, nimeni nu trebuie să se sperie !

Din precauție, directorul l-a rugat pe autor să facă unele mici modificări. Regizorul s-a opus categoric! Nicio modificare de replică sau viziune sce nică!

O modificare s-a făcut totuși! Dar nu în dauna comicului!

Dimpotrivă, acesta din urmă a crescut în amploare, pentru că din lumea fotbalului, acțiunea a fost transferată în cea a hocheiului pe iarbă.

Personajul cu vocea dură sosește după o oră de așteptare chinuitoare.

Spectacolul începe cu sala goală. Și se derulează într-o liniște sepulcrală. Până la căderea de cortină finală.

— Ați remarcat?!… se reped regizorul, directorul, secretarul literar, scenografa și încă vreo zece susținători ai spectacolului. Ați remarcat linia novatoare?!

— Travestiurile au un rol sine qua non…

— Răsturnarea din actul trei…

— Maniera modernă în care…

— Mda-da ! E bine ! concede personajul cu o voce mai îndulcită. Dar hocheistul ăla… de ce poartă cipilică?!… Să poarte șapcă, tovarăși!

Și iese grăbit.

Cameră cu două paturi

— Cheia e sus!

— Păi, vă rugasem…

Recepționera ridică dezolată din umeri:

— Regretăm ! E mare aglomerație ! N-avem locuri câte cereri sunt! Dar, fiți liniștit ! E un domn foarte cumsecade, n-o să vă deranjeze!

— Eu nu pot închide un ochi dacă sforăie ci ne va

— Nicio grijă! Nu sforăie !

— De unde știți?

— E client vechi! N-am avut nicio plângere!

Abătut, Ludea Șerbescu urcă în cameră. Și o rugase atât de frumos pe recepționeră să nu-i bage pe nimeni în cameră!… La cel mai mic zgomot se trezește și nu mai adoarme până în zori. Și ce zi grea îl așteaptă…

Bate în ușă, cu o strângere de inimă.

Ușa se deschide imediat, primitoare.

— Poftiți, poftiți! Nu era încuiat!

Replica e dată de im ins uscățiv (cincizeci la sută din pericolul sforăitului dispare, acesta fiind, după cum se știe, apanajul oamenilor cu burtă), manierat și afabil!

— Să facem cunoștință… taca-taca, taca-taca, de unde sunteți, cu ce probleme?!

E un individ chiar plăcut, conversația se încheagă, comuniune de idei, nu-i lipsit de cultură, în plus are și o vastă experiență de viață! Dacă nici n-o să sforăie, totul va fi în regulă.

Conversația mai durează un timp, apoi. — Lucică, simțind cum îl prinde somnul, îi urează noapte bună!

Care îi e dorită așijderea, de comun acord stingându-se și lumina. Lucică se prăbușește într-un somn reparator. A avut o zi încărcată, alergătură, discuții… Ce bine e să guști liniștea între cearșafurile proaspete. Nici nu simte când îl cuprinde som nul. Iar până îl cuprinde, constată cu satisfacție că dinspre tovarășul său de cameră nu-i parvine decât o respirație ușoară. Împăcat cu sine și cu toată lumea, se lasă legănat pe brațe, de Morfeu.

Ce îl trezește peste câteva ore bune? Nici el nu-și poate explica. Constată doar că lumina este aprinsă și colocatarul său, plimbându-se prin cameră, dă din mâini, vorbind de unul singur: — Gata! V-am spus gata, e gata! S-a terminat!

Intrați la loc! Destul cu plimbarea!…

Lucică se face mic sub pătură! Somnul i-a zburat definitiv, este treaz complet, dar nu îndrăznește să schițeze nici cel mai mic gest. Darămite o vorbă!

— Doamne, apără-mă! se roagă dânsul în sinea lui. Am nimerit peste un nebun! Somnambul, parcă nu e, că ăștia nu scot o vorbă! E smintit, precis! De ce mi-o fi dat mie să nimeresc numai peste cazuri din astea?!… Și cât i-am rugat să nu-mi bage pe nimeni în cameră!!! Dacă e furios?!… Mă strânge precis de gât!… Sau îmi dă cu ceva în cap!…Până aici mi-a fost!… Ce mă fac?… Dacă sar din pat și-o iau la fugă, până descui ușa, m-ajunge din urmă și mă termină! Cum o să mă lupt eu cu el că nebunia le înzecește forțele! De aia se și spune. „Să nu te pui cu nebunul!”… Dacă încep să strig, până vine cineva, până sparge ușa… Mai bine mă fac că dorm!… Poate nu mă bagă în seamă…

În timp ce Lucică soliloquează, speriat de moarte, „nebunul” umblă în continuare prin cameră, vorbind de unul singur:

— Așa, bravo! Cuminți, fetițele, cuminți! La locul lor! Și tu! Să-ți fie rușine! Voiai să te ascunzi! Frumos îți stă! De ce vrei să mă superi? Așa! Frumos, în căsuța voastră! Noapte bună! Să fiți cuminți! Hai, că și tăticul se culcă! Noapte bună!

Riscând un ochi de sub pătură, Lucică vede cum nebunul stinge lumina, se bagă în pat, oftează adânc și începe să respire domol! în câteva minute, respirația sa dă de înțeles că a adormit!

„Dar dacă se preface numai?” se întrebă Lucică. „Dacă s-a prins că m-am trezit și acum aș teaptă să adorm ca cine știe ce să-mi facă? Nuuu! Nu-i merge cu mine! Nu închid un ochi până s-o lumina de ziuă! Am pierdut noaptea, am pierdut-o, dar știu cel puțin că nu mor nevinovat în somn! Dacă măi atacă, îi dau cu veioza în cap! mai bine nimeream în cameră cu unul care sforăie. Putea să huruie și ca o coloană de tancuri în marș, dar eram liniștit! Nu stăteam, în plin întuneric, cu pericolul deasupra capului…”

Făcându-și fel de fel de planuri de salvare, Lucică petrece o bună parte din noapte cu ochii ațintiți asupra „pericolului” care, după toate probabilitățile.

doarme de-adevăratelea.

— L-o fi prins totuși somnul! își zice Lucică și, extenuat de încercarea nervoasă prin care trecuse, precum și de oboseala de peste zi, împotriva voinței sale, adoarme la rândul său.

Când se trezește, constată că e singur în cameră! Ziua năvălește veselă prin fereastra deschisă, domnește o atmosferă de pace totală, e o dimineață însorită, încât eroul nostru se întreabă dacă nu cumva totul a fost un vis urât!

Nu, n-a fost un vis! Patul vecin răvășit, precum și absența unei lădițe voluminoase din placaj, vopsită în verde, care îi reținuse de cu seară atenția, îl întăresc în ideea că spaima de peste noapte a fost reală.

Cu vaza de flori în mână, ca o ghioagă, deschide ușa băii cu piciorul, ca în filmele polițiste, în eventualitatea că „periculosul” l-ar fi așteptat ascuns acolo; constată că nu e nici în dulap și, cu inima mai liniștită dar, în același timp, simțind cum crește mânia în interiorul său datorită situației neplăcute în care-l pusese recepționera, își face rapid toaleta și coboară în holul hotelului.

Recepționera îl întâmpină zâmbitoare.

— Bună dimineața, cum ați dormit? Vă păstrăm camera și astăzi, nu-i așa?

— Nu, mulțumesc, răspunde sec Lucică. Nota, vă rog! Plec și n-o să mai pun piciorul niciodată în hotelul ăsta. Dacă mai vin pe aici, prefer să dorm în gară!

— Dar ce s-a întâmplat? îl întreabă recepționera uluită. Ce v-a nemulțumit?

— Ce m-a nemulțumit? Mai și întrebați!… După ce mi-l băgați pe nebunul acela în cameră, după ce risc să fiu strâns de gât în întuneric… mai și întrebați ce m-a nemulțumit!… Eram să dau în primire de frică… Toată noaptea a umblat prin cameră și a vorbit de unul singur… Dacă avea o criză?!

— Vai, dar dumnealui e teafăr ca mine și ca dumneavoastră, ba chiar mai ceva! E un domn așa de drăguț! Da’ e apicultor și, ați văzut, nu? lada aceea verde… Transportă albine! Noaptea le dă

drumul prin cameră să se plimbe și ele nițel, sărăcuțele! De! Făpturile domnului! Au și ele nevoie de aer, de mișcare! Le lasă așa, cam o oră în libertate și după aceea le bagă la loc, în cutie!… Nu sunt periculoase de loc! Sunt foarte drăguțe!

Lucică holbează ochii întrebându-se ce e mai acceptabil: să fii victima unui nebun furios sau a unei hoarde de albine dezlănțuite?

Nefiind în stare să se pronunțe decisiv, pleacă promițându-și ca în viitoarea deplasare ori să-și plătească diferența de preț a camerei din buzunar, ori să se culce îmbrăcat într-o armură medievală, capabilă să-i asigure integritatea împotriva oricărui atac. Fie el chiar și al unor… efemeride!…

Nu vreau capră

— Bătrâne, ești mare!
— Ei, asta-i!
— Ești bun! Ce mai! Te-am auzit la radio! Ai umor!
— Mă bucur că…
— Eu mă bucur și mai și! Că n-ai să mă lași!…

Eu, bătrâne, vreau să dezvolt mișcarea artistică în instituția mea! Vreau așa, o chestie elevată! Știi tu cum! Bani n-am, dar noi suntem amici din copilărie, ce naiba?!… îți pun totul la dispoziție, îți selectezi oamenii și, la treabă! Tragem la premiu!

Da’ nu uita, vreau să le rupem gura la toți! Să fie ceva de milioane! Hai, că dacă n-ai fi fost în stare nici nu mă gândeam la tine! Tu, de mic, erai talentat! Când ai nevoie de ceva, mă cauți! Pa, bătrâne, nu mai am timp, intru în consiliu! în două săptămâni vreau rezultatele! Ții legătura cu Vasilescu, el e cu artistic’ la noi! Te-am pupat!

Ce poate fi mai măgulitor când un vechi prieten, ajuns conducătorul unei instituții importante, te solicită să-ți pui în valoare calitățile creatoare?! La muncă, deci! Mai întâi selecția! Sala de festivități este plină!

Larmă, spirite, hohote de râs! Până obține Vasilescu liniște, de ici de colo se aude:

— Marghiolițo, am să te văd la TV!
— Gata! A sosit momentul consacrării!
— Bă, Nae, dacă te vede lumea pe tine, Bibanul iese la pensie!

Și altele tot așa, într-o bună dispoziție generală.

În sfârșit, Vasilescu obține un oarecare embrion de liniște. Expune hotărât scopul mobilizării. Sunt invitat să iau inițiativa.

Treptat, figurile se mohorăsc! Era vorba să râdem, nu?! De alții, bineînțeles! Atunci cum de mă puneți tocmai pe mine, om serios (sau femeie serioasă) să mă dau în spectacol? auzi! „Cățeluș cu părul creț!”… „Vine-vine, primăvara…” N-am voce, tovarășe! Se dovedește că șaptezeci și doi la sută din cei prezenți nu au voce, treizeci și cinci la sută n-au spus în viața lor o poezie, fapt pentru care au și avut în școală medie mică la română, coregrafie n-au avut ocazia să facă în viața lor, numai cinci la sută știind de-acasă, de la mama, bătuta și sârba pe loc.

Despre mimică au auzit doar doi la sută, iar aceștia din urmă, invitați să interpreteze culegerea unei flori și oferirea ei (după ce o miroseau bineînțeles), au executat ceva între lupta disperată a unui naufragiat cu valurile pe timp de furtună de gradul șase și încercarea lipsită de orice speranță a unei cârtițe să treacă printr-un zid de cazemată.

Rămâne criteriul prezenței scenice. Utilizându-l cu circumspecție, invit pentru ziua următoare treisprezece persoane să participe la prima repetiție, unde se vor împărți și rolurile.

Cei treisprezece suportă cu o figură de martir sarcasmele celorlalți, care își manifestă zgomotos satisfacția că n-au stofă de artiști.

Încep să fiu luat prin rotație de către fiecare dintre cei treisprezece care îmi cer să le explic ce-am avut cu ei, de ce le vreau răul; eu le eram simpatic dar cum o să se urce ei pe scenă să râdă colegii de ei, în plus fiecare având un program extrem de încărcat, între altele și școala populară de artă, canto sau artă dramatică, de unde ei nici nu concep să lipsească.

Îi asigur că și ei îmi sunt simpatici, că vom face în așa fel încât să nu le stingheresc nicicum programul și încerc să-i captez ținându-le o pledoarie despre menirea artei, despre satisfacțiile oferite de scenă, despre îndatorirea care o avem de a ne pune talentul în slujba progresului cultural și așa mai departe.

Toată lumea este convinsă de adevărurile conținute în expunerea mea, ne despărțim hotărâți de a face totul în vederea atingerii țelului nostru artisttic, toată lumea jurând să fie punctuală a doua zi.

A doua zi, niciunul din cei treisprezece nu poate fi văzut la față. Sunt în schimb câteva figuri noi care îmi comunică apetența lor pentru brigada artistică, încă din copilărie. Mă rog, asta e, cu ei defilăm.

Să împărțim rolurile! Scrisesem o alegorie cu rezonanțe moderne, cu puternice accente de actualitate, în sfârșit, ceva „elevat” așa cum mi se ceruse. Toată noaptea restructurasem materialul pe cei treisprezece selecționați! Acum sunt doar șapte, dar folosirea unui actor în rol dublu sau chiar triplu se practică de când lumea. În fond, tot clasicii sunt baza!

Deci, încep să dictez rolurile, interpretându-le, rugându-i să noteze indicațiile scenice, antrenându-i și pe cei de față în justificarea mobilelor ce stau la baza acțiunii gândite de mine!

În focul dăruirii artistice, constat că una dintre viitoarele interprete nu notează nimic. Cu o privire îngândurată, privește pe geam.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! îmi explică ea scurt.

— Atunci notați-vă replicile, vă rog! Unde ați rămas?

— Nicăieri!

— Nu înțeleg!

— Nici eu nu înțeleg! Ce-aveți cu mine? De ce mi-ați dat mie rolul ăsta! Nu vreau să fiu capră! izbucnește ea în plâns.

— Bine, dar rolul acesta e generos! Concentrează întreaga atenție, are niște replici zguduitoare, am muncit la el două nopți, cum de nu vă convine?

— Nu vreau caprăăă! sughiță printre hohote cea în cauză.

— Dați-mi-l mie ! se sacrifică mărinimos un tânăr blond, cu părul numai inele, pe care intenționam să-l distribui în rolul lui Făt-frumos. Dânsa are alergie la acest gen de patrupede întrucât, când era mică, nu i se spunea altfel decât „capra”, îmi ex plică el în aparteu.

Deci, vom juca în travesti. Tânărul blond va interpreta capra, iar tânăra care nu iubește caprele va fi prințul! Totul e bine când se termină cu bine!

Ia te uită, ăsta ar fi un titlu nemaipomenit pentru alegoria mea! Ce păcat că a mai fost folosit! Pentru că și în lucrarea mea dramatică, în final, Făt Frumos izbândește în lupta cu mijloacele de transport în comun, cu serviciile publice și cu alte avataruri ale lumii moderne, căsătorindu-se în final cu Ileana Consânzeana. Fac nuntă mare și cu această ocazie criticăm și obiceiul de a se face nuntă cu dar. Nu, nu mai criticăm acest obicei, deoarece nu va mai fi nuntă! Ileana Cosânzeana, sau mai degrabă interpreta ei, nu vrea să interpreteze rolul miresii, întrucât, luați-o drept o superstiție, dacă vreți, dar dânsa știe că dacă te joci cu lucrurile as tea poți mânia „destinul” și să rămâi nemăritată.

Alte impedimente majore nemanifestându-se la orizont, textul fiind și el distribuit — într-o atmosfera, e de la sine înțeles, de permanente devansări ale intențiilor autorului și sugestii de optimizare continuă din partea interpreților — am trecut la adâncirea lui.

Lipsa realizării artistice chiar din primul foc am pus-o, tot de la sine înțeles, pe seama primei întâlniri cu textul care, prin factura sa inedită atât din punct de vedere al conținutului cât și al formei, nu era lipsit de anumite dificultăți, consideram eu, dar, plin de încredere în viitor și în forțele colectivului artistic, am așteptat cu nerăbdare următoarea repetiție.

La aceasta, în afară de constatarea unor absențe din vechiul colectiv cât și a unor noi prezențe, între care și un reprezentant al conducerii, nu a intervenit nimic nou, decât următoarea discuție, la care am fost invitat într-un colț, de către respectivul reprezentant: — Tovule, textul e formidabil! Conducerea e în cântată!

— De unde știți? întrebai eu, nu l-am arătat nimănui !

— S-a aflat, s-a aflat! Chestia cu capra e nemaipomenită!

Am tras atunci concluzia că, într-adevăr, textul de care eram atât de mândru fusese relatat „conducerii” prin grija vreunuia dintre interpreții săi.

— Ce problemă se ivește? continuă interlocutorul meu. Chestia cu inovațiile ar fi bine să renunți matale la ea, întrucât tocmai în aceste zile noi suntem pe cale de a demara o largă acțiune de invenții și inovații. Ar veni în contratimp, înțelegi, nu? Să nu-i descurajăm pe tovarășii noștri!

— E-n regulă, aprob eu, demarați acțiunea și transform sceneta din negativă în pozitivă ! Dacă tot am scris-o…

— Așa-așa! E-n regulă! Și cu asta gata, numai că prețul are o rugăminte!

— Prețul?!…

— Președintele comisiei de litigiu scoateți cupletul acela:

„Dacă-n fiecare ziii,
Am bea câte-o votcă maaare…”

e tare nostim, râde el în hohote, fredonând sus-zisul cuplet, dar prețul zice să-l scoateți ca să nu se interpreteze că la noi în întreprindere ar fi unii care acordă prea multă atenție acestei îndeletniciri, în timpul programului. N-ar fi oportun, întrucât tocmai au fost niște probleme în acest sens, dar s-au remediat!

— Păi dacă tot au fost probleme, de ce să nu le supunem atenției publice? Să fie satirizate!

— Treaba dumneavoastră, se mohorî reprezentantul, dar să știți că prețul e cu banii și, vorba aia, vi se cuvine și dumneavoastră o primă când o fi gata, dar dacă îl contrariați și se opune, nu-i nimic de făcut ! V-ați ras !

— Nu pentru bani fac eu mișcare artistică!

— Vă privește, direct și personal, însă chestia cu serviciul personal care promovează oameni propuși spre sancționare de către comitetul oameni lor muncii, chiar că nu are niciun rost!

— Dar e un fapt real! Eu l-am depistat după ce am studiat registrul cu procese verbale al…

— Cuuum? Cine v-a dat voie să vă uitați in registrul cu procese verbale? Vasilescu, precis! O să fie sancționat de n-o să se vadă! Și-a depășit atribuțiile!

— Nu și-a depășit nimic, tovarășul director mi-a indicat să consult acest registru pentru a selecta material pentru textul meu!

— Mă rog, mă rog! O să vedem noi! Chestia cu benzina însă trebuie scoasă neapărat!

— Bine, dar individul acela a fost prins comercializând benzina întreprinderii…

— Ei, a vândut și el acolo câțiva litri de benzină, între șoferi se mai practică, rămâne unul în pană, dacă nu l-ar ajuta altul ce ne-am face? Ionică este băiat bun, săritor, nu lasă pe nimeni când are de făcut o cursă, el cum să justifice benzina? Acuma noi să-i dăm în cap? Fiți atent că v-aprindeți paie în cap! Aveți și dumneavoastră mașină, mașina merge cu benzină! Cine știe de unde sare iepurele!…

În consecință, am fost nevoit să scriu un text nou! Nu mai conținea nicio referire concretă, totul se desfășura într-un plan abstract, general, „cineva” greșea, fără a se spune ce greșeală comitea, colectivul intervenea, acționa asupra conștiinței ace lui „cineva”, conștiința devenea un personaj real care se zvârcolea pe scenă din pricina proceselor pe care le suporta, în final trebuia să întrebe publicul dacă este de acord să i se acorde circumstanțe atenuante celui care greșise, publicul, înduioșat, trebuia, de asemenea, să-i acorde iertarea, aplauze furtunoase etcetera, etcetera. Textul nou a fost avizat de conducere, interpreții, cu totul alții decât la început, simțeau că realizează o creație cu totul și cu totul ieșită din comun, și iată-ne în ziua premierei.

Sala arhiplină. Primele rânduri rezervate condu cerii. Goale, întrucât conducerea are probleme. În sfârșit, vine „reprezentantul” ei, același de data trecută. Cu o înclinare a capului dă semnalul că se poate începe. Gong! Cortina se ridică! începe spectacolul care, în linii generale, curge curat. Cu excepția unor amănunte lipsite de importanță precum: — mici bâlbâieli în momentele culminante precum „camionul” în loc de „campionul”, „copilul” în loc de „mobilul” etc., etc., de altfel inerente în asemenea situații, se știe, din pricina tracului; — apostrofări între interpret! (în afara textului) de genul „Ce drac’ faci? Ai sărit replica! Trebuia să spui „vântul bătea încetișor”, acum eu ce fac”, însoțite de gesturi dezolate din umeri către public semnificând „Poftim, mai fă artă dacă ai cu cine!”; — intrările muzicale luate în falset susținut, ceea ce determina abandonul înainte de finalul cu pletelor, mai întâi de către solista ansamblului, mai apoi de către întreg ansamblul, cu priviri ironice la adresa corepetitorului și cu gesturi a lehamite din mână; — părăsirea scenei în plin suspens de către interpreta principală cu exclamația: „În condițiile as tea eu nu mai joc!”, întrucât în plin monolog tragic a fost

întreruptă de aplauzele publicului adresate partenerului care, pentru a nu sta inactiv pe par cursul celor trei minute în care ea își răcnea oful, a scos din buzunar* o ceapă și o bucată de mămăligă, s-a așezat turcește, a spart ceapa cu pumnul și a început să înfulece, manifestându-și satisfacția gastronomică prin mângâieri pe abdomen. („Găselnița”, ținută secretă până în momentul respectiv, îi aparținea întru totul); — „conștiința”, personaj care trebuia să stea ne mișcat pe un practicabil, lângă fundal, nescoțând nicio replică ci doar însoțind acțiunea cu o mimică corespunzătoare, a fost victima unei farse, colegială, sub formă de palmă trasă cu putere peste ceafă pe după perdeaua fundal, care l-a proiectat de la înălțime peste interpretul care își devora ceapa spre încântarea publicului.

La răcnetul „Aoleu! mamă, ceafa!” scos de cel plesnit cu atâta căldură, cel cu ceapa i-a răspuns:

— Ceafă? De unde „ceafă”, conștiințe? Nu vezi că din cauza ta ajunsei să mănânc ceapă goală?

Și această dovadă de prezență de spirit fiind însoțită de aplauze puternice din partea asistenței.

În final, „Conștiința” cere aprobarea publicului pentru ca cel care se făcuse vinovat să fie reintegrat colectivului.

— Sunteți de acord, nu-i așa? întrebă el cu un gest larg, din suflet.

Dar sala răcni în cor:

— Nuuu ! Să fie pedepsit pe loc!

Complet derutați, interpreții mă căutară din ochi, eu fac semn să se tragă cortina, cupletul final, apoteotic. Nemaiavând niciun rost, interpretul cu „Ceapa” oprește însă cortina cu un gest hotărât și comunică publicului: — Nu aveți nicio grijă, tovarăși, vom delibera și vom lua măsurile care se cuvin. Vă vom ține la curent! Vă mulțumim pentru participare și aplauze!

Sala își manifestă desfătarea vuind de aplauze, între interpreți izbucni o ciorovăială ca la piață, dându-se vina ba pe unul ba pe celălalt, eu am căzut pe un scaun, cu mâinile la ochi, acoperindu-mi lacrimile de deznădejde.

Interpreții au plecat la o bere cu „reprezentantul” conducerii și câțiva dintre susținătorii extaziați iar eu, așteptând să se scurgă tot publicul, am căutat să mă strecor cât mai neobservat, pe o ieșire secundară. Ceea ce nu mi-a reușit, întrucât portarul, vigilent, m-a

observat imediat și m-a apostrofat: — Frumos ! Vă credeam om serios ! Cum a putut să vă dea așa ceva prin cap? Adică, dacă îi place omului ceapa cu mămăligă, trebuie să-l critici dumneata în fața colectivului? Nu mă așteptam tocmai de la dumneavoastră, pe care nu vă cunosc!

Am încercat să-l găsesc la telefon pe prietenul meu din copilărie, directorul. Mi s-a răspuns că e ocupat, că nu e, că o să mi se comunice ce s-a ho tărât și să nu mai insist!

Într-adevăr, peste trei zile, am găsit în cutia poștală o scrisoare în care mi se comunica lapidar că „întrucât se hotărâse desființarea formulei ARTISTICE concepută de mine, se renunță la serviciile mele”. Pentru faptul că am reținut din timpul programului mai mulți membri ai colectivului respectiv, pentru repetiții, mi se imputa suma de cincimiișaptesutetreizeci și doi de lei, fapt care dacă nu îmi convenea, eram liber să mă adresez tribunalului.

Sfâșiat între jignirea adusă orgoliului meu artist tic și odiosul tratament la care eram supus după toate eforturile și sacrificiile aduse pe tărâmul artei, am decis mai întâi să nu mă las, să protestez vehement, dar avocatul consultat în acest sens, după ce mi-a luat o sumă frumușică pentru consultație, m-a sfătuit să-mi văd de treabă, încât nu voi avea câștig de cauză și ce-mi trebuie mie balamuc, să-mi pierd timpul și banii pe sălile tribunalelor.

Drept pentru care am tăcut, am plătit și mi-am văzut de treabă.

Nu peste mult timp, am aflat din ziare că formația artistică înjghebată de mine, câștiga, cu spectacolul meu, premiul întâi la un concurs de forma ții satirice. Pentru realizarea artistică era elogiat, cine credeți? chiar „reprezentantul” conducerii, căruia, din articole, reieșea că-i revin toate meritele.

Acum aștept confruntarea la faza superioară a concursului!

Poate că alt juriu, mai competent, o să-i pună la locul lor !

Ori, mai știi, poate mă bucur degeaba? ! l-or aprecia în continuare! Așa îmi trebuie!

Vino, să-ți iei javra!

Telefonul a sunat în miez de noapte, strident.

Uitasem să-l dau la minimum, așa că mai întâi am crezut că e dimineață și sună ceasul deșteptător.

M-am repezit la baie dar în drum mi-am alungat aburii somnului, am sesizat că e întuneric beznă și liniște deplină pe stradă, deci am aprins lumina și am ridicat receptorul.

— Vino, să-ți iei javra! îmi răsună în urechi și pe moment am fost tentat să-i zic că e greșeală dar vocea turui în continuare: E fată, bre, eu n-am ce face cu fată, mie îmi trebuie băiat! Ți-am spus din primul moment că nu vreau decât băiat! Fe tele fac pui, ce fac eu cu ei? Te privește, vino și ți-o ia imediat!

Atunci l-am recunoscut pe amicul meu Mircică de la Sovata. Cu un an în urmă, tot așa mă pomenisem cu un telefon prin care îmi cerea zor-nevoie să-i procur urgent un basset sârmos, pui de două patru luni, că-i trebuie pentru vânătoare. Prevenindu-mă că are deja pregătită pentru mine și o damigeană pântecoasă de Fetească regală obținută cu mare greutate, mă soma să-i fac acest hatâr, el neuitându-se la bani, problema transportului nepunându-se, dat fiind faptul că el ar veni urgent, în cazul achiziției, să-și ridice pe loc animalul.

Conjurat în acest mod, am început să dau telefoane și, soacră-mea, având o bună prietenă chinoloagă la Buzău, a reușit să-mi procure adresa unui posesor de basseți pui de la Sibiu, care se dovedea a fi dispus să-mi cedeze unul, contra infimei sume de una mie cinci sute lei.

Contractat telefonic, chinologul sibian mi-a pus în vedere ca în termen de trei zile să ridic cățelul, altfel se supără.

Amicul Mircică își manifestă, tot telefonic, satisfacția de a-și vedea visul canin împlinit dar, în același timp, și disperarea că nu se poate deplasa la Sibiu în termenul dorit, el fiind prins până peste cap în campania agricolă. Deci, asigurându-mă că îmi susține personal cheltuielile de deplasare, mă conjură, din nou, să iau eu drumul Sibiului, pentru a intra în posesia câinelui. Deci, avion până la Sibiu, o noapte la hotel, cameră singur din cauză de câine, prețul câinelui, mese, avion pentru retur, și economiile familiei s-au dus până la ultimul leu.

Tot prin telefon îl anunț pe Mircică de realizarea misiunii și că-l așteptăm împreună (cu câinele) să ne viziteze. Campania neieșind

însă din perioada de vârf, din nou am fost conjurat să plecăm noi spre Sovata care, se știe, este un punct de atracție pentru mulți vizitatori. Mă împrumut de niște bani, îmi iau nevasta, copiii și câinele lui Mircică și plecăm. Bani de cheltuială nu iau, căci Mircică trebuie să-mi reîntoarcă cheltuielile, fonduri cu care am fi putut petrece minimum o săptămână în frumoasa stațiune, lucru ce ne încânta pe toți, inclusiv pe Miki, cum fusese botezat noul, dar numai temporarul membru al familiei noastre, un ghemotoc de blană foarte drăguț și vesel care, prin drăgălășeniile sale, ne făcuse să-l îndrăgim în masă, mai ales copiii, și să-i iertăm jignirea adusă covoarelor din casă, zestrea nevesti-mii, cu motive florale.

Ajunși la Sovata, înconjurați pe întreg parcursul drumului de atenția tovarășilor noștri de călătorie, datorită, bineînțeles, lui Miki, avurăm prima surpriză negăsindu-l pe peron. La telefonul meu, o voce simpatică și jovială ne spuse că Mircică e, bineînțeles, în campanie, dar că noi să ducem câinele.

Ceea ce am. și făcut! N-am îndrăznit să pun problema banilor, nici a vinului, nici a sejurului, promise cu multă căldură de Mircică, întrucât posesorul vocii joviale cu o mână deschise ușa, cu cealaltă îl luă de ceafă pe Miki și cu o a treia (mână) închise ușa la loc. În nasul nostru.

După un calcul sever și ample deliberări, am-ajuns la concluzia că ne ajung banii să luăm o cursă până la Brașov, unde avem niște prieteni, cu condiția să renunțăm la ci-co, covrigi și alte asemenea bagatele, ceea ce a fost destul de ușor, întrucât. Gândurile copiilor erau stăpânite până la lacrimi numai de pierderea lui Miki, iar nevastă-mea găsise un prilej nesperat să țină cură de slăbire, silueta sa lăsând, după părerea-i proprie, cam mult de dorit. În ceea ce mă privește, silueta mea se ascuțea. În aceeași măsură în care se Umfla în mine (în interiorul sufletului) năduful împotriva lui Mircică.

La Brașov am găsit înțelegere, cazare peste noapte și bani pentru a ajunge la domiciliu personal. Unde am început să-l caut, tot telefonic, dar cu disperare, pe Mircică.

După multe insistențe, l-am prins! L-am luat cu binișorul:

— Ce face, Miki?…

— Care Miki?… A, vrei să spui Popsi! Eu îi spun Popsi, nu îmi place Miki!

Și îmi explică timp de douăzeci de minute, pe impulsurile mele (telefonice), cum se crește un asemenea câine, ce bătaie de cap îți dă, ce cheltuieli ai cu veterinarul, alimentația, dresajul și așa mai departe, încât, jenat de dificultățile create lui. Mir cică de achiziția lui Miki-Popsi, nu i-am mai amintit de banii ce mi-i datora, mai ales că el a avut grijă singur să mă informeze că damigeana cu Fetească destinată mie, fusese nevoit s-o dea dreso rului care nu bea decât vinuri nobile.

De atunci, nu mai avusesem nicio veste de la Mircică. Iată însă că acum, mă trezea în plină noapte pentru a-mi aduce la cunoștință dezastrul privitor la genul lui Miki-Popsi, cerându-mi imperios ca, chiar de a doua zi, să-l debarasez de catastrofa canină cu care îl „procopsisem” (textual).

Urale puternice, din partea puștilor care, treziți de telefon, mă înconjuraseră între timp, au primit această comunicare, eu, însă, m-am ținut tare și l-am informat că, fiind în plină campanie antitabagică (hotărâsem să mă las de fumat) mi-ar fi un posibil să mă deplasez personal la Sovata pentru a-l îmbarca (mai corect „a o îmbarca) pe Miki-Popsi.

Deci, dacă nu are altceva de făcut, nu are decât să se deplaseze personal, sau s-o trimită cu însoțitor.

Receptorul trântit de Mircică în furcă mi-a indicat completa lui dezaprobare față de modul în care priveam lucrurile dar, peste numai o zi, pe la patru dimineața, soneria, de la ușă, mi-a anunțat o vizită inopinată. Da, era Mircică cu Miki-Popsi, primul ușor de recunoscut, nu se schimbase prea mult de la ultima noastră întrevedere care avusese loc cu vreo doisprezece ani în urmă, în ceea ce privește pe Miki-Popsi nu se putea spune același lucru însă, având cu totul alt gabarit, culoare, for mat și maniere. Încercând să-mi manifest bucuria revederii, m-am pomenit cu aproape jumătate de mină înfulecată printre mârâieli și doar după aceasta cu avertismentul lui Mircică: — Ai grijă, e dresat pentru mistreți!

Negând in corpore, atât eu cât și întreaga familie, că am descinde din mistreți, am încercat să ne convingem că în scurt timp relațiile noastre se vor îmbunătăți ceea ce va duce, în final, la o con viețuire pașnică.

Nevastă-mea a pus de o gustare, Miki-Popsi a mârâit și Mircică ne-a informat că e ora când ea servește un mușchi crud cu două ouă, tot crude dar să fie ultra proaspete. Din care ouă, înfulecând și Mir cică vreo trei, plus rezerva de salam de Sibiu pentru sandviciurile copiilor pe o săptămână, mai îmi Fu dat să asist la un calcul rapid în urma căruia, scăzând cheltuielile cu dresajul și întreținerea pe timp de un an, îi mai rămâneam dator vreo zece mii de lei, bașca atențiile oferite în dreapta și în stânga, legitimarea, lesele, covorașele și celelalte aferente dar strict necesare creșterii unui câine de rasă.

Sorbindu-mi ultimul pahar de fetească albă din comerț, Mircică m-a mai informat că, întrucât tot făcuse deplasarea în capitală, va mai rămâne câteva zile în vederea rezolvării unor probleme personale foarte importante printre care și achiziționarea unui nou pui de basset sârmos, de data asta veritabil. Cu această ocazie va facilita și reacomodarea lui Miki Popsi cu familia mea care îi devenise între timp foarte străină.

După o săptămână, la plecarea lui Mircică, relațiile dintre noi și Miki-Popsi rămăseseră tot glaciale, probabil ne indusese total și definitiv în regnul mistreților, dar Mircică ne-a asigurat că o să-i treacă întrucât în această perioadă este mai dificilă deoarece e gravidă.

În aceste condiții, a fost de la sine înțeles că i-am cedat lui Miki-Popsi fotoliul meu preferat, peste zi, patul conjugal cu saltea relaxa, peste noapte, proteinele sub formă de ouă, came etc., ale întregii familii și… covorul din sufragerie pentru problemele personale.

În noaptea când i-a venit ceasul, am vegheat-o cu toții, frângându-ne mâinile, spre ziuă am fugit după veterinar, l-am adus cu taxiul și am devenit, împreună cu Miki-Popsi, părinții a șapte mici ghemotoace păroase și scâncitoare. Eram fericiți!

Când veterinarul mi-a prezentat nota de plată, rețeta cu medicamente, vitamine și fortifiante, precum și regimul alimentar al lui Miki-Popsi și al micuților pe următoarele șase luni, am reușit să mai spun un singur lucru: — Doctore, pentru mine… n-ai vreun fortifiant să-mi prescrii!?…

Întrebare care, la mârâitul amenințător al lui Miki-Popsi, a fost retractată pe loc.

Cel mai iubit dintre subpamânteni

„Lasă tot, ia primul tren și vino după mine. A murit unchiu' Trică! Pe unde umbli când ești la serviciu de nu te mai găsește omu'? P.S. Cumpără jerbă, îmbracă-te în negru și dă anunțul mortuar. Tina. P.S. 2. Nu pierde timpul de pomană cum știi tu. Tot Tina".

Așa suna biletul găsit de bineînțeles, soțul Tinei, la întoarcerea acasă de la serviciu, grație căruia (biletului, desigur) viața sa căpătă o aspirație cu totul nebănuită. Nu din cauza decesului unchiului Trică, dat fiind faptul că nu erau moștenitori direcți nici el nici Tina și, de altfel, de pe urma răposatului nu rămăsese mare lucru. Nici din pricina jerbei, nici din pricina negrului (ocazie cu care se convinse încă o dată că nu-i venea bine, prima dată fiind la nunta cu Tina), ci pur și simplu din cea a necrologului.

Sarcinile reieșite din misiva Tinei nu au putut fi îndeplinite cu urgența așteptată căci, după cum se știe, să îngropi pe cineva cere timp. Până a comandat „gerba", până s-a gândit ce trebuia scris pe panglică, până a găsit o pereche de pantofi negri, până a dat anunțul la Mica Publicitate, spre localitatea unde se oficia înmormântarea unchiului Trică, au plecat mai multe trenuri. Astfel că, soțul Tinei, care era numai rudă prin alianță cu răposatul, ajunse doar în ultimul moment la fața. Locului, moment în care familia îndoliată asista, neputincioasă, la acoperirea cu țarină a celui ce se săvârșise.

Fulgerat cu privirea (înlăcrimată și acuzatoare) de către Tina, întârziatul constată că, după o scurtă perioadă, în care capetele ce se înclinau șoptind întrebătoare spre urechile, apoi spre buzele altor ca pete care răspundeau dezolate, fu săgetat de privirea colectivă (se înțelege, tristă și înlăcrimată) a întregii asistențe. Vinovatul încearcă să se disculpe la urechea soției, discret, invocând motivele majore ce i-au generat întârzierea, dar aceasta îl țistui cu severitate, întorcându-i spatele.

De-abia mai târziu, la masa dată în cinstea răposatului, când tristețea s-a mai spulberat (de! morții cu morții și vii cu…), de necăjitul soț al Tinei se apropie un bătrânel mirosind a naftalină, cu un pa har în mână și cu o sclipire jucăușă în ochi: — O făcuși, mă băiatule! o făcuși de oaie! dete de mai multe ori din cap semnificativ bătrânelul.

— Să vedeți, sări cel ce-o făcuse de oaie, bucuros că are cui să-i ofere justificările sale, știți cum e, până am comandat coroana, până mi-au dat-o, până am găsit pantofi, până am dat anunțul…

— Asta-i! Anunțul! îi luă vorba din gură rânjind macabru bătrânelul.

— Vedeți! exclamă fericit că e înțeles de cineva, în sfârșit, blamatul soț.

— L-am văzut! Cu! toții l-am văzut! Trei rânduri!…

— Da, și pentru astea trei rânduri, am pierdut trei ore!

— Păi dacă tot pierdușI timpul, de ce nu dăduși și tu, mă băiețică, un anunț ca lumea! Ce-i aia: „Familia îndurerată anunță dispariția celui care a fost unchiul Trică!”?!… Care familie, care unchi. Trică? Cine e „Unchiul Trică” ăsta, dom’le? Ultimul om de pe lume?… Nu, băiețică! Unchi’ Trică a fost. Un suflet nobil! Cam cărpănos, dar nobil! A fost o fire aleasă! Noi l-am iubit profund cu toții și el a lăsat în urma lui numai suflete îndurerate! Dânsul nu va fi niciodată de noi uitat, cum venea el pe la fiecare și cum ne întreba de toate, nu voia să-i ascundem nimic și ne dădea sfaturi și ne ridiculiza educativ când greșeam! El și-a făcut pe deplin datoria față de familie și nu i-a fost ușor întrucât a avut trei că n-avu și el parte de o nevastă care să-l înțeleagă că și asta, ultima care-i mai tânără cu treizeci de ani decât el, e o scorpie care nu vrea să dea niciun capăt de ață din amintirile scumpe care le lăsă după el și care ni se cuvin de drept că dânsul fu mortul nostru, nu al ei care nici n-a reușit să-l cunoască în cei doi ani de conviețuire că, dacă stau strâmb și judec drept, dânsa l-a și băgat în groapă!

— Așa, zi-i, zi-i! se alătură discuției o femeie scundă și rotofeie, roșie în obraji, bătând spre șaptezeci. Zi-i, mă Bițică, îl îmboldi ea pe bătrânelul mirosind a naftalină, că dacă îmi dă și mie necrolog cum i-a dat lu’ Trică, viu de pe lumea aialaltă și-l trag de urechi! Păi, se poate? Tu, băiatul nostru, în care aveam toată speranța, să ne faci o asemenea tărășenie?

— Uite, nepoate, îi întinse o bucățică de hârtie acoperită cu un scris tremurat, un bătrân cocârjat și cu ochii plini de lacrimi. Eu ți-am scris cu mâna mea ce vreau să dai la ziar când o fi să mă duc dintre voi. Nu vreau să pățesc ca bietul Trică!

Și cu figura îndurerată, dădu din mână a lehamite și-i întoarse spatele.

— Ai grijă, să nu se mai repete! îl privi fix bătrânelul mirosind a naftalină, în același timp amenințându-l și cu degetul! mai mult respect, ce naiba! Pe ce lume trăiți, voi, tinerii de astăzi, nu mai aveți nimic sfânt? Nici pentru morți nu mai aveți o țâră de considerațiune? Unde vreți să ajungeți?

Stupefiat, cel mustrat cu atâta strășnicie reuși să strecoare un vag protest:

— Da' eu…

— Da, maică, tu! Tu ești baza noastră că noi n-avem cum să ajungem în capitală să dăm anunțuri! Tu o să ni le dai la toți, numai că să nu ne-o faci ca l' unchi' Trică! Serie și tu mai cu suflet!

Să știe toți cine am fost noi! Tu nu văzuși cum scrie de alții la ziar? Toți au fost respectați, au fost iubiți, au fost suflete alese, care au lăsat în urma lor numai lucruri bune și toți îi plânge și nu-i vor uita niciodată! Ce, noi suntem mai altfel, că eu de când mă știu am fost muncitoare și serioasă și nu mai de bine am făcut pentru toți amărâții ăștia care n-au știut cum să profite mai tare de pe urma mea, că una-i coana Tincuța, săritoare și cu suflet nobil și câte am făcut eu pentru ei n-or să mă uite cât or să trăiască…

Și lacrimile începură să-i curgă ca dintr-o fântână coanei Tincuța, care începu să-și depene amintirile și n-ar fi scăpat de relatarea amănunțită atât a autobiografiei acesteia din urmă cât și a copiilor și nepoților ei până într-a șaptea spiță dacă vocea severă a Tinei nu l-ar fi trimis după sifoane.

De pe urma acestei întâmplări, eroul nostru și-a pus un moment întrebarea: dacă toți cei care mor sunt suflete nobile și alese și iubiți cu disperare, atunci lichelele și escrocii trăiesc veșnic?! dar nu mai un moment, pentru că, profund impresionat de cele auzite, s-a apucat conștiincios de redactat necroloage elogioase și, în același timp, triste dar așa de triste că rupeau inimile.

Pentru aceasta, mai întâi și mai întâi, a început să adune exemplare peste exemplare de necroloage, epitafuri, anunțuri mortuare, discursuri ținute la înmormântări și așa mai departe. Le-a fișat cu răbdare, bucurându-se cu pasiunea unui colecționar de descoperirea fiecărui inedit, ajungând chiar să recompenseze cu o votcă pe oricine îi oferea o noutate. A studiat autorii antici, orațiile funebre la diverse po poate, colecțiile ziarelor cu rubrici pe specific,

inclusiv lirica universală, căutând versuri pline de simțire, fraze bine întoarse din condei, care i-ar fi putut folosi în redactarea necroloagelor solicitate.

A întreprins și o listă de solicitări care s-a lăr gât de la familie, până la cunoștințe, relații de servici, amici și mai departe, din gură în gură, până la o gamă foarte întinsă de amatori.

În elaborarea creațiilor sale în stil funebru a apelat la diverse modalități, ca de exemplu, versuri, proză rimată, versuri albe etcetera, etcetera, dar și la jocuri de cuvinte, opere literare sau capodopere ale plasticii universale, „cel mai iubit dintre subpământeni” fiind păstrat cu titlul personal ca o creație proprie și originală, întrucât până la urmă și-a redactat și propriul său epitaf.

Din nefericire pentru colecționarul nostru însă, până la această oră, niciuna din creațiile sale nu a putut fi utilizată, dat fiind faptul că niciunul dintre solicitatori, care, in corpore, s-au declarat absolut încântați de fructul imaginației sale, nu au ajuns în postura de a profita de necrologul adresat. Toți sunt în continuare, bine mersi.

Comitetul pentru scoaterea din impas a eroilor îndrăgiți

— Nu sunt de acord! declară decis Cristinel, închizând cu un gest brusc o ediție princeps a operelor lui Shakespeare în original. Și începând să-și șteargă ochelarii, cu privirea ațintită undeva departe, adaugă: „Este inadmisibil ! în fond, după ce suntem determinați cu premeditare să ne apropiem afectiv aceste personaje, să trăim alături de ei avatarurile la care îi supune sinuozitatea gândirii autorilor, suntem obligați să asistăm neputincioși la cele mai catastrofale finaluri!”

— Într-adevăr, aprobă Dănuța care-l ascultase atentă, ținând cu degețelul semn între paginile deschise ale unei culegeri de basme, bilingvă. Trebuie să în intervenim! Personal, de câte ori citesc „Scufița roșie”, îmi dau lacrimile! De ce trebuie să moară lupul?!… Acest animal nobil, strămoș al prietenului nostru câinele, „lupul singuratic”, „lupul alb”, personajul acesta hieratic cu o aură misterioasă, atât de drag lui Jack London, de ce trebuie să moară în chip atât de stupid?! Să nu mai spun că e și total incredibil!

— Mă rog, basme! strâmbă din năsucul său cârn Cristinel, dar Hamlet, Romeo și Julieta, Macbeth și chiar Richard al III-lea își merită ei destinul pe care li-l impune autorul?

— După opinia mea, lupul din „Capra cu trei iezi” avea justificări puternice pentru a-i mânca pe iezi. Se știe, caprele sunt încăpățânate, stupide, obraznice, vezi capra jupânului etcetera, etcetera, sau clic tonul „capra, sare masa, iada sare casa”. Iezii aceia erau precis niște copii imposibili, răzgâiați și prost crescuți. De altfel, autorul face și niște trimiteri în acest sens…

— Da-da! Nu putem lăsa lucrurile așa! Să-l chemăm și pe Dudu! El este matematician, poate să ne ofere toate soluțiile posibile! îl sun imediat!

Dudu, micul matematician genial care la patru ani pătrunsese în tainele cele mai ascunse ale tuturor ramurilor matematicilor, acum, la șapte ani susținându-și cu strălucire doctoratul cu o comunicare științifică prin care răsturna total viziunea de până atunci asupra timpurilor magnetice, sosi în două minute, neavând altceva de făcut decât să coboare un etaj până în apartamentul unde Cristinel, un alt mic geniu, muzician de prestigiu internațional, sub bagheta sa executându-i propriile compoziții, instrumentiști cu renume mondial, și Dănuța, o eminentă exegetă a istoriei literaturii universale, critic de prestigiu de-acum, hotărâseră deja înființarea unui comitet de intervenție în destinul personajelor literare băgate în încurcătură de creatorii lor.

Ascultându-i cu multă atenție, micul matematician spuse colegilor săi de generație și geniu:

— De acord! Dați-mi lista personajelor, aflate în „Detresse” și compun imediat cartelele pentru ordinator. Sesizați că, dacă vrem să schimbăm cursul evoluției lor tragice, trebuie să venim în loc, nu cu niște improvizații banale, ci cu niște situații șoc!

Zis și făcut! După o muncă susținută, asiduă și concentrată de câteva ore, cele trei minți geniale ce sălășluiau în micile capete ale celor trei copii minune au intervenit cu milioanele lor de bitzi imprimați în supradotatele lor circumvoluțiuni, schimbând total soarta personajelor centrale ale capodoperelor literaturii universale. Și astfel, Don Quijote învinge morile de vânt cu sprijinul Rosinantei, iapa fermecată care mânca jeratic, Hamlet o ia de soție pe Ofelia și,

cu ajutorul sincer și dezinteresat al cumnatului său pe care nu-l mai omoară în duel, punând mai presus interesele statului decât ale sale personale, minate de instincte freudiene, salvează Elsinorul de invazia barbarilor săi cotropitori. Romeo își învinge destinul neprielnic, luând la timp antidotul, se căsătorește cu Julieta dar, căci există și un dar, cu timpul, Julieta capătă proporții — în urma ingurgitării otrăvii se dedase la gurmandism — și devenind obeză, deși îi face nouă copii lui Romeo, acesta o abandonează pentru o nepoată din neamul Capuleților; între cele două familii reînviind vechea râcă, în final, murind de sabie, de otravă și alte ingrediente atât Montague-ii cât și Capuleț-ii. Toți. Cu excepția Julietei care, frustrată în sentimentele sale cele mai intime, părăsise domiciliul conjugal în compania lui Thibault, refugiindu-se la Capua. De ce aici și nu în altă parte, nici ordinatorul nu a putut motiva.

În același spirit de întrajutorare, Macbeth, prinzându-se cu ce năzdrăvănii umblă nevastă-sa, i-a tras o mamă de bătaie soră cu moartea pentru a-i băga mințile în cap și a murit de bătrânețe, în patul său personal, Richard al III-lea a strigat: „Dau un regat pentru un cal!” Ei bine, s-a găsit un individ care, probabil, nu a înțeles prea bine cei i se cerea în schimbul calului său dar, fiind dispus să facă o tranzacție cu orice chip, i-a oferit calul său, în același timp dăruindu-i și viitorul, dânsul personal rămânând, desigur, păcălit dar, în decursul istoriei nu a fost unicul caz.

Fetița cu chibriturile a folosit cu mai multă inteligență chibriturile sale, aprinzând un incendiu de toată frumusețea, recte imobilul din spatele căruia se adăpostise și, pe lângă faptul că a supraviețuit încălzindu-se la acest foc uriaș, își făcu rost și de ca zare și masă gratuită, la închisoarea municipală, unde, în plus, mai învață o sumedenie de lucruri folositoare în viață, ceea ce i-a permis, după câțiva ani de activitate fructuoasă — e vorba de fructul oprit — să devină o rentieră respectabilă.

Lupul o mânca cu regularitate pe Scufița Roșie, pentru varietatea meniului, mai înfruptându-se uneori și din cei trei iezi cucuieți; mama Albei ca Zăpada — cea vitregă, bineînțeles — rămânea cea mai frumoasă din întregul ținut, în acest chip nefăcându-se altceva decât un act de dreptate, deoarece e injust, cum știe toată lumea, ca, după o lungă și glorioasă activitate, să vină o țâncă oarecare și să-ți ia

plinea de la gură. Winetou era scalpat de fețele palide, leneșilor li se muiau posmagii, Spânul se dovedea imbatabil, Muma pădurii, de câte ori îi mirosea a om, reușea și să-l înfulece, cât de Harap Alb ar fi fost, Alice nu se mai întorcea din țara minunilor.

Ulyse rămânea sub vraja lui Circe, Ciclopul își vedea mai departe de-ale lui și, mai departe tot așa, alte și alte personaje care ajunseseră să se bucure de compasiunea celor trei mici genii își înscriau evoluția pe traiecte nebănuite vreodată de autorii lor.

Ținând cont de prestigiul câștigat până la acea dată prin intermediul mass-mediei pe plan spiritual în întreaga lume, cele trei genii mai-mai că reușiseră să-și impună rescrierea personală a capodoperelor literaturii universale. Specialiștii, criticii, istoricii, esteții îmbrățișară cu toată căldura această tratare revoluționară, mirându-se chiar la culme cum de s-a putut accepta până atunci turnura lor da sică. Marea masă a cititorilor maturi, care se respectau desigur, nu puteau să se abată de la cuvântul de ordine al specialiștilor, deci, au îmbrățișat, la rândul lor, noul punct de vedere.

Din nefericire sau din fericire, cei care s-au opus cu toată ființa au fost tocmai cei cărora le erau adresate poveștile și care, prin generații, își legă n-au copilăria cu pățaniile rele sau bune ale personajelor, bune sau rele la rându-le, create special pentru ei: copiii Mici sau mari, pentru că există și mari, au protestat din adâncul naivității lor, cerând să se respecte stori-urile, așa cum au fost ele concepute de cei care le-au născocit, sau trăit, cu trudă și bucurie, la masa lor de scris.

Ia-o mai domol!…

Tăsică Porumbeanu era un om care nu putea să stea degeaba. Trebuia să-și găsească ceva de lucru în orice moment și, bazându-se pe principiul că numai cine nu vrea nu găsește, își găsea. El constituia în permanență un exemplu pentru cei din jur, cărora mereu le era recomandat ca atare de către cei însărcinați să facă asemenea recomandări, încât, pentru a scăpa de el, și-au pus mințile la contribuție și, prezentându-i în culori roze activitatea unui

serviciu învecinat, l-au convins să-și ceară transferul în acest nou loc de muncă.

Noii colegi l-au primit cu căldură chiar din primul moment și, invitându-l la o cafea, i-au făcut o prezentare amănunțită a modului lor de a trăi și a munci în acest colectiv.

Tăsică și-a sorbit cafeaua dintr-o înghițitură și arzând de nerăbdare, s-a apucat de muncă.

După. Câteva. Ore de activitate neîntreruptă, timp în care a fost urmărit cu atenție și oarecare mirare.

din grupul de colegi s-a desprins unul, mai bonom, care, apropiindu-se de Tăsică l-a întrebat:

— Nu vrei să faci o pauză de țigară?

— Nu! a refuzat Tăsică, complet absorbit de noua sa activitate.

Colegul l-a privit și mai uimit, s-a reîntors lângă ceilalți și, după un scurt conciliabul, a revenit la Ta sică, informându-l că după regulament, acum la ei e pauză de masă…

Tăsică a declarat că el nu e obișnuit să mănânce la acea oră, dar le dorește poftă bună.

Revenind de la bufet, după vreo trei sferturi de oră, colegii au găsit situația neschimbatăca urmare, același bonom, s-a apropiat din nou de Ta sică, a scos pachetul de țigări și l-a invitat din nou să fumeze.

Mașinal, acesta a luat țigara, a început s-o întoarcă pe toate părțile și pentru că bonomul l-a întrebat: „N-o aprinzi?” a aprins-o. În timp ce se uita după o scrumieră unde s-o depună, Tăsică a primit din partea bonomului următoarea recomandare: — Ia-o mai domol! Vrei să-ți ruinezi sănătatea?

Crezând că se referă la țigară, Tăsică l-a asigurat că nu trebuie să fie îngrijorat, el nefiind fumător.

Bonomul s-a retras calm și iarăși au șoșotit ceva între ei.

Urmarea acestui schimb de opinii între bonom și colegii săi a fost că, la încheierea programului, s-a apropiat din nou de Tăsică și i-a adresat scurt invitația: — Mergi?

— Eu mai am ceva de lucru, i-a răspuns Tăsică adâncit în preocupările sale.

— Hai cu noi, băieții vor să sărbătorească venirea ta în mijlocul nostru. Nu-i frumos să refuzi, noi facem cinste! a insistat bonomul.

Tăsică știa că nu e frumos să refuzi o asemenea invitație și, abandonându-și cu regret lucrarea, i-a urmat.

Au poposit într-o cârciumioară din apropiere, plăcută și cu un serviciu ca la mama acasă, băieții au început să se simtă bine și, din vorbă în vorbă, au ajuns să discute tot despre muncă. Din aluzie în aluzie, că „munca e frumoasă", „numai ea îți dă satisfacții", ea înnobilează" și așa mai departe, s-a ajuns-și la concluzii de genul: — Da! Dar trebuie făcută cu cap!

— Am depășit epoca muncii care dezumaniza!

— Hai să mai trăim, că dacă nu știm să trăim, degeaba mai trăim!

— Omul trebuie să știe să-și ușureze munca!

— Nici să dai în brânci nu e bine !

— Că unde am ajunge?

— Să nu ne transformăm în roboți!…

Și altele multe pe aceeași temă, în același sens.

Tăsică dădea aprobator din cap dar așa fiind felul lui, dacă mâinile îi stăteau degeaba, barem gândurile să-i umble, îi umblau și, pe unde prin altă parte, dacă nu tot pe cărările preocupărilor sale de serviciu…

După câteva ore de apropiere sufletească încheiate cu calde îmbrățișări și jurăminte de fraternitate, colegii s-au despărțit de Tăsică, recomandându-i:

— Deci, nu uita! Menajează-ți sănătatea că ea e sfântă!

Când, a doua zi, au intrat radioși și împăcați cu sine în atelier, mai întâi nu le-a venit să creadă, mai apoi s-au frecat uimiți la ochi, s-au ciupit și, în final, au fost nevoiți să conchidă că nu sunt victimele unui fenomen halucinant, Tăsică Porumbeanu era viu și real, cufundat în activitate și, după toate probabilitățile, cu mult înaintea orei de începere a programului.

Colegii s-au uitat triști unul la celălalt, au dat din cap cu mâhnire, au oftat din adâncul pieptului și și-au văzut de treabă, lăsându-l pe Tăsică într-ale lui.

Când a venit pauza de masă, bonomul, băiat de suflet, l-a întrebat cu o ultimă licărire de speranță:

— Tăsică, taică, nu faci și tu o păuzică? Să papi ceva să te mai întremezi!

Tăsică a dat negativ din cap și și-a văzut mai departe de problemele sale.

Colegii lui Tăsică și-au luat gustarea la bufet cu noduri, s-au întors înnourați în birou după numai zece minute de absență și au păstrat o tăcere ca o reculegere, fără țigară, fără cafea și, mai ales, fără anecdote, fotbal etcetera, etcetera.

La terminarea programului, văzând că Tăsică nu dă semne că ar fi dispus să-și abandoneze activitatea productivă, tot bonomul l-a întrebat, mai mult concluziv, parcă ar fi știut răspunsul dinainte: — Rămâi să lucrezi?!…

— Mai rămân un minut, a încuviințat Tăsică.

Cu fețele triste, colegii săi s-au retras dar nu mai departe de parcul din fața întreprinderii, unde, tolă niți pe iarbă, au rămas cu privirile ațintite asupra ieșirii, așteptând ivirea lui Porumbeanu.

Trecând timpul, unul dintre ei s-a dus după sandviciuri, altul după bere, au mai mâncat câte o înghețată, au trecut pe semințe și reveniseră oarecum, odată cu sosirea întunericului, la starea de spirit ce-i caracteriza în general, adică buna dispoziție, care nu le-a fost stricată decât mult după miezul nopții când, în sfârșit, a ieșit și Tăsică din întreprindere.

Pentru că scurta drumul, a luat-o prin parc, tot cufundat în gânduri, din care a fost trezit destul de brutal de o pătură cu care s-a pomenit pe neașteptate în cap. Imobilizat, după câțiva ghionți zdraveni, Tăsică a auzit o voce pe care n-a putut-o identifica ori ei t s-a străduit: — Te-am prevenit prietenește că nu e bine să-ți ruinezi sănătatea muncind! N-ai vrut să ne asculți, ai venit tu, deșteptul deșteptților, să strici piața! Atunci, na! Să-ți fie învățătură de minte!

Și i-au tras o bătaie ca la carte.

În încheiere, i s-a comunicat pe un ton „amical”:

— Ori îți bagi mințile în cap, ori îți iei tălpășița!

Și ca să fie mai expliciți, i-au tras și un picior.

A doua zi, când au intrat în atelier, colegii lui Tăsică s-au privit satisfăcuți, și-au aprins câte o țigară și au pus de cafele. La câteva minute și-a făcut apariția și Tăsică.

Bine dispus i-a salutat cu aplomb:

— Noroc și sănătate, fraților! Apăsând pe cuvântul „sănătate”.

Pregătiți să o facă pe niznaii, colegii săi au stat în expectativă.

Tăsică s-a dus glonț la locul său de muncă, s-a așezat confortabil pe scaun și a întrebat:

— Care ai o țigară?

— Ia de la mine! au sărit cu fețele zâmbitoare toți colegii lui Tăsică.

— Mersi! a întins leneș două degete Tăsică, pescuind un Kent. Și dacă dați și o cafeluță, nu-i cu refuz, a continuat el.

— Cu caimac și rom! i-o și servi pe loc bonomul.

După ce sorbi tacticos din cafeluță, Tăsică inhala adânc în piept din Kentul oferit cu atâta prietenie de colegii săi și-i mai întrebă:

— La ce oră e pauza aia de masă?… Că am un chef de muncă… de parcă n-aș fi dormit de alaltăieri!

Unde sunt măturile de altă dată?!…

— Și cum spuneați?!… Sunteți inginer?!

— Exact, scumpă doamnă, inginer hidraulic!

— Adică?

— Specialist în turbine!… Energie electrică!

— Oh, ce interesant!… Chiar mă bucur că v-am cunoscut! Știți, aspiratorul meu, a făcut deodată poc!, a scos fum și… s-a zis cu el! Nu mai vrea să dea niciun semn de viață! Ce-o fi având?

— Eh! Aspiratoarele astea… Te lasă când ți-e inima mai dragă!…

— „Când ți-e lumea!”

— Poftim?!

— Expresia exactă este „lumea”!

— Da-da! Așa-i, aveți dreptate! Dar nu se compară cu o mătură bună! Nu „lumea”, aspiratorul, desigur!

— De unde mătură bună? Credeți că nu am încercat? Dar am renunțat definitiv! Ori se face praf, ori se desface în două, parcă ar fi două mustăți uriașe, ori în două-trei zile nu mai rămâne din ea decât ciotul!

— Exact! Nu se compară cu măturile de altă dată! Astea nici nu le poți ține în mână! Odinioară, o mătură parcă era o prelungire a mâinii, mătura singură, ce mai!

— Nu, mături cum am întâlnit eu la mama… nu se mai găsesc!

— Și când trecea meșterul acela popular strigând

„Măăături… măăătuuuri!”… avea un farmec al său deosebit, o poezie inefabilă, o muzicalitate ale cărei reminiscențe mă răscolesc și astăzi!

— Într-adevăr, nu intră comparație! Și-apoi, fâșâitul acela dulce al măturii… fâș-fâș! Mă trezeam cu plăcere nedisimulată în fiecare dimineață în cântecele măturii pe care mămica o mânuia cu atâta îndemânare, ba chiar cu o artă specifică, de neega lat și în același timp cu o bucurie interioară explicabilă! Știai că dai cu mătura și în urmă nu mai rămâne niciun firicel de praf!

— Pe când cu aspiratorul… Să nu vă mai spun ce pățesc cu mocheta!!! Este sintetică, se electrizează și reține toate scamele! Este un chin tantalic să le desprinzi! Nu mai vorbesc de tot praful care îl stârnește, că acum aspiri și în două minute e la loc…

— Dar zgomotul?!… Când aspiră vecinul de la etajul opt știe tot blocul! Probabil că și despre mine se poate spune același lucru ! Dar dacă stăm și ne imaginăm… o sută cincizeci de apartamente în care gospodinele, revenite toate la aceeași oră, își programează în funcție de treburile casnice, să aspire toate la aceeași oră… 150 de

aspiratoare în funcțiune… Este un surplus de decibeli care-ți sparge timpanele ducându-te la nevroză sigură !

— Să nu uităm consumul de energie! Enorm!

— Cu mătura, se poate spune, că întreprindea! și unele exerciții de suplețe foarte necesare… Ce și luetă aveau femeile înainte!!…

— Să știți că aveți dreptate! Eu mi-o amintesc pe mama… Când se folosea de mătură era ca o fată de cinșpe ani! Acum a luat în proporții exagerat!…

De când cu aspiratorul…

— Eu dacă aș găsi undeva pe cineva care să-mi ofere niște mături ca acelea de odinioară… aș renunța total la aspirator!

— Și eu la fel! Să vă mai spun ceva… personal! Eu dacă nu mă bărbieresc dimineața cu lama…sunt toată ziua într-o dispoziție infernală! Și să știți că am un Philips… extraordinar! Nici nu simți că te-ai ras! Dar… lama! Lama care cântă pe piele…! Bineînțeles nu orice fel de lamă! Numai „Wilkinson”. Ei bine, mă rog de toată lumea, care pe unde pleacă, să-mi aducă și mie barem una! Una singură! Ei bine…

— Philipsul parcă e o marcă de aparate de radio!

— Nu, face și aparate de ras electric. Din ăsta am eu, dar voiam să vă spun că idealul meu de a intra în posesia unei lame de bărbierit „Wilkinson”, pentru că dintr-o aspirație firească s-a transformat într-un ideal din cauza dificultăților întâmpinate, idealul meu, spuneam, s-a transformat într-un coșmar!

— Vă înțeleg!

— În fiecare noapte mă trezesc lac de transpirație! Visez că, în sfârșit, am pus mâna pe un asemenea rarisim exemplar! Plec ca o furtună spre casă, mă închid în baie, dau drumul la robinet, mă săpunesc bine pe față și apoi, ca într-un rit păgân, desfac din învelișurile sale lama Wilkinson, încremenesc cu ea în mână, o ațintesc cu privirile până în cepe să-mi joace înaintea ochilor, simt o amețeală, apa de la robinet cu susurul ei îmi provoacă vertigii și, în acel moment, minat de o putere tainică care-mi paralizează centrii gândirii… ce credeți că fac?!…

— Ah! Să nu-mi spuneți că vă tăiați venele!!!…

— Nu, deși ar fi o apoteoză finală indescriptibilă, ceva ce nici parapsihologia cea mai avansată nu ar putea explica… Nu! Pur și

simplu, lama aceasta mult visată, cum o pun pe obraz mă hăcuie pur și simplu! Ca orice banală lamă achiziționată de la debitul din colț!…

— E de-e dreptul înspăimântător! Cred că un asemenea coșmar mă paște și pe mine cu aspiratorul! într-o bună zi, încâlcind toate regulile realului, mă va aspira ca pe o scamă ! Ah! Va fi oribil!

Mi se face pielea ca de găină numai la acest gândi

— Ce vă spuneam eu?!… Cu o măturǎ nu s-ar putea întâmpla așa ceva!

— Ei, unde sunt măturile de altă dată!!!…

Povestea unei iubiri neîmpărtășite

Iolanda era o vacă nemaipomenită ! Se dusese vestea de ea și de Ceapeul ei. Dădea producții de lapte nemaiîntâlnite în istorie și de fiecare dată când era gestantă năștea câte o vițea la fel de productivă.

Asupra cazului său se aplecaseră oameni de știință, specialiști, și nespecialiști precum și mulți alții. În grijitoarea sa personală, Joița, era o fată tânără care, pe lângă faptul că studiase cu succes ramura specifică a acestei profesiuni la liceul de specialitate din localitatea urbană aferentă și se întorsese cu hotărârea fermă de a-și exercita meseria în satul natal, era și o fată foarte drăguță, veselă și prietenoasă, reușind să câștige în scurt timp nu numai încrederea obștii în totalitate dar și sentimentele curate ale întregii tinerimi, chiar și din localitățile învecinate.

Ea nu răspundea însă sentimentelor nici unuia dintre acești tineri bravi și explicația era foarte simplă: era îndrăgostită, așa cum te îndrăgostești o singură dată în viață, de inginerul șef al Ceapeului, om însurat și tată a doi copii, dar, se știe, dragostea e oarbă, nu ține cont de starea civilă a părților și așa mai; departe; pe scurt, Joița era îndrăgostită fără speranță, dat fiind faptul că inginerul șef era un om foarte serios și nu lua în considerație sentimentele extraconjugale.

Mai toată lumea era la curent cu situația și. Împăcată cu ea, numai Vasilică, un fel de pierde-vară al satului cu pricina, nu se dădea bătut, el fiind sfâșiat literalmente de o pasiune nebună pentru tânăra în cauză.

Dânsul îi ațînea în permanență calea, căuta mereu pricini de vorbă, o îmbla cu semințe de bostan prăjite, ba chiar renunțase la plimbările ușuratice la oraș, de care dăduse dovadă până în acel moment, angajându-se și el îngrijitor la sectorul zootehnic, numai ca să fie în preajma Joiței, tot pe aceeași îi ale cânta în cor, deși nu avea voce de loc, el fiind foarte dibaci în cântatul din frunză, milita pentru înjghebarea unei brigăzi artistice cum văzuse dânsul la televizor, participa cu regularitate la toate ședințele, venind primul și plecând ultimul ca și la cursurile de pregătire profesională din timpul iernii, dar…totul era în zădar. Joița nu-i împărtășea sentimentele, dânsa fiind ferm hotărâtă să rămână fidelă dragostei ei pentru inginerul șef, deși era la fel de ferm convinsă că este lipsită de orice speranță.

Între timp, faima Iolandei străbătuse distanțe imense stârnind curiozitatea și pe alte meridiane, drept pentru care conducerea Ceapeului este anunțată să ia toate măsurile în vederea primirii unor oaspeți de peste hotare.

Tot între timp, Vasilică, nemaiștiind încotro s-o apuce, în disperare de cauză, apelă la un subterfugiu pentru a-i înmuia inima Joiței, subterfugiu care provocă o stare de adevărată panică în rândurile membrilor respectivului Ceape, în frunte cu condu cerea, și anume, exact cu două zile înainte de sosi rea oaspeților de peste hotare, dimineața, când Joița se duse plină de căldură spre vaca ei, suferi un șoc care o lăsă paralizată, luându-i și vocea fără drept de apel ! Pe flancurile somptuoase ale Iolandei stătea scris cu vopsea verde următoarele: „Te iubesc, Joița!” și cu traducerea acestei declarații în engleză: „Ai lav iu”.

Contrastul dintre verdele vopselei și maron-roșcatul Iolandei era de mare efect dar efectul acestei isprăvi asupra colectivului respectiv a fost dezastruos!… Președintele a simțit că face un atac de apoplexie la gândul rușinii ce-ar putea-o păți, inginerul șef a vrut să își dea demisia pe loc împreună cu soția, femeile din sat an căpătat dureri maxilofaciale dezbătând sub toate aspectele istoria propriu-zisă, tovarășii de la județ au dat dispoziție să se ia măsuri urgente pentru remedierea catastrofei.

Adunându-și cu hotărâre toată energia, Joița a trecut prompt la spălarea cu șampon a Iolandei, apoi cu săpun de rufe, cu Alba-

menaj, sodă caustică și întreaga gamă de detergenți existentă în rețeaua comercială, inclusiv Di-Da pentru mașini auto, dar…totul a fost inutil!

Benzina, toluenul, neofalina, lichidul de frână, decapantul auto, precum și altele, multe altele, nu au avut niciun efect. Vopseaua utilizată de Vasilică nu voia să se desprindă cu niciun preț de Iolanda, permanentizând sentimentele sale de nești.

S-a făcut apel la specialiștii de la „Nufărul”, la experții în chimie de la laboratoarele de diverse profile din întreg județul, au fost solicitate cadrele universitare de la Institutul de învățământ superior din capitala județului, ba chiar și un boiangiu ieșit de mult la pensie!… Fără niciun rezultat!

Disperarea creștea văzând cu ochii.

Vasilică era căutat cu organele de specialitate de urgență dar tot fără rezultat.

S-a convocat atunci sfatul bătrânilor.

Unul a propus să fie tunsă Joița.

I s-a explicat că Iolanda este cea în cauză, la care bătrânul înțelept a dat din cap cu multă înțelepciune zicând: „Anhaaa

Altul a propus să fie înlocuită Iolanda cu altă vacă dar ideea a fost respinsă întrucât oaspeții de peste hotare trebuiau să fie martori la cele trei mulsuri zilnice în cadrul cărora Iolanda trebuia să-și bată propriul record.

Rând pe rând, alte propuneri au fost respinse din diferite motive, reținându-se doar una care părea mai acceptabilă: să fie vopsită în maron roșcat inscripția de dragoste a lui Vasilică!

S-a trecut imediat la fapte dar… și în urma acestei operațiuni declarația rămânea extrem de vizibilă existând o mare neconcordanță între scris și restul Iolandei.

Atunci s-a hotărât să se vopsească totul în verde!

Dar iarăși discrepanțe enorme scoteau în relief mesajul de dragoste al lui Vasilică.

S-au întețit cercetările pentru depistarea făptașului și, în sfârșit, când toată lumea nu mai știa încotro s-o apuce, Vasilică a fost adus în fața colectivului de conducere. Era ascuns chiar în grajdul cu pricina după un maldăr de fân care, scăzând mereu prin utilizare, nu i-a mai folosit ca paravan celui căutat.

După săpuneala de rigoare soldată cu promisiunea solemnă că i se va face de petrecanie privi în să-și mina președintelui Ceape, i s-a pus în față alternativa: ori spune ce vopsea a folosit ori dacă nu…

Nu s-a spus ce i se va întâmpla dar s-au lăsat a înțelege foarte multe!

Vasilică și-a recunoscut greșeala și s-a declarat de acord să dezvăluie formula vopselei însă, cu o condiție!

I s-a promis solemn că orice condiție va fi îndeplinită !

Să se căsătorească Joița urgent cu el a fost condiția și toată lumea a fost de acord, inclusiv Joița care a dat dovadă de un imens spirit de sacrificiu pentru interesele colectivului, singurul care a făcut excepție fiind, cine credeți, inginerul șef care, la rândul său, aflase între timp de drama sentimentală a tinerei îngrijitoare și hotărâse să-i răspundă cu aceeași monedă, el însuși considerând că e cazul să-și refacă întreaga viață.

Nu s-a ținut cont însă de opoziția sa, interesele comune au primat, Joița, în culmea deznădejdii, a fost nevoită să renunțe total și definitiv la visul ei care tocmai începuse să capete contururi favorabile.

Vasilică s-a retras cu Iolanda între patru ochi și, după circa o jumătate de oră a reapărut cu ea într-o frumoasă și uniformă culoare verde spre satisfacția celor de față.

Cununia civilă s-a oficiat în următoarele două ore, obținându-se telefonic dispensele necesare. Naș a fost președintele Ceape.

Inginerul șef a fost chemat în divorț de soția sa ultra jignită.

A doua zi, toată lumea, fericită desigur, aștepta oaspeții mult anunțați.

A sosit însă o înștiințare telefonică prin care li se aducea la cunoștință că vizita mult așteptată era suspendată, întrucât oaspeții, tentați de mirajul litoralului, au hotărât să elimine definitiv din itinerariul lor documentarea la ferma zootehnică unde Iolanda era cap de afiș!

Se pare că dintre toți, cel mai mult a avut de suferit Iolanda, dat fiind faptul că întreaga dragoste de care se bucura din partea Joiței, a fost canalizată spre Vasilică! Eh! Așa-i lumea Schimbătoare.

În scurt timp, Iolanda a devenit o vacă banală, ca toate vacile, intrând pentru totdeauna în anonimat.

Și când te gândești că ea a fost suportul unei povești de dragoste… cum nu s-a mai aflat alta!…

Scăzându-i productivitatea, nici chiar faptul că era verde nu mai constituia un titlu de glorie!

Ascultă comanda la mine!…

Eram sub duș! Ideile năvăleau una după alta — mie îmi vin idei când sunt sub duș — aveam un chef nebun de scris, ceea ce nu mi se mai întâmplase de vreo doi ani, eram convins că va ieși o schiță nemaipomenită când, telefonul m-a scos, cu insistența lui, leoarcă din baie.

Era nevastă-mea!

— Sună tu la Casa de comenzi, tot stai azi acasă, eu nu reușesc să-i prind! Ia un creion și notează! Patru kilograme de… și așa mai departe!

— Succes! îmi ură tovarășa mea de viață și închise telefonul!

Mă întorc în baie, mă usuc de ultimii stropi de apă care nu se volatilizaseră în timpul convorbirii telefonice, revin în birou, îmi pregătesc mașina de scris și aprind o țigară!

Înainte de a bate titlul schiței — la mașină bine înțeles — bat în furcă — a telefonului, tot bine înteles — și nu-mi vine tonul!

Fără a mă descuraja, așez receptorul la loc și…îmi dau seama că uitasem titlul schiței! Și ce titlu grozav era!…

Iau din nou receptorul și, meditând la ideea care nu mi se mai părea atât de strașnică, aștept tonul!

Tot n-aveam ce face, până îmi reaminteam titlul schiței! Și iată, dacă ai răbdare, tonul vine! Fac cu mare atenție numărul — primul pentru că aveam două — și nu se întâmplă nimic! Adică nu face apel! Iar aștept tonul, fac al doilea număr și culmea!… sună! Și sună, și sună!… Și nimic! Adică nimeni nu răspunde! Fac zero, tonul vine urgent și sun din nou la primul număr! De data asta, după zece secunde de așteptare, sună ocupat! Următoarele cinci minute le petrec formând cele două numere și, găsind mereu ocupat, fac o pauză!

Să se odihnească.

Nerevenindu-mi nici titlul în minte, îi dau un telefon nevesti-mii să-i transmit ce serviciu imens mi-a făcut sau, mai bine zis, ce pierdere enormă a cauzat literaturii române. Bineînțeles, sună ocupat!

Revin la Casa de comenzi.

De data aceasta nici nu sună, nici nu e ocupat!

Se aude perfect un tip care fluieră! A pagubă!

Închid și fac numărul al doilea. Dau peste o conversație în cuprinsul căreia o voce gravă face morală unei voci pierite pe tema „ce-ați făcut, dom’le, cu fondurile?! Unde v-a fost capul?!…” etc, *etc.* Îi rog respectuos să-mi elibereze firul, la care după o înjurătură groasă, mă regăsesc din nou cu ton… la telefon. Fac din nou numărul și de data aceasta se aude “cucu-cucu”! Așa la nesfârșit! Mă rog, a venit primăvara, după câte se pare, și la telefoane!

Iar închid, iar mă gândesc cu căldură la soția mea, rup pagina albă introdusă cu atâta entuziasm crea tor în mașină acum trei sferturi de oră și mă angajez solemn că, dacă voi prinde până la urmă Casa de comenzi, nu voi fi bărbat ci o cârpă în cazul că nu le fac figura cu comanda, adică aia: — Alo, Casa de comenzi?

— Da, Casa de comenzi! răspunde vocea respectivă!

— Atunci, ascultă comanda la mine: „La dreapta!” Cu un ton sec, milităreşte!

Ca poantă e cunoscută, nu mai râde nimeni de ea, dar eu, neaplicând-o niciodată în practică, aş fi beneficiat plenar de ineditul situaţiei!

Din nefericire, Casa de comenzi nu vrea să răspundă! Sună ori ocupat, ori cu-cu, ori se aude individul care fluieră. Printre dinţi, de astă dată! Probabil are strungăreaţă!

Ajung la concluzia că, pe lângă dispariţia totală şi definitivă a ideilor scânteietoare cu care ieşisem de sub duş, nu voi reuşi nici să intru în posesia produselor băcănie-măcelărie-delicatese, trasate ca sarcină de stăpâna casei.

Simţeam cum mă prinde disperarea! Dar formam cele două numere cu consecvenţă. Operaţiune sol dată cu:

— O convorbire cu o persoană de sex feminin care s-a declarat convinsă până în pânzele albe că eu sunt Tinel, „ingratul care nu mai voise să dea niciun semn de viaţă de mai bine de trei luni şi ce mi-a venit tocmai acum când ea şi-a refăcut viaţa?!…”; — Comunicarea precisă şi cu temperament a orei exacte;

— Informaţia lapidară că nu mai sunt bilete la „Concurs de frumuseţe” până la sfârşitul anului;

— Mai multe apostrofări blânde gen „cască, bă, ochii unde vâri deşt’”, „nu, aici e morga !”, „ba pe-a mă-tii!…” etc., *etc.*

Extenuat, am proptit receptorul în furcă, rămânând pironit cu privirile în gol, într-o stare similară cu hemiplegia! Eram stors!

Să fi trecut aşa vreo zece minute, nu sunt. Sigur, căci şi timpul parcă se oprise în loc — spre, deosebire de vestitul cântec „Vremea în loc n-o poţi opri, la-la la-la…” — când auzii ca prin vis soneria telefonului. Cu o mişcare lipsită de vlagă am ridicat receptorul şi am rostit un şi mai vlăguit: — Alo! (Cu un „o” foarte muiat, un fel de ală”!):

O voce plină de farmec îmi şopti muzical:

— Aici Casa de comenzi! Vreţi să faceţi comanda?

Într-un hal de derută inimaginabil am făcut mai întâi o pauză lungă, încât interlocutoarea mea s-a interesat intrigată:

— Alo! mai sunteţi la telefon?

— Da! Să vedeți… eu…

— Atunci de ce nu comandați?

Fără a mai încerca să-mi explic de unde și până unde avea Casa de comenzi numărul meu de telefon, de când solicitau *ei* comenzile clienților și așa mai departe, începui să turui rapid: — Patru kilograme de mălai extra, cinci pachete de scorțișoară, cinci de șervețele, mazăre mijlocie două cutii, supe, Delicado" cinci, ba nu zece…

Dar vocea, mă întrerupse cu blândețe:

— O, nu! Nu așa! Fiți și dumneavoastră mai original! Comenzi din astea primim cu zecile! Faceți o comandă mai serioasă…

— Păi atunci, să fie zece kilograme de…

— Nu, nu! Nu m-ați înțeles! mă întrerupse din nou cu aceeași blândețe vocea. Fiți mai dur!

— Cuuum?! îmi exprimai eu nedumerirea.

— Da! Dați o comandă fermă! Hai! Luați-vă inima în dinți și comandați! Nu mai fiți așa sfios!

— Bine, dacă insistați! Atunci douăzeci de kilograme…

— Ah, nu! Văd că nu mă înțelegeți! Să vă explic Comandați-mi, de pildă: „La stânga!" sau „La dreapta 'mpre „Alinie-rea" sau „Drepți!"!

Comenzi din astea vă rog să faceți! Ca să mai rupem monotonia Dumneavoastră nu vi se pare viața lipsită de picanterie?

— Drept să vă spun… o scăldai eu neștiind pe ce lume mă aflu dar vocea nu mă lăsă să îi spun drept ce gândeam pentru că rosti în continuare:

— Acum ce faceți? Hotărâți-vă, nu mă lăsați așa, în poziție de drepți, că sunt om și eu!

— Vai de mine, dar luați loc, nu vreau să…

— Dacă mă invitați așa nu-mi faceți niciun serviciu! Mie dacă nu-mi comandați, n-ați făcut nimic!

— Atunci… „pe loc repaus!"

— Vă mulțumesc! De mult n-am mai întâlnit un bărbat atât de amabil! Oricând vă stau la dispoziție pentru a vă servi…

— Atunci, fiți drăguță, patru kilograme de…

— Ah, nu! Dacă iar începeți cu banalități din astea nu mai avem ce discuta! M-ați dezamăgit profund!

Și „tranc" îmi trânti receptorul în furcă!

Realizai atunci că, epuizat de lupta sterilă cu telefonul în scopul contactării Casei de comenzi, căzusem într-o stare de somnolență din care mă rea dusese la realitate zgomotul receptorului scăpat din mină. Tot; acest dialog nu fusese decât un vis!

Pentru a evita acest gen de vise, am încredințat de atunci sarcina aprovizionării, bineînțeles, cui alt cuiva? soției mele !

Scurt dialog pe tema iubirii de aproape

— Ia te uită! Pe cine vad?!… Te credeam…

— Ce mă credeai?!

— În sfârșit, se auzeau fel de fel de vorbe pe seama dispariției, reale ori ba, dar în orice caz misterioase, de care ai făcut uz în ultimul timp…

— Cunosc principiul: dacă nu poți vorbi de rău pe cineva, mai bine să taci!

— Nimic din ce e omenesc…

— O, nu! Află de la mine: cu cât îți schimbi mai des ideile și sentimentele cu atât sunt mai cu rate!

— Nu trebuie s-o iei mecanic! Viața nu te-a învățat să fii stoic?

— Aș vrea să-l văd și eu pe filosoful care a spus chestia asta dacă ar fi avut un furuncul într-un loc sensibil…

— Eh! Ce lungă ar fi seara dacă ai sta să nu meri toți amicii pe care i-ai pierdut peste zi!!!

— Ca să omori o muscă pe un geam nu este neapărat necesară o piatră!

— Doar dacă îți place zgomotul! De sticlă spartă…

— Asta e! în ziua de azi până și pruncii de șase ani își pun mănuși când șterpelesc dulceață din dulapul bunicii…

— Te rog să mă crezi, eu, dacă aș putea, aș cerc lumii să se oprească și aș coborî.

— Categoric! Cel mai bine e să stai pe margine, cu brațele încrucișate și să privești !

— Dacă vrei să te ajute cel de sus, trebuie să-i dai o mână de ajutor !

— La ce bun?!… Până și cel mai teribil erou este făcut de trei parale de către navastă-sa când dă scrumul pe covor!

— Ai auzit de Costescu?… Și-a făcut un havuz în living room cu un amoraș în mijloc !

— Pentru că îl ocolea Amorul ! L-a luat prizonier și l-a închis în bazinul cu apă!

— E clar, Amorul nu știe să înoate !

— Prima dragoste e și ultima!

— Depinde doar când începe numărătoarea!

— Maître! Domnul e invitatul meu. Servește-i tot ce-o să-i poftească inima! Cu puțin arsenic pe fundul paharului!

— Nu, nu! Crede !! Dânsul nu minte niciodată !

— Ooo!… Minciuna nu e decât un adevăr puțin aranjat!

— În fond și oul… Promite atâtea la început pentru ca în final să ajungă omletă!

— Sau găină!

— Aprecierea oricărei valori este ea însăși supusă unei aprecieri!

— Menirea criticii e ecarisajul!

— Anemia osândește inevitabil la degenerescentă…

— Pardon! Schematismul este o boală a imaginației!

— Pământurile, după cum sunt fertile sau aride poartă deasupra lor, stejari sau cactuși!

— Să nu sancționăm vecinul din tribună pentru că echipa noastră a primit gol! Ce mi-ai adus aici?

— Cinzano cu un deget de votcă și piper!

— Scoate piperul și înlocuiește-l cu suc de roșii!

— Maître, nu te uita mirat, ți-am spus să-i în deplinești orice dorință! Dumnealui este invitatul meu!

— Am înțeles, să trăiți! Ce ne pasă nouă de trufia care cade de pe nasul altora când e vorba de soarta celor mulți?!…

— Ce părere îți faci de băiatul ăsta? E profund și mă surprinde…

— Ca text caricatural merită reținut! Ia, apropie-te, dragă! Știi că nu ești lipsit total de rezerva oricărei cugetări filosofice!

— Aveți: perfectă dreptate! Din păcate, sclav al amănuntului inutil, la mine informația parazitară se răsfață trufașă, fără procesul eliminării metodice…

— Orice tribun integral are convingerile sale proprii!

— Fără a constitui un delict egocentric.

— Ce credeți dumneavoastră?! Piatra lustruită de pe malul mării este un fruct al timpului infinit sau opera omului?

— Poftim?

— Socrate!

— Ce-i cu Socrate?

— Socrate a pus întrebarea asta în…

— I-ascultă, mă băiatule, tu pe ce ne iei banii? Pe critica rațiunii pure sau pe ce ne dai de băut? Vine votca aia, au ba?

Primul impuls

După mai mulți ani de căsnicie, Alfred Coleașă a rămas singur. Soția îi fusese trimisă într-un schimb de experiență pe alte meleaguri. După des părțirea vertiginoasă printre valizele din vamă, Alfred s-a îndreptat grăbit spre casă, așa cum făcea de câțiva ani buni, ani în care, seară de seară, se aflase numai în „sânul" familiei ori, în rarele ieșiri, numai însoțit de nevastă.

Nutrea, în același timp, un sentiment nemaiîncercat de eliberare, dar și o ușoară dezorientare, ambele explicabile prin ineditul situației: el, un casnic convins, devenit peste noapte — sau peste zi, întrucât avionul decolase dimineață — un burlac fără nicio obligație.

Prima seară a trecut ușor! După ce a dat asigurările necesare prietenilor care se interesau telefonic dacă nu este pândit de spectrul deznădejdii, nici de cel al deboșei, că nu este pe cale de dispariție din pricina inaniției și că, în general, este bine, mersi ! a dat drumul la televizor, unde se transmitea un film pe care îl văzuse când era la liceu, a început lectura unei cărți polițiste care, după primele cinei pagini s-a convins că o citise anul trecut, s-a mai plimbat dintr-o cameră într-alta, a făcut ordine în bucătărie, proaspăt adept al principiului „nu lăsa pe mâine ce poți spăla astăzi" și, culmea curajului, înainte de a se băga în pat, a desfundat o sticlă de whisky, care stătea ascunsă în șifonier de vreo patru ani.

A adormit, în culmea mulțumirii de sine, retrăind o a doua tinerețe. A doua seară s-a desfășurat cam după același scenariu.

În a treia însă, Alfred și-a luat inima în dinți și, strecurându-se pe ușă ca o umbră, ca să nu fie văzut de vecini, al ieșit în stradă. După o așteptare de circa o oră, în stație, o luă pe jos, așa că, în momentul când ajunse pe bulevard, ultima proiecție de film a zilei începuse de zece minute, iar Alfred Coleașă se văzu cu programul în aer. După ce dădu câteva ture pe străzile centrale, în prada unui sentiment de capitală frustrare, se hotărî să pășească pragul unui restaurant pentru ca totuși seara să se încheie cu un bun câștigat.

După multe ezitări se decise pentru un local nu prea aglomerat, nu prea plin de fum și cu un minimum de higienă. O tânără ospătară îi luă comanda cu deferentă și Alfred Coleașă începu chiar să se destindă.

Buna dispoziție îi crescu când văzu friptura apetisantă, garnitura respectabilă de cartofi prăjiți, să lata proaspătă și, mai ales, când gustă din vinul casei. Mai mult decât acceptabil!

Totul era perfect, Alfred Coleașă încerca chiar o sinceră desfătare când, ca din senin, lângă masa sa își făcu simțită prezența, printr-o tuse seacă, un în divid între două vârste, cu o privire blândă, care îi ceru respectuos permisiunea de a se așeza la masa sa !

Într-o stare de totală euforie, Alfred i-o acordă, știut fiind că vinul, dacă nu e băut în companie, se transformă în beție.

Noul venit îl întrebă cum e vinul și primi asigurări călduroase că e nemaipomenit. Alfred Co leașă făcu chiar gestul de a-i turna în pahar comeseanului său, dar îl lăsă neterminat la protestele energice ale acestuia din urmă. Ușor mirat îl ascultă cum comandă un suc de roșii, însă îl lăsă în plata domnului întrucât își făcu apariția solista localului, nu lipsită de farmec și voce. Între timp, ospătărița se prezentă cu sucul de roșii, debarasa masa și turnă ultimele picături în paharul lui Alfred, desfăcând, din proprie inițiativă și cu multă autoritate, o nouă sticlă. Eroul nostru nu apucă să protesteze și, dat fiind faptul că se simțea într-o stare de deplină luciditate, lăsă lucrurile așa cum se prezentau, fiind convins că este capabil să se oprească la momentul potrivit și, mai ales, să nu regrete după vinul rămas în sticlă.

Cu o mișcare domoală ridică paharul spre buze când dinspre comesean se auzi:

— Fantastic? Ce sunt în stare să facă medicii ăștia!…

Al freci Coleașă se uită intrigat la sursa de emisie a acestei exclamări și sursa se simți astfel datoare să continue:

— Îți dau niște pastiluțe și devii instantaneu alergic la alcool! Un singur pahar îți creează o stare de repulsie violentă… Nu-ți mai trebuie în vecii vecilor…

— Ce nu-ți mai trebuie?! întrebă nedumerit Coleașă.

— Alcool!… Gata! Pfuuit «… făcu și din mâini tipul cu privirea blândă un gest parcă și le-ar fi scuturat de praf! Dar nu te lasă așa!… Nuuu! îți în jectează o mulțime de vitamine ca să remedieze sta rea de inaniție în care te afli. Că știi, se apropie el conspirativ, în cazul respectiv, mâncarea e pe planul al șaptelea…

— Aha! se dumiri interlocutorul său. Dezacoolizare!

— Da-da! îți distrug științific orice urmă de alcool lăsată în organism de… și făcu gestul semnificativ de „turnat pe gât”. Te fac ca nou, ce mai!

— Am auzit și eu, aprobă Coleașă, numai că știu o mulțime ele inși trecuți prin cure de astea care n-au rezistat nicio lună și s-au apucat din nou!

— Pardon! Nu s-a procedat cum trebuie! Află că după chestia asta începe rolul psihiatrilor! Când se apucă ăștia de treabă și-ți explică de ce suferi, în general e vorba de o nevroză coercitivă care nu constituie pentru cel în cauză decât o modalitate de evaziune și că această dorință de a evada se datorează faptului că atunci când erai mic tatăl tău te strivea cu personalitatea lui autoritară, deși aveai în compensație dragostea maternă, nu există să nu aibă efect!…

— Mă rog, chestiile astea merg la cine le prin cepe, protestă sceptic Coleașă, lăsând paharul ne început, dar la cine nu le pricepe?!

— ’Nț!… Vezi că nu-i totul ăsta! în plus îți dă fel de fel de ocupații din astea… manuale, să faci împletituri din papură, să cioplești în lemn etcetera, știi, ca să te desangoasezi, să-ți golești creierul de himere…

— Mda! Nu-i exclus să aibă efect! se uită ne răbdător Coleașă după ospătărița care nu-și mai fă cea apariția.

— Și-ntr-o bună zi, continuă cu tot mai multă persuasiune noua cunoștință a lui Alfred, ești declarat vindecat! Ți se dă drumul acasă și…

— Bravo! îl întrerupse distrat Coleașă făcând semne disperate de apel cu capul, cu mâinile și cu restul trunchiului, ospătăriței care, apărută din Oficiu, fusese interceptată de o cunoștință, pare-se, cu care începuse un dialog viu.

— … și când ieși, continuă aplecându-se peste masă pentru a-i atrage atenția individul cu sucul de roșii, știi care e primul impuls?

Nu, răspunse mecanic Coleașă.

— Să tragi o dușcă zdravănă!

— Ce vorbești?! se miră bietul Alfred.

— Da-da! Te rog să mă crezi! Și eu am trăit clipele astea!

— Cum? După tot acest tratament ai cedat primului impuls?

— Ooo, nu! Am rezistat ca un leu! Mi-am impus și am reușit să înfrâng acest impuls nefast! Am intrat într-o cofetărie, am cerut un suc de roșii și…

— Asta e! Trebuie să ai voință! se liniști Coleașă.

— Încă un suc. Comandă interlocutorul său ospătăriței care, în sfârșit, cedase apelurilor insistente ale lui Coleașă.

— Să știți că nu mai avem „Stolicinaia. Treceți pe „Wiborowa”? întreabă ospătărița.

— Nici în ruptul capului! se apără ca de foc băutorul de suc tomat. Mie să-mi dai Stolicinaia că altfel devin agresiv!

— Plata, vă rog, solicită cu oarecare nervozitate Coleașă!

— Așa că dacă vrei să faci o cură de dezintoxicare, ți-o recomand cu toată căldura! Efectul e garantat! se reîntoarse asupra lui Alfred, temporara sa cunoștință!

— Mulțumesc, o. Să mă mai gândesc! șopti dânsul și o zbughi spre ieșire.

— Alo, tovarășii! Rest’! strigă după el ospătărița!

— Păstrează-l! replică Alfred din fugă.

— Și cu vinul rămas, ce faceți?

Coleașă nu mai aude întrebarea dar comeseanul său, rămas stăpân pe poziție, lămuri situația:

— Las că-l consumă băiatul! Cu pepsi, te rog!

O chestie de inimă

În plină discuție, unuia dintre combatanți, cunoscut mai mult sub apelativul „Cleampă”, deși i se mai spunea și Popicarii deoarece avea obiceiul să așeze sticlele goale ca popicele, din senin, ochii i-au ieșit din orbite, fața i s-a învinețit, îi lipsea aerul, pe care îl căuta cu gura deschisă ca un pește pe uscat și o gheară i s-a înfipt în coșul pieptului.

Cu toate că nu era o discuție foarte încinsă — se cunoșteau altele în care de la scânteile sărite era cât pe-aci să se declanșeze niște incendii care n-ar fi putut fi stinse nici de o divizie de pompieri — partenerii de discuție s-au repezit să-l stropească, dând dovadă de cunoașterea noțiunilor elementare de prim ajutor, cu apă, să-i facă vânt, să-l descheie la cămașă și altele care se recomandă în asemenea împrejurări, acțiuni care, se pare că au avut un efect mira culos, Popicarii scăpând ca prin urechile acului de la un infarct.

În urma acestui avertisment transmis cu multă brutalitate de către cord, Popicarii s-a adresat în prima pauză de prânz lui Verbină,

supranumit așa întrucât acesta din urmă răspândea în permanență în jurul său un puternici parfum, bineînțeles nu al florii mai sus-amintite, ci mai degrabă de exponat conservat în alcool.

— Fratele meu, i-a spus cu glas înecat Popi carii, cred c-am pus-o de mămăligă! auzi, nenică, eu care știi ce rezistență am avut, că nu mă sculam de la masă patrușopt de ore, am făcut-o fiartă! S-a gripat motorul!

— Lasă, frate-meu, nu te mai consuma că n-ai voie! Te duc eu la „Profesor’”! Specialist mare! E unic! N-ai treabă, te face ca nou!

— Verbină, mi-e frică! a icnit Popicaru.

— Nu-ți fie frică, că n-ai nici pe dracu’! i-a servit cacofonia Verbină.

— Mi-e frică de doctor! Eu în viața mea n-am fost la vreunu’ că știu eu, te duci sănătos și pleci pe targă! îți găsesc fel de fel de chestii! Eu, când venea să ne facă injecții în școală, săream pe geam!

O singură dată m-au prins că ne mutase la etaj și mi-a fost frică să nu-mi rup gâtul da’ altfel nu puneau ei mina pe mine!

— Nu fi clampă, cum ești de obicei! i-a retezat-o Verbină. În chestiile astea vorbește tehnica! Îți face niște poze de-alea electrice și astea nu mint! Las că merg și eu cu tine!

Convins de pledoaria lui Verbină, Clampă zis Popicaru s-a prezentat cu inima și îndoită (ea fiindu-i predispusă la infarct în primul rând) la specialistul recomandat cu atâta căldură de prietenul său!

„Profesorul”, anunțat telefonic de Verbină, i-a primit peste rând la consultație, l-a întors pe toate fețele pe Popicaru, a dat de mai multe ori semnificativ din capul său cu trăsături energice și, privindu-l fix pe Verbină, i-a spus: — Dacă tot ești și dumneata aici, nu vrei să profiți? Hai să îți fac o electro! Ești cam supraponderal și văd că fumezi ca un turc! Cam le tragi și la măsea, nu-i așa?

Verbină, căruia i se mai spune și Bostanul, pe la spate, întrucât nici nu se mai putea încheia singur la pantofi, a râs cu poftă și, ca să-i facă hatârul „Profesorului” dar și ca să-i ridice moralul lui Popicaru, care tremura în asemenea hal de parcă îl pândea un al doilea infarct, a acceptat să treacă prin furcile caudine ale tuturor examenelor cardiologice!

La final, cu rezultatele amândurora în față, specialistul și-a scos cu o mișcare obosită ochelarii, s-a frecat la tâmple cu podul palmelor,

apoi, ștergându-și ochelarii meticulos cu o pielicică de căprioară, i s-a adresat mai întâi lui Popicaru: — Tinere, dracu' nu-i chiar atât de negru! mai e timp să redresăm situația ! Regim sever! N-ai voie să te enervezi, n-ai voie să te obosești, lași țigara, cafeaua etcetera…

— Nici… una mică, din când în când?! întrebă amărât Popicaru!

— Mă) rog, la aniversarea zilei de naștere și la revelion ! Dacă coincid datele, nici gând să bei pentru amândouă! Ar fi prea mult și ce e prea, mult strică! Dar, ți-am spus, dracu' nu e chiar atât de negru, pe când la dumneata e pe muchie de cuțit! îl fixă el grav pe Verbină ! Scuză-mă că sunt dur dar, dacă nu te previn acum, bărbătește, mâine s-ar putea să fie prea târziu. Inima dumitale este făcută zdrențe! Ai avut până acum trei preinfarcte!

— Eu? Preinfarcte?!… Hă-hă-hă! râse Verbină! Cred că glumiți! Eu sunt sănătos tun! Cam gâfâi așa când urc scările în fugă dar în rest… n-am făcut în viața mea nici măcar un guturai!

— Tinere, îl privi mustrător Profesorul, uită-te la mine! Mă vezi cum arăt, n-am un gram peste greutatea recomandată, nu beau, nu fumez, pe că te-a n-am pus gura în viața mea, am făcut sport de când eram mic și totuși… inima mă dă de sminteală! Poate să mă lase în orice moment! Așa că ce să mai vorbim de dumneata, ești cu un picior în groapă! Nu-l vârî și pe al doilea!

Smeriți, cei doi ieșiră pe ușă, triști ca niște ciocli!

— Vezi, spuse Popicaru, uite de ce nu vreau eu la doctor ! Poftim! Ești și tu bolnav!

— Păi, în cazul ăsta, dacă tot nu mai avem mult de trăit, hai să luăm una mică! Să fie al naibii!

Și intrară în prima cârciumă unde, conform înțelegerii, au cerut câte o votcă mică. Ospătarul le-a servit prompt câte o votcă mică, așa cum i-au comandat, iar, la un timp, trecând pe la masa lor, i-a întrebat: — Nu doriți și ceva de mâncare?

— De mâncare ne arde nouă? îi spuse cu reproș în voce Popicarii. Mai bine, mai adu-ne câte una mică!

Ospătarul s-a executat tot prompt, așa cum a făcut până la ora închiderii. Câte una mică, câte una mică până când au căzut sub masă. Ospătarul, neștiind cum să scape de ei, a chemat Salvarea! Duși la Urgență, medicul de gardă n-a avut altceva de făcut decât să-i culce! Dimineața, când s-au trezit, îi cam durea capul dar și-au

luat inima în dinți și, mulțumind pentru găzduire, se îndreptau spre ieșire.

Când, întâlnind o targă, pe unul din culoare, Verbină scoase un strigăt ca de fiară rănită:

— Profesorul!

Popicara, văzându-l că se uită la targă, îl recunoscu și el pe specialistul care îi consultase cu o zi înainte.

— Vai, săracul, îl compătimi el, l-a lăsat inima! Avea dreptate bietul de el! Trebuie s-o încheiem cuuu…

Și făcu gestul bine știut cu degetul mare spre gâtlej!

— Nu, nu e vorba de inimă, îi lămuri un brancardier! A avut accident! A intrat într-un tramvai!

— Așaaa?! se lămuri Popicarii! Atunci, hai să luăm una mică! îl luă el afectuos pe după umeri pe Verbină! Că lumea, uite cum e! trecătoare!…

— Că bine zici! îl aprobă acesta.

Și hotărâți, intrară în prima cârciumă, unde au cerut una mică.

Promoția aniversează 20 de ani…

— Alo!… Al… Alo!… Tu… Tuia… Tutu… Vă rog. Să mă scuzați, mă înecă emoția… Tulucă, tu ești, mă, băiatule?!… Eu…

— Alo, tovarășe, nu e nici un Tulucă, aici e casa inginer Tulucescu…

— Exact pe el îl caut!…

— Mă Tulucă; eu sunt!…

Cocoașă! Nu mă ții minte?!… Eram prea lung și nu încăpeam în bancă, de aia îmi ziceați voi „Cocoașătt!… Verbinaru sunt, mă!

— Aaa, un moment domnu'… Cocoașă, ou sunt soția lui… Tulucă, nu știam că așa i se spunea când era mic… Să vedeți, soțul meu e plecat într-o de plasare dar eu știu despre ce e vorba… Aniversarea!

— Exact! Nici nu vă puteți imagina ce-am resimțit când am găsit anunțul în ziar… Au, trecut douăzeci de ani!… Of, cum zboară timpul!… Parcă ieri mai purtam pantaloni scurți…

— Vă înțeleg, vă înțeleg! Ca să fiu sinceră, să știți că mie mi se datorează inițiativa revederii voastre ! Am avut de completat niște date la serviciu, vârsta soțului, studii, știți cum o, și am descoperit că e absolvent de douj'de ani ! Atunci i-am spus: „Bine, Țumpi, dragă*, că eu așa îi spun „Țumpi", nu mi-a plăcut Vasile nici moartă, „bine, Țumpi, dragă, dar voi nu aveți de gând să sărbătoriți ăștia douj'de ani?!…" că, să știți, eu țin la tradiții, așa am fost crescută în familie, în respectul chestiilor ăstora… „Chiar mi-ar face plăcere să-ți cunosc și eu foștii colegi, să vadă și ei cum te-ai realizat tu, că, vorba aia, post a-ntâia ai, casă în centru' capitalei, mașină, plecări afară…" Că-mi mai povestea el câteodată cum îi spuneau profii că n-o să iasă nimic din el da' uite c-a ieșit, o să fie în curând chiar inginer șef… Cu un cap ca al lui nici nu se poate altfel…

— Vai, dar noi întotdeauna l-am apreciat pe Tu lucă al nostru, cine se lua după fosilele alea care ar fi vrut să stai numai cu brațele la piept și să le scandezi pe dinafară pagini întregi din Virgiliu sau mai știu eu din cine… Realitatea e că Tulucă nu se descurca deloc, dar absolut deloc, cu latina! Mereu îmi cerea caietul să copieze… I-l dădeam că-mi era simpatic, venea cu niște tartine la școală… că-ți lăsa gura apa numai când deschidea ghiozdanul! De-abia aștept să ne vedem…

— Păi, asta-i că, mai mult ca sigur, n-o să vă vedeți!

— Cum? Da' nu se poate! Dacă nu e Tulucă, amânăm! Fără el nu concep să aibă loc revederea!

— Nu, că nu din cauza lui n-o să vă revedeți!

Din cauza altora…

— Păi, înțeleg că dumneavoastră sunteți de acord, doar dumneavoastră ați fost cu inițiativa și pentru asta eu vă mulțumesc din suflet în numele tuturor. Colegilor, da' ia stați, nu sunteți cumva fata aceea înaltă, blondă, cu ochii albaștri ca peruzeaua, mlădie ca un lujer de crin, cu care îl cam vedeam eu prin ultima clasă pupându-se prin parc noaptea târziu când treceam spre casă?!… Precis dumneavoastră trebuie să fiți! V-aduceți aminte când v-am speriat într-o seară, am venit tiptil pe la spate, dumneavoastră erați îmbrățișați pe o bancă și eu am strigat cu o voce groasă: „Banii sau viața!"…

— Nu, nu eram eu, vă înșelați, în primul rând că nu sunt nici ’naltă, nici blondă, nici n-am ochii ca peruzeaua și, în al doilea rând, eu am primit altă educație, nu să mă pup prin parcuri cu oricine!

— Adevărat-adevărat! Ia uite, acum îmi aduc aminte! Categoric nu puteți dumneavoastră să fiți ea, pentru că pe ea a părăsit-o fiindcă eu l-am informat prietenește că dânsa se mai pupa și cu altul, un fotbalist, în serile când nu se întâlnea cu el. De fapt, nu era adevărat dar am vrut să-i fac o farsă, păreau așa de îndrăgostiți unul de celălalt încât m-a încercat chiar un germene de gelozie! Știți cum e cu adolescența asta… Da’ acum nu-mi pare rău căci iată, v-a găsit pe dumneavoastră și am impresia că a făcut o partidă strălucită!

— Mulțumesc, așa e, tăticu’ ne-a ajutat foarte mult și dacă nu aș fi fost eu, crescută de mama cu principii, cine știe ce s-ar fi ales de el…

— Am spus întotdeauna că, dacă n-o să dea peste cineva care să-l adune de pe drumuri, ori o să dea în darul beției, ori o să înfunde pușcăria, ori doamne ferește ce i s-ar mai putea întâmpla… Da’ de ce ziceți că nu e posibilă revederea?!…

— Să vedeți, domn’ Cocoașă…

— Da’ vă rog, lăsți protocolul, spuneți-mi pe nume !

— Bine, atunci și viceversa! Eu sunt Dodo, așa mă alintă toată lumea că în acte îmi zice Domnica…

Ei bine, dragă Cocoașă, am rămas stupefiată când am aflat că, din câți erați voi, dacă cu totul și cu totul o să vă întâlniți vreo cinci. Îl ții minte pe Dragomir?!

— Daaa, premiantul clasei! O javră!

— Ei bine, e responsabil de restaurant și acum, în sezon, e pe litoral. A comunicat că nu poate să participe și când i-am spus că ne întâlnim cu toții la el a zis că nu se poate că toate mesele sunt rezervate până la închiderea sezonului.

— Javră, ce v-am spus eu! Și se mai dădea tare la matematici!!!

— Păi, domn’ Cocoașă, în meseria asta trebuie să știi să lucrezi cu cifrele că altfel… e jale! Da’

O știi pe una care îi ziceați „artista”?!…

— Da-da-da! Rodica! Ea recita mereu pe la serbări…

— Ei bine, a dat de vreo cinci ori la teatru și a picat mereu, p’ormă a pus mâna pe unul cu o funcție mare care o ținea cocoană acasă, i-

a pus totul la dispoziție și ce i-a venit, dumneaei?!… Să plece într-o excursie!… A plecat și acolo… s-a pierdut de grup! Le-a zis ălora că e specialistă în publici Uite, au angajat-o la o firmă, nu știu care, da' după două luni, pentru că nu se pricepea la nimic, au dus-o la balamuc! Ei au zis că din cauza „readaptării" a suferit un șoc și și-a uitat profesiunea!… Aiurea! Era nebună de-a binelea!…

— I-auzi, domnule! Da' era drăguță, ce mai, în liceu ni se scurgeau ochii la toți după ea!… Asta-i, dom'le, le strică anturajul! Le spune toată lumea că-s frumoase, că-s deștepte și ele se cred mai cu moț și-și iau lumea în cap! Așa le trebuie!… Da'

apropo, că văz că sunteți la curent, doamna Dodo, mai aveam noi o colegă, una mică, rotunjoară, îi ziceam Bilă! Ce-i cu ea? Asta mă cam plăcea pe mine, chiar o colegă ia și scris pe caietul de română: „Cocoașă, te iubesc!" și când a dat profesoara, o scorpie, domnișoară bătrână, peste citatul ăsta, vă dați seama ce halima a ieșit!…

— Aaa, Bilă e departe… De vreo zece ani

— I-auzi, buftea naibii!

— Da! S-a dus să-și dea doctoratul în modă, cică, și de-atunci și-l tot dă și nu-l mai termină!

Asta-i viața! Ca și Pantelescu!… Și el, tot departe, nu știu ce post are!… V-am spus, nu ai cu cine să faci revederea!

— Mă rog, dar mai suntem atâția! Cu Fierarii ce e, că ăsta era băiat serios!

— Serios foc! A fost retras din circulație! Se apucase de „procurat” fel de fel de chestii! Poate la aniversarea de douș’cinci de ani să poată participa !

— Ei, lasă-mă ! Pe ăsta chiar nu l-aș fi crezut în stare! Da’ Simionească, ce-i cu ea? Era una tăcută, n-o lua nimeni în seamă! îi spuneam

„Muta”!

— „Muta” asta tace și… face! E în maternitate, stă la pat ca să nu piardă sarcina!… Vrea neapărat un copil și de când a terminat liceul are numai ghinioane! Acuma se pare că, în sfârșit, e pe calea cea bună. Dar nu se poate deplasa!…

— Și Costică „Bujbe”? Ce-i cu el?… Firănescu îl chema dar noi îi spuneam „Bujbe** că stătea mereu cu gura căscată!

— E învățător, suplinitor, că nu și-a luat bacalaureatul, în comuna lui natală. Undeva prin nord…

A trimis o scrisoare că nu poate să participe că e cheltuială mare, că trebuie să se învoiască și nu-i dă drumul… Pretexte! Nu vrea să dea ochii cu Tulucă! I-a făcut o porcărie mare cât el! Tulucă l-a desemnat să dea niște referințe despre el că se cunoșteau din școală, mă rog, era vorba de o detașare în străinătate, și individul ăsta l-a pictat în cele mai negre culori… Un tip infect! Noroc cu tăticu’!…

— I-auzi, măi frate, în ce hal a ajuns! Și Toporoacă a ajuns rău! E îmbătrânit într-un hal fără de hal și cu o burtă ca un butoi! El zice că e din cauza berii!… Și în liceu, când am mers odată la un ceai, n-a pus gura pe nimic! Era abstinent!…

Așa îi și ziceam, „Călugărul”. Că era ca o fată mare, rușinos și altele!

— Îl știu, îl știu! N-a dat încă niciun semn dar Tulucă zice mersi pentru! că, dacă vine, ne face de râs! Intră în stare de ebrietate numai cât miroase un pahar de coniac!

— Unt, foarte urât! Ce păcate o mai fi trăgând și el!…

— Asta-i viața ! Pe urmă, cine-ar mai fi?!…

Gavriluță s-a decomandat că l-a abandonat nevasta și nu-i mai arde de petrecere, ea vrea să divorțeze că el nu avea maniere, se pare că o mai și plesnea, a plecat cu copiii la maică-sa!… Nici nu vrea s-audă de împăcare deși el umblă acum cu coada între picioare, că și de la serviciu i s-a pus în vedere, ori se împacă ori… e lată! Avea un post bun, pe la un minister, nu știu pe unde. Antonică, ăsta e unu cu ochelari, Tulucă îmi zicea că era poreclit „scafandru'" că avea multe dioptrii încă din școală, ăsta a fost chiar dezagreabil! l-a spus lui Tulucă la telefon că pe el nu-tl interesează nicio promoție, nicio aniversare, că v-a considerat întotdeauna niște descreierați și neputincioși intelectuali care nu vă ajungea nimeni cu prăjina la nas, că „prostul dacă nu-i fudul, nu-i prost destul" și că voi erați mai mult decât și-ar fi imaginat cineva. Tulucă chiar l-a și înjurat: „Du-te, mă… că tu erai un bou și acuma te-ai făcut și mai și!", da' merita!

— Aoleu, păi de ce nu mi-a spus mie chestia asta că eu îl mâncam cu fulgi cu tot Imbecila! Păi, o dată, a întrebat cineva unde e Congo Belgian și ăsta a zis că în Belgia! Ufff! Mare ți-e grădina!

Dați-l la naiba, doamna Dodo, mai bine că nu vine, că dacă îl vedeam îi mai scăpăm și vreo două, că eu nu l-am iertat niciodată, cum scotea o gogomănie, cum îl ardeam, de vedea stele verzi ! Și de Prisecaru ce știți? Dânsul era ba șef' clasei, ba responsabil cu curățenia, ba… îi plăcea sarcinile!

— Domnule, ăsta s-a ajuns! E undeva pe sus, nu răspunde la telefon. Ba că e în ședință, ba că e pe teren… Cred că se compromite…

— l-auzi! Păi ăsta care nu știa cum să-ți mai intre pe sub piele că să fie el ales ba în aia, ba în aialaltă!… Ei, hai că și asta le întrece pe toate! Ce declarații de prietenie ne făcea, că n-o să ne uite niciodată, „frați de cruce" și alte bazaconii din as tea! Canalie!… Ce? Are nevoie cineva de el! Să plesnească naibii încleștat de scaunul lui că nu i-l ia nimeni! Licheaua!

— Nuuu, că Tulucă a vrut o dată să apeleze la el da' eu m-am opus categoric! Cât îl avem pe tăticu' n-avem nevoie de nimeni! Să fie el sănătos, că n-avem nicio grijă!… Asta-i domnule Cocoașă! N-

aveți cu cine vă revedea! Parcă i-ar fi secerat molima! Da' eu i-am și spus lui Țumpi: „Țumpi mic, nu te amărî, nu merită să-ți faci inima amară.

Viața a fost crudă cu ei, tu zi mersi că ai avut șansă să mă întâlnești pe mine și să ajungi ce-ai ajuns, om ia casa ta, cu situație bună, dă-i dracu', uită-i că n-ai pentru cine te necăji!" Așa i-am spus! Așa că, domn' Cocoașă, îmi pare rău, dar anunț' meu din ziar nu mai este valabil! E depășit!

— Dar eu aș, îl vrut totuși să vă întâlnesc, să-l revăd pe Tulucă, pe cuvânt, m-a încins un dor, o nostalgie că mă doare în coș' pieptului! Cum să facem?

— Da' mata, cu ce te ocupi în viață?

— Eu… cum. Să vă spun… am o mică gestiune…

— Frumos! Să muncești e o cinste!

— Nu-i așa? Vând loz în plic! Am toneta mea…

nu mă plouă, nu mă ninge! Dacă iese unul câștigător și norocosul nu e cărpănos, mai îmi pică și mie câte ceva acolo! Eu sunt singur, n-am nevastă, n-am copii! Mă descurc!

— Daaa?… Păi, să știi „domnule, că Tulucă o să fie foarte ocupat, un timp de-acum încolo! Vreo doi-trei ani! mai caută-ne dumneata la a douș'cincea aniversare! E mai sigur! Bună ziua, că mă grăbesc! Știi cum e cu timpu' ăsta! Trece ca gându'

și-o dată ne pomenim îmbătrânind… la telefon! Sănătate!

— Sănă… tate! Poftim, mi-a închis telefonul în nas! Și eu care mă montasem ca un pușlan romanțios, vezi, doamne, revedere peste douăzeci de ani, adolescență retrăită și alte fleacuri din astea sentimentale! Aiurea! Nu merită să-ți pierzi energia cu infantilisme clin astea!… Da' o satisfacție tot am: că l-am despărțit de blondă! Acum are ce-și merita! Să-i trăiască!

Agrement

— Ah! Ce minunat! Un colț de natură atât de pitoresc! Umbră, răcoare, liniște… Cât mi-am dorit o asemenea zi reconfortantă… Să mă deconectez de parte de mulțimea dezlănțuită… Ah! Câtă liniște!…

Exact ca în Topârceanu:

„Tăcerea își adună trupul sferic într-un boboc de nalbă……sau cam așa ceva, nu-mi mai amintesc precis, dar cum să-ți mai amintești cu solicitarea aceasta permanentă la care te supune mediul ambiant în fie care clipă?!…

Aici însă… simți că renaști! Aici voi fi singură, numai eu și cu mine… Cu gândurile mele! Dar. De fapt, nici nu vreau să mă gândesc la nimic! Și la nimeni! Vreau să fiu un cap fără creier!… E perfect aici… în pustietatea asta! Nu va trebui să se port imixtiunea oricărui nepoftit… Vai! Ce-o fi cu automobilul ăsta?… Sper că n-au de gând» să oprească aici… Da' de unde?!… Se instalează ca la ei. Acasă… Au și câine!… *Poftim?!… Da!… Nu!…Da, luați loc, nu, nu, e ocupat!…* Luați-l! Parcă nu ați fi putut să vă găsiți altul… Aoleu!… Au venit și cu casetofonul!… *Muzica?!… Ooo, nu! Cum să mă deranjeze?!… O ador!…* Și mai ales la intensitate maximă… *Da! Desigur! E liber, poftiți și dumneavoastră!…Fotbalul?… îmi place enorm!… Ooo!… Da! Erau din import!… Nu-i nimic că i-ați spart!… Și așa erau prea mari… cu două nuanțe!* Tot trebuia să-l fac cadou cumnată-mii, Lola! Și-i dorea foarte mult de când i-a văzut!… Acum n-o să-i mai vadă!…Auuu!… Marș!

Sunt convinsă că așa e el… „sociabil”! Cine a spus: „Câinii sunt cei mai buni prieteni ai omului”?!… *Nu, nu e cazul să vă faceți reproșuri Eu sunt de vină, că am venit cu fusta asta evazată…*Acum, o să-mi fac din ea o batistă… *Da! E tare jucăuș!…* Pe ce pune gura praf face… *Categoric! Din joacă, drăguțul*!… Marș, bestie!… *De ce-o fi chelălăind așa că nici nu l-am atins?!…*

Poftim?!… Da, tinere, sunt singură-singurică și așa vreau să rămân până la adânci bătrânețI!… Și ce dacă ați trecut cu bicicleta peste souflé-ul meu?! Nu face nimic!… O să-l mănânce javra vecinilor mei de iarbă verde… *A, da! Am remarcat!… E un copil foarte reușiți…* Cu cine l-oți fi reușit așa?!… Oligofrenul!… *Mă scuzați, nu vă auzisem pentru că tocmai îmi scoteam din pălăria mea, albă, de dan telă, pământul pe care mi-l turnase cu atâta „drăgălășenie”!… Nuuu ! Cum să mă supăr?!… Se poate?!… Mai ales dacă spuneți că-l faceți arhitect!…* Numai că nu știu cine o să-i tot pună la dispoziție pălării albe… de dantelă…Asta-i culmea!… *Cine stropește cu apă?!… Nu e apă, e bere?… Ei, nu vă mai scuzați atât pentru câțiva stropi* de *bere acolo!… De fapt, nici nu se asorta, din punct de vedere coloristic cu fusta…* Acum, e beige, exact cum îmi doream eu de mult o bluză!… *N-au fost doar câțiva stropi, a fost*

toată sticla?!… Bere neagră!… Regret, n-am ce să vă ofer în schimb… Eu beau ceai de sunătoare!… Dumneavoastră nu suferiți cu stomacul?!… Asta mă bucură!… O să suferipi de sete, e-adevărat!… Și asta mă bucură!

…O, scuzați-mă ! Nu v-am văzut pentru că îmi storceam bluza de bere… Tovarășul meu de iarbă din stânga a dorit s-o servească cu guler… Ca să vezi!… Vreți să confecționați bărcuțe din cartea mea?… Mă bucur că am mai întâlnit un admirator al lui Kafka!… Este de-a dreptul înălțător să simți că nu ești singur, că faci parte dintr-o mare familie spirituală… *Luați și trusa mea de toaletă*… O *puteți folosi ca bazin de încercări!… Pentru bărcuțe!…* Tot mi-au turnat apă în ea copiii vecinului de iarbă din dreapta…

…Mă rog, nu face nimic! Dacă tot ați venit, așezați-vă!… Să-mi strâng picioarele că nu aveți unde vi le întinde dumneavoastră?… Știți că aveți dreptate?!… Mai bine luați locul meu!… Da! Plec, am stat destul! Așa e!… A fost o zi minunată în mijlocul naturii!… Atâta soare, atâta verdeață!… Și mai ales, atâta liniște!…

Lupta cu caloriile

— Ce faci, dragă? Nu-ți pui cravata?!…

— Tot o scot după o jumătate de oră… Ce rost are?

— Bine că nu-ți primești musafirii în halat și papuci!…

— Nu sunt numai ai mei! Și-apoi, nu văd de ce să arborez ținuta festivă pentru indivizii ăștia care nu știu decât să se invite… De câte ori m-au invitat ei pe mine?…

— Taci, Grigore. Că s-ar putea să fi venit și ascultă la ușă! Știi cum se aude prin ușa asta…

— Tac, dar cravată nu pun!

— Poftim! Ce ți-am spus?!… Sună! deschidă-le…

— Acu-ac'!… Poftiți, poftiți, bine ați venit!

— Bine v-am găsit! N-am întârziat, nu-i așa?!

— Nu, nu! Punctuali ca niște ceasornice!

— Noi suntem primii?!

— Și ultimii!… Că am vrut să fim așa., numai noi, ca în familie! Să ne simțim bine!…

— Ce bine! Suntem și noi atât de sătui de tămbălăuri! Da'… unde e coana Vica?…

— Aici, aici sunt… Bine ați venit… Hai să vă pup! Vai, dar arăți superb, Tincuțo dragă!…

— Las că și Grigoriță… arata parcă ar fi un june de optșpe ani!… Cum faci, dom'le, de te menții așa zvelt?!…

— Păi „cum să facă?… Se stăpânește, ține regim, face mișcare, sport! Nu ca tine! Că și tu, dacă ai avea puțină voință, ai scăpa de balonul ăsta, că nu te mai încap hainele, și n-ai mai avea palpitații și sufocări…

— Să știi, coană Vico, că nici eu nu mă stăpânesc! Mănânc orice și în cantități industrialei…Pentru cea mai frumoasă dintre gazde… aceste flori !

— Vai, dar nu trebuia să vă deranjați! Unde ați găsit florile astea așa frumoase?!… Țuțu, dă tu vaza să pun florile!… Nu aia, că e pentru buchete mari!… Aia de pe șifonier, subțire, în care încap numai câte trei… Și cum spuneai, Grigoriță, că faci?

Poate îl convingi și pe Țuțu să încerce ceva, să mai dea jos din kilograme…

— Tot secretul constă în mersul pe jos! Mănânc mai mult, merg mai mult pe jos!… Are un efect nemaipomenit !

— Lasă, frate, că și eu merg pe jos… de rup!

Și nu se cunoaște nimic!… Dimpotrivă, îmi fac o poftă de mâncare… cumplită!

— Ei, asta-i ! Totul trebuie foarte bine calculat la milimetru: iei, să zicem, o sută de calorii în plus! Când te scoli de la masă, faci o sută de metri! Da' așa… alert! Caloria și metrul!

— Să știți că așa e! Sunt martoră! Grig, cum încheie masa, poate să tune, poate să fulgere, își face plimbarea! Caloria și metrul!

— Ooo, păi atunci… să trecem la atac! Ne-a pregătit Vica niște specialități de-ale ei… că numai când mă gândesc începe să-mi funcționeze… aia, cum îi spune, dragă?!

— Colesterolul!

— Gata, s-a terminat cu colesterolul, Vico dragă, avem noi leac pentru el! Cum pleacă musafirii noștri dragi, cum plec în marș forțat! Ia, luați la țuiculița asta câte un pateu cu brânză… Sunt teribile…

— Îmmmrn!… Chiar! Se topesc în gură!…

— Eu, chiar dacă o să par necioplit… mai iau unul!

— Grig! Fii atent! Două pateuri… o sută de ca lorii! O sută de calorii… o sută de metri! Și cu țuiculicile, încă două sute!

— Total, trei sute! Ține tu calculul, iubito, că eu n-am timp! Ia, uite, cu ce vine coana Vica!…Tiii, dar miroase, o nebunie!

— Ce-i asta, dragă? De câte ori vin la voi, mă faci să mor de invidie ce gospodină ești!…

— Pizza cu ciuperci! Specialitatea neveste-mii! Poți să iei de pe-acum o porție dublă, Grigoriță, taică! N-ai să regreți!

— Da! E nemaipomenită! Numai mama mai făcea așa ceva!… Cred că o să mai iau o porție!

— Grig! Fii atent! Aici sunt câteva sute de ca lorii… Unt, ciuperci…

— Nu-i nimic, iubito! Lăsăm aici mașina și mer gem pe jos până la prima stație!… Eu mai iau o porție dacă nu vă supărați!

— Ia, Grigoriță, ia că ai de unde! Ce bine că nu trebuie să te abții!… Eu, parcă văd cum mai pun două kilograme numai în prima parte a mesei… Șprițuleț, sau simplu?!

— Eu, la tine, dragă Țuțule, beau vinul numai simplu! Știu că întotdeauna ne dai numai licori din alea care beau zeii…

— Atunci, hai noroc și sănătate…

— Noroc! Grig, cu vinul ăsta va trebui să mergi pe jos până la a doua stație de autobuz… E încărcat cu calorii…

— Dinamită, ce mai… Te unge la inimă!

— Merită să mergi două stații pe jos! Ce ne mai aduci, coană Vico?… Hai, că ne-ai lăsat paf!

— Piftie! Poftiți de luați! Să știți că e puțin cam grasă! E de curcan, dar am pus și câteva specialități de purcel ca să lege!…

— Piftia dacă nu-i puțin grasă… se cheamă că nu-i piftie! E fantastică Ăi har, coană Vico, să ne trăiești! Grig, fii atent!

— Lasă, dragă! Facem cu mina la autobuz și mai mergem o stație pe jos! Hai să mai trăim și cu toții să ciocnim! De unde ai tămâiosul ăsta, nea Țuțule?

— Asta-i problema, de unde?!… Numai să cauți și se găsește din belșug!… Noroc!

— Noroc și sănătate!

— Grig! mai încet cu paharul!

— De ce, iubito, că pe el nu-l beau! Ha-ha-ha!

Numai conținutul…

— Conținutul înseamnă multe calorii!

— Dar caloriile nu se prind de Griguță, pentru că Griguță e băiat mare care face mișcare! Haha-ha! E bună, nu?… O știți pe aia cu… concursul mâncăilor?…

— Nu! Spune-o!

— Unul s-a prezentat la un concurs de… care poate să mănânce mai mult!… Și l-a câștigat! I-a bătut pe toți! A speriat lumea! La sfârșit, i-au dat ca premiu un purcel la tavă!… Ha-ha-ha !

— Aha! Și l-a mâncat și pe ăla!

— Da, dar știți care e poanta?… Trebuiau să popularizeze pe câștigător, dar el s-a opus!

— De ce?

— Îi era frică să nu afle nevastă-sa, că nu i-ar mai fi dat nimic de mâncare când ajungea acasă! Ha-ha-ha! E tare, nu?

— Nemaipomenită! Ha-ha-ha! auzi, Vico, nu voia să-i mai dea nimic de mâncare! Tu ce ne mai dai? Ha-ha-ha!

— Numaidecât aduc sărmăluțele!

— O, de alea pufoase, de se topesc în gură, cum știe să facă coana Vica! Să vină!

— Grig! E prea mult!

— Lasă, dragă, se poate să supărăm gazda că nu-i cinstim masa?!… Eu, numai șase! Asta e porția mea! Ha-ha-ha!

— Pentru început!

— De unde ai ghicit, iubito?!…

— Te cunosc, iubitule!

— Eu cred că până la urmă, e o chestiune de arderi interioare! De asta nu asimilează!

— Da' de unde! Grig?!… El e un placid!… Nu mai că va trebui acum să mergem pe jos până acasă!

— Până acasă? !… M-aș mira! Griguță, dragă, dacă îți fac eu un calcul pe calorii, cu ouăle, untul, smântâna, untura — toate de la țăran, nuuu… degresate! — și carnea, asimilate de tine până la ora asta, ar însemna că, mergând pe jos, ar trebui să parcurgi o distanță egală cu drumul București Ploiești și retur! Așa că, întrebarea care se pune e: te oprești aici sau mergi mai departe?!… Că vine purceluș la tavă, vine coadă de batal, vine vânat în sos de vin, vine plăcintă dobrogeană cu brânzică, smântânică și grăsimioară din

belșug, vine tortulețul și baclavalele, și vine și vine și vine… Așa că, hotărăște-te!… Te oprești la Ploiești sau… morgi până la Brașov?!… Pe jos!

Împotriva uitării

„Bing-bang, bing-bang, bing-bing-bing!”…

Dănileștii au la ușă soneria cu bing-bang. Și e solicitată intens.

— Deschid eu, mămico, deschid eu! se repede Dănilescu ăla micu’.

— Cine e, puișor? întreabă mama care e cu mâinile până la coate în aluat.

Lui Dănilescu tatăl îi place cozonacul cu nuci.

— A venit tăticu’! A venit tăticu’ ! Și plecăm la mare ! Tăticule, ce-ai cumpărat? Ce e în Pache tul ăsta așa mare?!… Mi-ai cumpărat barcă?!…Tăticu’ mi-a cumpărat barcă… Uraaa!

— Costinel, fă puțină liniște! Unde e mama?

— Vreau s-o văd…

— Și eu vreau s-o văd! Unde e?

— Eu vreau să văd barca! Mama e în bucătărie!

— Ai puțină răbdare! Dragă, nu mi-ai văzut cheile? — Le-ai uitat pe birou, intervine mama, dar ce ai în pachetul ăsta?

— Barcă, mămico! Mi-a cumpărat tătic’ barcă!

— Nu e nicio barcă… Dragă, ai plătit telefonul?

— Aoleu! Am uitat! Mă duc chiar acum…

— Unde pleci așa cu mâinile pline de aluat?!…

— Păi, azi e ultima zi… Ni-l taie!

— Să ni-l taie! Barem pregătirile le-ai făcut?

— Acum sunt la cozonaci…

— A, era să uit! Pantalonii mi i-ai scos de la curățat?

— Ce să fac?!… Am uitat! M-am luat cu cumpărăturile… aveam greutate în mâini și m-am gră bit să vin acasă… Trec imediat și pe la curățătorie…

— Lasă, nu mai trece! Mă duc eu! Eu trebuie să am grijă de toate. Costinel! Adu ciocanul! Gata! Din acest moment s-a terminat cu uitatul…

— Tăticule, unde e ciocanul?

— Unde stă ol de obicei!

— Nu-i acolo! Dar în pachet ce ai?

— Ai să vezi tu! Adu ciocanul!

— Nu-l găsesc, tăticule! Făcălețul nu e bun?

— Ce-aveți de gând cu făcălețul că-mi trebuie la cozonaci!…

— Las c-ai să vezi tu! Adu făcălețul!…

În așteptarea făcălețului, Dănilescu tatăl începe să desfacă cu gesturi largi pachetul. În care, după format, s-ar părea că e un tablou…

— Tăticule, poftim făcălețul! Ce-ai cumpărat?!…

— O tablă! O simplă tablă școlară…

— Vai, ce bine! De când vreau eu o tablă să mă joc de-a școala!!!… Eu o să fiu Tovarășu'!

— N-ai să fii nimic! Dă făcălețul! Uite, o să bat tabla aici în hol, la intrare! S-o vadă toată lumea!

Și poc-poc-poc, din câteva lovituri, tabla e în perete. După care, Dănilescu-tatăl se retrage trei pași îndărăt, își admiră opera și zice:

— Așa ! Costinel, aveai tu niște cretă colorată!

— Aveam, tăticule!

— Ad-o încoa!

— Am uitat unde am pus-o, tăticule!

— Ce spuneam eu?!… Toată lumea uită în casa asta ! Cu ce scriu eu acum?

— Tăticule, rujul lui mami nu e bun?

— Adu-l încoa'!

— Să nu vă prind! Ruj „Coty"! auzi ce le dă prin cap! De-abia am făcut rost de el!… Poftim, scrie cu dermatograful ăsta mov care mi l-a făcut cadou maică-ta, că știa că nu se asortează cu tenul meu !

— Chestiile astea nu le uiți! mai bine n-ai uita de pantaloni ! Așa!… Vom scrie aici tot ce trebuie ținut minte! Când ieși pe ușă, nu se poate să nu dai eu ochii de însemnările curente. Deci, atenție: „În atenția lui ma-mii! Unu: Să du-că câinele la Ian. Punct Ca-te-luța. Doi: Să plăteas-că întreți-ne-rea

— „Trei!", intervine mama. „Să cum-pe-re rezistență pentru fierul de călc-at!"

— „… at"! Am notat…

— „Patru!” intervine și Costinel. „Să meargă să-l înscri-e pe Cost-in-el la ș-c-oală!”

— Asta, nu! mai încolo, la toamnă! Nu e urgență! Ce-ar mai fi?

— Să-ți scot pantofii ele la pingelit…

— Exact! Și telefon la „Unic”…

— Asta, nu uit! Numai de n-ar uita ei să vină cu comanda!

— Dacă scriem, aici, exclus! Așa! Tot ce se mai ivește, se notează aici! Eu mă duc să plătesc telefonul și… Tu ai grijă de celelalte!

— Am, am. Fii liniștit, de-acum nu mai uit. Pa!

— Tăticule, nu mă uita cu barca!

— Nu te uit!

— Mai bine să scriem pe tablă!

— Nu-i nevoie! Țin minte! Pa!

— Pa, tăticule!

Peste câteva minute reapare mama îmbrăcată de oraș!

— Puișor, eu plec! Cozonacul l-am pus la crescut! Tu joacă-te frumos cu trenulețul și vezi să nu dea pe-afară! Am plecat la tanti Cate…

— … fața ! intră în joc Costinel. Mămâco, să nu uiți rezistența și pantofii!

— Cum să uit? Doar e scris mare pe tablă!; Da’ ia stai, bine că mi-am adus aminte… Adu buretele din baie!…

— Pentru ce, mămico?

— Să ștergem tabla!

— Numaidecât!… Pot s-o șterg eu, mămico?

— Bine! Atunci, să scriem: „În atenția lui ta-ti!”…

— „Tati” cu „t” mare?

— Poți să-l scrii tot cu litere mari, ca să; vadă mai bine! „Unu: să repare grătarul. Doi: Să rezolve cu robinetele care curg. Trei: Să-mi pună lu’ mină în cămară, că nu văd nimic. Patru: Să nu uite să-i ducă pachetul lui tanti Miți. Cinci…”

Și adnotările continuă până ce pe tablă nu mai rămase niciun loc liber.

Când Dănilescu-tatăl. Reveni acasă, Dănilescu-mama încă nu-și făcuse apariția

— Costinel, unde-i mama?

— Mi-ai adus barca? eluda Costinel răspunsul.

— Ufff! Am uitat! Dar ce-i cu mama?

— Păi, a plecat cu câinele, s-a dus după rezistență și…unde s-a mai dus că s-a mai dus într-un loc?

— Păi nu am scris eu pe tablă unde avea de mers?

— Ba da, dar am șters-o și am scris ceva „în atenția ta”!

— Cum?!… Ce-i asta?… „Să repare grătarul…Să rezolve cu robine… Să pună lu’…” Asta-i bună! Costinel! Adu buretele!

— E-aici, tăticule, pregătit! Ce să șterg?

— Tot!

— Gata Am șters tot! Ce să scriu?

— „În atenția lui tati!”… Scrie: „Să cumpere…

— Mai rar, tăticule!

— … un cleș-te… și o… daltă Așa! Ca să scot din perete tabla asta nenorocită! Ai scris?

— „… nenorocită! (Am scris, tăticule! Și de la barcă… să-mi iau gândul?!

— Nu! N-o să uit, fii fără grijă!

Un copil ascultător

— Ai înțeles, Sorinel? repetă!

— Am înțeles, tăticule: să nu umblu la gaze, să-mi scriu compunerea, să-mi fac exercițiile la pian…

— … și nu cumva să deschizi ușa! Oricine ar fi. Poate să sune ori cât o vrea, tu nu deschizi! Nu dai drumul la nimeni, ai înțeles?

— Înțeles, tăticule!

— Eu mă duc la poștă să expediez o telegramă! Mă întorc repede. Încuie ușa după mine!

— Pa, tăticule!

La poștă nu era aglomerație, funcționara de la ghișeu era expeditivă, așa că în scurt timp, tatăl s-a reîntors și a sunat la ușă. A așteptat puțin și a mai sunat o dată. Iar a așteptat și pentru că Se rinei nu dădea niciun semn de viață, a ținut de getul pe sonerie două minute fără întrerupere. Dar nici de data aceasta n-a avut niciun rezultat. Atunci a început să bată în ușă, mai întâi „cioc-cioc”, cu degetul, apoi cu pumnul, din ce în ce mai tare, apoi cu piciorul, strigând exasperat: — Sorinei! Sorinei, deschide ușa! Eu sunt tăticu!

Sorinele, n-auzi?… Deschide, băiatule!… Fantastic! Ce-o fi cu copilul ăsta?!… Sorinei, puișor, deschide! Eu sunt, tăticul tău!… Ah, nu, e imposibil, îi rup urechile… Că tot n-aude cu ele… Mă duc să dau un telefon…

Și „țârrrrr” la ușa vecinului.

— Vecine, nu te supăra! Mi-am uitat cheia și Sorinel nu deschide ușa! Nu știu ce s-o fi întâmplat cu el…

— I-ai bătut în ușă?

— Și cu piciorul! Dă-mi voie să-l sun de la dumneata!

— Poftim, cu plăcere!

— Nu vă deranjez?

— Nici vorbă… Stați că vă fac eu numărul!…Așa… Alo Sorinei!… Vorbește cu tăticu’…

— Alo! Sorinei?!

— Da, tăticule!

— Ce faci, mă băiatule?

— Compunerea…

— Bine, bravo! Mă speriasem că ți s-a întâmplat ceva! auzi? Fii atent… Vin acum acasă! Eu sun și tu… îmi deschizi ușa! Ai înțeles?

— Da, tăticule!

— Așa, bravo! Imediat sun la ușă! Sunt aici alături, la vecinii noștri! Hai, pa!… Bine că s-a lămurit treaba! *Vă* rog *să* mă scuzați pentru deranj ! Vă mulțumesc…

— Nu face nimic! mai poftiți…

— O, nu! Sper că nu va mai fi cazul! Ha-ha-ha! Noapte bună!

— Noapte bună!

Și tatăl, din doi pași, este din nou la ușa apartamentului propriu, unde sună de trei ori scurt!

Fără rezultat! Drept pentru care se proptește din nou cu degetul în sonerie și cu pumnul în ușă. Tot fără rezultat.

— Sorineleee!… Sorine Deschide, dragă, eu sunt, tăticul!… Am vorbit adineaori la telefon! Deschide ușa!… Sorinele, dă-mi drumul… Mi-am uitat cheia!… Sorinele, mă enervez! Să vezi ce-ți fac!…Nu, că asta-i bună! Ce-o fi cu el?… Ce mă fac?…
Ce mă fac eu acum?!…Să încerc prin balconul vecinei…

Plin de nervi, sună și ușa se deschide ca și cum vecina ar fi fost în spatele ei. O ușoară dezamăgire i se citește pe figură: după ținută

aștepta pe alt cineva…

— Săru’ mâna! Nu vă supărați… mi-am uitat cheia… Sorinel nu vrea să-mi deschidă ușa ! Nu știu ce-o fi cu el?!… Vă rog să-mi dați voie să-l strig de pe balconul dumneavoastră… Dacă nu vă deranjez… Aveți oaspeți cumva?!…

— Nu… aștept dar, în sfârșit… poftiți!

— Mulțumesc !

Aplecându-se peste balcon, mai-mai să cadă, tatăl îl strigă cu îndârjire pe Sorinei.

— Da, tăticule, răspunde el cu o figură mirată. Ce cauți pe balcon la tanti?

— Sorinei, n-am vorbit eu cu tine la telefon să-mi deschizi ușa?!

— Ba da, tăicule!

— Și atunci de ce mă faci să mă cațăr pe balcoane, să deranjez oamenii?! își stăpânește tatăl cu greu exasperarea. Ia, te rog, lasă joaca și deschide-mi ușa! Ai auzit?

— Am auzit, tăticule.

— Las că vezi tu ce-ai să pățești… Săru’ mâna, se întoarce el spre vecină, și mă scuzați pentru…

Dar nu mai apucă să spună pentru ce, fiind întrerupt de sonerie. Vecina se repede, deschide și își face apariția un bărbat spătos, cu

aspect de rugbist…

— V-a venit musafirul! se consideră el dator s-o informeze pe binevoitoarea vecină care se uită cam încurcată la „rugbist. Eu plec, nu eram decât în trecere. Săru' mâna și vă mulțumesc… Îmi pare bine de cunoștință…

Și o zbughește pe ușă.

Pentru a se opri la a sa proprie, unde sună cu convingere dar… cu același rezultat. Sorinei nu dă niciun semn de viață.

— Sorineleee, gata, deschide ușa c-o sparg… Bine, joacă-te tu cu mine… Tot intru eu până la urmă…

Fii atent, am plecat după lăcătuș! Când mă întorc o să fie vai de tine…

La indiferența cu care îi răspunde, tatăl nu are altceva de făcut decât să plece după lăcătuș. Care stă în cartier, la vreo douăzeci de minute bune, de mers pe jos.

— Bună seara, i se adresează el unui tip în pl jama care îi deschide ușa. Sunteți lăcătuș?

— Da ! Ce doriți?

— Mi-am uitat cheia, vă rog să veniți să-mi des en i-ați ușa !

— Păi, eu mi-am terminat programul… Vreau să mă odihnesc…

— Și eu ! Mâine am o zi… cumplită, dar dacă nu pot intra în casă?!… Te lasă pe dumneata inima să mă ții o noapte în stradă?

— Mă rog, dar să știți că o fac numai pentru dumneavoastră!

— Am înțeles! Oameni suntem!

În zece minute lăcătușul a fost îmbrăcat, și-a luat sculele și în alte douăzeci au fost la ușa apartamentului în cauză.

— Asta e!

— Mda! Cam complicat…

— Cred și eu! Dacă nu era complicat o deschideam eu…

— Eu sunt specialist în broaște Yale…

— Și ce? A mea e broască țestoasă?

— Nu! O broască țestoasă avea un unchi de-al meu!

— La ușă?

— Nu! La spirt!

— Dumitale îți arde de glume și eu… stau la ușă !

— Și ce stric eu?

— Aia e! Că nici n-o strici, nici n-o deschizi…

— Dacă vreți eu v-o stric un-doi! Vă sparg și ușa…

— Vai de mine! Cum să-mi strici, bunătate de ușă!? Cu celule! mai bine, mai fac o încercare! Sorineleee! Puișor, dă-i drumul lui tătic'! Te rog! Ce vrei să-ți fac ca să-mi dai drumul?!… Uite, îți cânt : „Trei iezi cucuieți

Ușa tatii descuieți…"

— Gata, nu mai cânta că m-adormi! Eu zic mai bine să spargem ușa…

— Eu zic mai bine să spargem peretele…

— Mă rog, dumneata plătești…

Și lăcătușul se apucă de bubuit în perete.

— Ce-i gălăgia asta?!… Ce faci, vecine, de ce spargi peretele? scoase capul alarmat pe ușă un vecin.

— Vreau să intru în casă !

— Și de ce nu intri pe ușă?

— Scârțâie și eu nu suport zgomotul! îi răspunde în doi peri tatăl.

Vecinul se retrase ca electrocutat, punându-și întrebări asupra integrității mintale a tatălui lui Sorinel.

— Eu zic să nu-l dărâmi în întregime, doar cât să mă strecor înăuntru, i se adresă el, după o pauză de gândire, lăcătușului.

— În cazul acesta… cu puțin efort, puteți intra.

Nu, nu… mai întâi un picior, acuma capul, așa… acum celălalt picior…

— Nu vezi că nu încap? Acuma scoate-mă de-aici c-am rămas înțepenit!…

— Stați așa, să mai lărgesc nițel orificiul…

— Auuu! Acela e umărul meu! Auuu!…

— Ce-ai pățit, tăticule, de ce țipi? ! își manifestă curiozitatea Sorinei, atras și el de zgomot.

— Las că ies eu de-aici și-ți explic… Uite ce mi-ai făcut!

— Ce ți-am făcut, tăticule, ce ți-am făcut?!

— Aoleu, mai și întrebi?… N-ai auzit soneria?

— Ba da, tăticule!

— N-ai auzit cum băteam în ușă și strigam să-mi dai drumul?

— Am auzit, tăticule!

— Am vorbit eu cu tine la telefon să-mi deschizi, sau nu?

— Sigur că da!

— M-am urcat pe balconul vecinei și ți-am cerut să-mi descui ușa?
— Te-ai urcat, tăticule!
— Și atunci… atunci de ce nu mi-ai deschis, Sorinele?
— Păi, nu mi-ai spus mata să nu deschid orice s-ar întâmpla?
— Asta a fost când am plecat, dar după aceea ți-am repetat de nu știu câte ori să-mi dai drumul în casă… De ce n-ai făcut-o?
— Am crezut…
— Ce-ai crezut? Ce-ai putut să crezi?!…
— Am crezut că vrei să mă pui la încercare…

La ghișeul de informații

Gâfâie:
— Vă rog… fiți bună… o informație!
— Pentru asta sunt aici: să dau informații!
— Vă mulțumesc! Tovarășul acela înalt, blond, cu costum gri !
Ton monocord:
— Cu carouri, un metru șaptezeci și opt, ochi căprui, cărare pe stânga, cravată cu model de sezon.
— Exact! Vă rog, unde…
— … Babadag, născut orfan, mama casnică, școala elementară la Giurgiu…
— … mă rog! Puteți să-mi spuneți…
— … pojar, oreion, tuse convulsivă la cinci ani, a supraviețuit…
— Mă bucur! Dar aș vrea să-mi spuneți…
— … vă spun, tovarășu' vă spun! Că de asta sunt aici, să vă dau toate informațiile pe care mi le cereți prompt, conștiincios și fără lacune, ca să nu pierdeți dumneavoastră timpul! Așa! A făcut electromecanica, stagiu pe șantier trei ani, promovat în Centrală pentru merite.
— Foarte frumos! Dar pe mine mă interesează…
— Căsătorit, cu un copil, soția casnică… de! buletin de București, mașină!
— Exact ! Asta mă interesează ! Mașina…
— A luat-o cu plata în rate deși eu cred că a câștigat-o la loz în plic…
— Și la ce birou îl pot găsi?… Are vreun interior?!…

— De livrări se ocupă tovarăș' Matache!

— Eu nu am treabă cu tovarăș' Matache, eu vreau să vorbesc cu tovarășu' un metru șaptezeci și opt-ochi căprui-cărare pe stânga-cravată de sezon-pojar-oreion-mașină-casnică… etcetera… etcetera!

— În ce problemă!?

— O să afle el!

— Spuneți-mi mie că eu de aia sunt aici, să vă dau toate îndrumările necesare!

— E o problemă cu mașina…

— Aaa! Cu mașinile în general este o foarte mare problemă! Nu mai insistați! E inutil!

— Cum… e inutil?!… Aranjez eu cu dânsul!

— Nu se mai poate aranja nimic, tovarăș'! Nu se mai dau aprobări pentru priorități nici dacă ați fi… nu spun cine! E dispoziție pentru toată lumea, fără excepție !

— Da' eu n-am nicio tangență cu treburile astea! Spuneți-mi unde îl găsesc pe tovarăș' respectiv și…

— Adică, ia stați puțin! E vorba de mașină, dar dumneavoastră nu aveți tangență cuuu… Nu vreți să înțelegeți că *nu mai merge?…*

— Ba de mers, merge, nu-i chiar atât de grav I îi explic eu… tot ce trebuie făcut!

— Nu se mai poate face nimic, tovarășu'! Pierdeți timpul de pomană!

— Asta da! Sunt de acord! Și numai din cauza unui fleac…

— Cum, tovarășu'?… *Mașina* e fleac?

— Ce are el de făcut e un fleac! Că e vorba de el, nu de mine!

— Degeaba! Tovarășu' e inflexibil! Nu-l puteți convinge nici în ruptul capului…

— Tovarășa! Nu mă înțelegeți… E vorba de mașina lui!…

— Ah! Vreți să i-o cumpărați?!… De ce n-ați spus așa) de la început?!… Vă spuneam eu că n-o vinde! Are îmbunătățiri: consumă sub cinci la sută și altele! Așa spune el…

— Tovarășa, nu mă interesează mașina lui!

— Atunci vreți aprobare! V-am spus că e inutil!

— Bine! Atunci notați-vă să-i aduceți la cunoștință următoarele: „Când va coborî și-și va găsi mașina tamponată, să știe că autorul

poate fi găsit la telefon 34.43.59”. Ați notat?!… Atunci o să mă caute el! La revedere!

— Tovarăș’! Stați un moment! îl sun imediat! Stați așa puțin! Se poate?!… Alo! Tovarășu’ Alexe?… Este aici un tovarăș care vrea să vă tamponeze mașina!… Nu știu, de unde să știu ce are cu dumneavoastră?!… Cred că vrea aprobare peste rând… Poftim?!… Bine dar nu se mai dau!… Să nu mă pun cu toți…??!!… Bine, eu îi comunic!…Tovarăș’! Vreți aprobare pentru 1300 Lux?…

— V-am spus că n-am nevoie de nicio aprobare!

— Tovarășu’ Alexe, nu vrea pentru Lux! Vrea să vă tamponeze mașina!… Cum?!… Bine, îl întreb!… Vreți pentru 1310, pentru Combi, pentru ce vreți!

— Nu mă interesează niciuna nici alta!

— Nu-l interesează astea! E clar, tovarășu’ Alexe! Vrea… știți dumneavoastră de care!… Bine, îi spun!… Tovarășe, tovarăș’ Alexe vă comunică, spre marele său regret, că *asta* nu se poate! Chiar dacă îi faceți mașina arșice, el nu are nicio putere!… înțelegeți și dumneavoastră, nu depinde de dânsul!

— Tovarășa… nu știu cum să vă mai spun…

— … Marinescu!

— Tovarășa Marinescu, spuneți-i tovarășului ăsta să coboare o dată, să mă înțeleg eu cu el! Să-i spun despre ce e vorba!

— Tovarășa Alexe a renunțat să mai discute cu dumneavoastră! Mergeți și-i tamponați mașina! Bună ziua!

— Un moment, tovarășa Marinescu! Vă rog să-i spuneți tovarășului Alexe că i-am tamponat-o de mult, de când am venit aici și-am început parlamentările astea stupide cu dumneavoastră!

— Extraordinar! Deci știați că tovarășu’ Alexe nu vă poate da aprobare și i-ați tamponat mașina intenționat! Ce sadism!… Dar ce vină are bietul om?

— Niciuna! Și nici eu n-am niciuna! Nu i-am tamponat-o din sadism ci din greșeală! Când am vrut să parchez, i-am atins-o ușor! Asta mă străduiesc să îi spun de-o jumătate de oră dar nu reușesc!

Călcați-mă, vă rog!…

— Mai avansați, tovarăși! Oameni buni, stăm pe scară!… Mai strângeți-vă puțin! Aici stăm ca sardelele! Ce lipsă de bun simț! Se proțăpește câte unul în mijlocul spațiului de trecere și blochează toată lumea. Avansați, acolo, în față! Ce faci, tovarășe, de ce nu avansezi!?

— Citesc ziarul!

— Frumos! mai și răspunzi…

— Dacă m-ați întrebat!… Da' să știți că e ziarul de ieri!

— Și ce mă interesează pe mine ce citești dumneata? Din partea mea poți să-l citești. Și pe cel de anul trecut, numai să avansezi!

— Asta e, că nu pot! De-aia și citesc ziarul de ieri! Că de ieri am fost prins aici în înghesuială și n-am mai putut avansa!

— Dumitale îți arde de mișto?!

— Mai lasă discuțiile, tovarăș', și avansează!…

— De ce mă-mbrâncești, dom'le, nu vezi că nu am unde să mă duc? Ce vină am eu că e aglomerație? Crezi că mie îmi face plăcere să circul într-o asemenea înghesuială, pe căldura asta? Poftim?…

— Fii și dumneata atent! M-ai călcat…

— V-am călcat?!… Vezi ce-ai făcut, stimabile, dacă m-ai îmbrâncit?… L-am călcat pe dumnealui! Vă rog să mă scuzați!

— Acuma degeaba vă mai scuzați!

— Aveți dreptate! N-am nicio scuză! Ia, uitați-vă ce v-am făcut!… Și ce pantofi lustruiți aveați! Sunt italienești, precis! „Salamander"?!…

— Da' de unde… „Dezrobirea"!…

— Extraordinar! Aș fi jurat că sunt din import…

Au o față!… I-ați pus pentru că mergeați într-o problemă oficială, precis!… înțeleg cum trebuie să vă simțiți în acest moment!… Să apăreți așa cu pan totul murdar… E semn de neglijență! Cine știe cum se interpretează!… Și dumneavoastră mergeți cu și guranță undeva unde trebuie să faceți impresie bună!… Vreo promovare, ceva?!…

— Nu…

— În orice caz, sunt incalificabil! Poate mergeați la o întâlnire!… Adică, nu, la ora asta, nu! Nu-i oră de întâlnire!… Știți ceva?!… Călcați-mă și dumneavoastră!… Nu, nu! Dacă vreți să nu-mi fac mustrări de conștiința, faceți-mi această plăcere, căleați-mă!… Pe

care vreți! Pe dreptul, pe stângul! Pe amândouă! Eu am pantofi din înlocuitori și o să resimt pe deplin! Dar voi fi fericit! Tot pe deplin!

— Fii serios, tovarășe…

— Nu, nu, sunt serios dar sunt imposibil! Mă cunosc eu! Acum n-o să pot dormi toată noaptea! O să mă frământ când pe o parte, când pe cealaltă că am nemulțumit pe cineva! Și eu așa sunt! Decât să nemulțumesc pe cineva, mai bine… Nu vă spun ce cred că e mai bine!… Mă călcați?!

— Nici gând…

— Asta. E! Numai mie mi se pot întâmpla asemenea neplăceri! Așa sunt eu sorocit… Ce destin în grat mai am și eu! Cum mă urc în autobuz… dacă apuc să mă urc, în general vine supraaglomerat, ori dacă e gol nu oprește, probabil pentru că mă grăbesc eu, da, cum mă urc, cum. Fac câte o boroboață!… Rup nasturi, agăț umbrele, răstorn sacoșe… Ce să fac, am dat de șase ori examen și n-au vrut să-mi dea carnetul… Stau cu mașina în fața blocului!…Și eu circul cu autobuzul, cu tramvaiul! Conturb tovarășii de călătorie!… Vă rog, călcați-mă! Că alt fel n-o să pot dormi la noapte!…

— Exagerați!…

— Exagerez?!… Dacă ați ști ce pățesc la serviri!!!… Bineînțeles, întârzii cu regularitate! Ce discuții pot să am, ce necazuri mi se fac!… Dacă merge ceva prost, eu sunt de vină… Dar, în sfârșit, cu astea m-am obișnuit! S-au obișnuit și cei de la serviri cu mine! Cu ce nu mă pot obișnui este ideea!

— Scoateți-vi-o din cap… Nu e cazul!

— Asta îmi spune și Filo! Filo o soția mea, așa îi spun cu, de la Filofteea! Să-mi scot din cap ideea, dar cum să fac? Când eu o știu că stă…

— Depinde numai de dumneavoastră! Dacă vă impuneți, v-o scoateți…

— Mă refeream la mașină! Stă în fața blocului, câștigată la C.E.C., pe carnet de cinci mii… Nouă-nouță! Filo spune s-o vând! Fată bună, Filo, dar nu mă înțelege! Ce! vină am eu dacă nu vor să-mi dea carnetul!… Cică sunt nervos!… Așa au constatat ei la teste! auzi, teste… Să bați puncte cu amândouă mâinile! Am făcut-o cu ochii închiși! Și ei cică sunt nervos! Spuneți și dumneavoastră, sunt eu nervos?… Fac eu impresia de om violent?… C-așa mi-au zis: „Dacă-mi dau drumul în circulație de vin inamicul public număru’ unu!…” Puteți crede așa ceva?

— Eu nu cred…

— Vedeți? De asta v-am rugat să mă călcați!

Să vedeți cum reacționez! Eu îmi Păstrez cumpătul în orice împrejurare! Vă rog, nu vă jenați, călcați-mă!… Ei, alo! Dumneata, cucoană! Unde te trezești aici, pe tăpșan?… Nu poți căsca ochii?!…

Erai să-mi rupi coloana vertebrală cu geamantanul ăla al dumitale!… Ce poșetă, care poșetă!… Pe mine să nu mă contrazici, dumneata, că nu-ți permit! Auzi? Nu-ți permit! Și dacă mai scoți o

vorbă, te arunc jos din mersul autobuzului, cu geamantan cu tot!… Unde rămăsesem?!… A, da! Călcați-mă! Vă rog!…

De-a screperul

Au coborât, într-o dimineață, mai mulți dintr-un camion.

Și au început să sape.

Strada, liniștită până atunci, a devenit un loc de încercare a curajului. Pentru a intra în locuințele lor, oamenii trebuiau să escaladeze pante abrupte, să sară peste hăuri amenințătoare, să se avânte în echilibristică hazardată pe coamele grămezilor de pământ, peste băltoacele noroioase întreținute de ultima ploaie la nivel staționar, riscându-și lustrul încălțărilor și integritatea corporală.

Copiii străzii, până atunci exemple de curățenie și cumințenie, cum. Erau scăpați din mâna fermă a părinților, sau a bunicilor, în absența acestora, luau în stăpânire cu chiote de fericire acest imperiu al *a*venturii.

Bălăceala în băltoace, îmbrăcați, chiar cu riscul unei chelfăneli serioase, nu rivaliza decât cu deschiderea unor galerii de mină în mormanele de pământ.

Se mai practica și investigația speologică în șanțurile nou create, dar absența imprevizibilului oferit de celelalte resurse geologice o treceau pe un plan secundar.

După o lungă perioadă de abandon, patriarhalismul atmosferei a fost spart, brutal, de apariția zgomotoasă a unor monștri de fier care scoteau foc și pară pe nări: compresoare, screpere *etc.*

Senzația a fost de scurtă durată deoarece, cum au apărut, au fost la rândul lor abandonate, care încotro.

Privite cu reticență la început, ele au devenit centrul atenției liotei de copii care, după o scurtă perioadă de tatonare, le-au luat în stăpânire, la rându-le.

Imaginația fecundă la această vârstă le transforma pe rând în ființe antediluviene, vehicule ale viitorului, armadă invadatoare care trebuia luată cu asalt, în asemenea situație, fiind acceptate orice gen de proiectile pentru distrugerea inamicului.

Până într-o zi, când, liderul neales dar impus prin forța minții, îndrăznelii și pumnilor, conducă torul întregii populații infantile din

cartier, a găsit modalitatea de a deschide portiera screperului.

Fapta, întâmpinată cu urale, a deschis noi orizonturi, până atunci nebănuite, în universul de joc: jocul de-a screperul.

Screperist titular era liderul. Pentru motive greu de înțeles, grațiile sale pogorau uneori asupra vreau nuia dintre secondanții săi, dar numai pentru scurtă vreme, în funcție de modalitățile de cucerire ale acestui gen de favoruri.

Zelul cu care erau manevrate manetele, volantul și celelalte accesorii din cabina screperului trezeau adesea impresia că nu-i mai lipsește mult pentru a se pune în mișcare. Ceea ce, în fond nu ar fi fost rău, aceasta fiind menirea unui screper.

Într-o seară, în timpul unei asemenea ședințe de manevrare intensă a screperului, o mașină prăfuită își croi drum cu curaj printre gorganele de pământ, oprindu-se în dreptul utilajului pe care erau cocoțați toți copiii cartierului. A coborât un „nenea" bine făcut. Îmbrăcat într-o scurtă de piele care, uitându-se cu o privire severă la ocupanții screperului, i-a întrebat: — Ce faceți voi, mă, aici?

Bineînțeles, liderul s-a dați la fund, tăcând mile.

A răspuns un puști blond, cu ochelari, ciuca bătăilor cartierului:

— Nu te supăra, nene inginerule, ne jucăm…

de-a plimbarea cu screperul… Nu stricăm nimic!

— Bine, bine, veni răspunsul! Plimbați-vă, nu mai aveți grijă! Mâine dimineață, la prima oră, screperul să fie la locul lui! Că ne-apucăm de lucru!

După care, s-a urcat în mașină și… a plecat !

Un vițel — doi viței

— Situația trebuie refăcută! Și trosc cu pumnul în masă. Cifrele au fost raportate din burtă! Trosc! Nu corespund realității! Iar trosc ! Toată lumea merge chiar din acest moment în teren ! Trosc! Fie care răspunde cu capul! Buf! în 24 de ore vreau situația reală! Trosc-trosc!…

Carnetele de însemnări se închid concomitent, rap!, capacele se înșurubează la stilouri cu mișcare scurtă, scârț!, pe ușa deschisă larg, siluetele țâșnesc ca niște ghiulele catapultate din tun, bum-bum-bumbum… pașii tropăie sacadat pe scări, traptrap-traptrap…

portierele deschise scurt, se închid în același moment, zbang!, demaroarele mugesc în cor, vrum, vruuum, vruuum! și mașinile se pun în mișcare, ca niște fuzee: vâj, vâj, vâjjjj, vâjjjjjj!…

Mâini încleștate spasmodic pe volan ! Figuri împietrite! Kilometri înghițiți cu o sută pe oră! Claxoane stridente sperie orătăniile, viraj pe două roți, frână scrâșnindă în fața sediului…

Aici, figuri zâmbitoare, „bine ați venit!”, „ce vânt v-aduce? K etcetera, etcetera.

Imobilitatea expresiei celor doi nou veniți ca și enormitatea obiectului vizitei stârnesc cea mai completă uluială. Cifrele au mai fost raportate o dată, doar! Dar, unde-i lege… nu-i tocmeală!

— La noi… e clar! Două mii de capete!

— Să le vedem!

— Pe toate două mii?!… Asta e chiar comic!…

Păi, până trecem pe la toate grajdurile… ne-apucă noaptea!…

— Chiar și dimineața!… Nu asta e esențial! Esențial este realitatea!

Până la primul grajd sunt cam doi kilometri. Străbătuți cu o viteză de zece la oră, asta face 12 minute. Suflul s-a cam îngreuiat!

Grajdul, construcție modernă, electricitate, canalizare, curățenie perfectă, necesită vizită în halate. Două sute de priviri blânde scrutează și ele uluite acești intruși pe care nu îi recunosc!

— Unu-doi-trei-patru… și așa mai departe, până la două sute.

Chipurile se mai descrețesc! Aici realitatea din te ren lasă să se înțeleagă că nu există discrepanțe față de cifrele raportate.

— Celelalte nouă grajduri… deși mai la distanță, sunt construite după același proiect tip… situația este identică… Dar sunt cam depărtișor!

— Mai simplu e să înmulțim două sute cu nouă, egal o mie opt sute. Și cu cele două sute numărate, exact două mii! Ca în raport!

— Nu merită să mai întindem drumul până acolo!

— Mai ales că e gata masa! Și-i păcat să se răcească! Fripturica de vițel…

— Cum?! Ați tăiat un vițel?!

— Și-a rupt piciorul! Era un neastâmpărat!

Toate gardurile le sărea! A trebuit sacrificat!… Săracul!

— Mergem mai departe! răcnește glasul con științei în cei ce au venit să verifice identitatea cifrelor raportate prin telefon, cu terenul.

— Să vină mașina!

— Să nu vină că rămâne înfundată! N-o mai scoatem nici cu tractorul…

— Mai bine o luăm pe scurtătură!

— S-o luăm!

A început să se însereze. Și de-abia s-a ajuns la al doilea grajd! Unde situația este identică cu cea de la primul: electricitate, canalizare, curățenie, halate albe, priviri blânde…După numerotare, figurile sunt chiar senine. Se mai spune o glumă, se mai deapănă amintiri… se folosesc din nou numele mici…

La ieșire, îndreptându-se spre grajdul al treilea, larmă! Mugete, tălăngi, în general, atmosferă idilică:

— Se întorc vacile de la păscut!… Două sute sunt!

— Pe numărate?

— Pe numărate!

Până intră două sute de vaci, fiecare la locul ei, în grajd, timpul zboară. Greu, dar zboară !

Și numărătoarea iese la fix! Două sute! Deci, șase până acum !

— Și gustărica?

— S-aștepte! mai întâi treaba !

— Păi ce-ar fi, decât să mergeți dumneavoastră la ele, mai bine să vină ele la dumneavoastră!

— Stați frumușel în sala de mese, luați din una, din alta, și între timp, vacile trec pe sub geam!

— Uite, Gică, tot e contabil ! Le numără! El nu poate să greșească! Sub privegherea dumneavoastră neabătută?! Se poate?!…

După opoziția de circumstanță, propunerea este acceptată în unanimitate.

Până spre miezul nopții, au fost numărate toate: două mii!

Pe fondul sonor al numărătorii realizat de contabilul Gică, s-au consumat fripturi, nu s-au numărat, pahare de vin, tot necontabilizate și altele, așișderea! Final cu îmbrățișări, pupături, felicitări!

— Băieți de nădejde! N-a fost vorba niciun moment de suspiciuni dar… conturile bune, fac prietenii buni! Știm și noi dictoane!

— Și aveți grijă! Viteii ăștia prea zburdalnici…

Să nu depășească procentajul de zburdălnicie stabilit prin hașceme!…

— Nicio grijă! Ce? Sunt de capul lor!

Bunii prieteni se despart cu părere de rău! La prima oră, trebuie însă raportate rezultatele verificării. Care au corespuns pe toată linia cu cele din situația statistică anterioară. Doar pe ici pe colo, câte 10 — 20 de viței neînregistrați. Dar de-abia se născuseră! Cam dezvoltați, ce e drept, păreau cam de juma de an, dar… condițiile, grija, competența… își spun cuvântul.

Rezultatele verificării pe teren n-au uimit pe nimeni!

Doar, poate, pe cele patru sute de vaci din sectorul zootehnic despre care s-a vorbit în povestea de față, care, nu-și puteau explica cu niciun preț, ce le-a venit îngrijitorilor lor, pe care îi considerau oameni serioși, să le plimbe de câte patru ori prin fața ferestrelor unde oamenii de la județ degustau, lingându-se pe degete, pe unul dintre confrații lor, sacrificat pe motive de zburdălnicie.

Cotitură radicală

(sau despre valențele pedagogice ale limbajului perifrastic)

— La mulți ani, iubitule!

— La mulți ani…

— Nu mă săruți?! în definitiv începem un nou an.

— Așa e!

O sărută.

— Se spune că fiecare început de an este și un nou început în… continuă ea dar este întreruptă sec:

— Iar începi?

— Nu încep nimic. Vreau doar să profit de faptul că suntem câteva clipe împreună pentru a discuta o problemă foarte importantă!

— Și în ziua de Anul Nou?!…

— Tocmai de asta! Pentru că începem un an nou, să ne propunem să începem o nouă viață…

— Mă rog, dacă ții neapărat!… Și cum concepi tu viața asta „nouă”?

— Să fim mai înțelegători unul cu celălalt!

— Sunt întru totul de acord! mai ales tu!…

— Să ne stăpânim nervii, să ne supraveghem mai mult… mai ales în fața copiilor! Știi doar că exemplul părinților…

— Știu, dragă, știu! în general se spune „ches tia asta a învățat-o de la maică-sa și de la taică-su!” Sau… „dacă așa a văzut la el în casă!”… Uite însă, ca să fiu sincer, chiar aseară l-am auzit pe Săndel folosind niște expresii de mi s-a făcut părul măciucă în cap! N-am vrut să-l iau la rost pentru ca să nu-mi stric buna dispoziție dar… nu i-o iert eu! De unde a învățat el, dragă, vorbe de-astea: „Ești imposibil! Mă faci să-mi iau lumea în cap! O să intru în balamuc!”…

— … „stupidă ca o femeie!”, „îmi faci nervii zdrențe!”, „Cât o să mai suport oare, cerule?!” etcetera, etcetera, îi ia vorba din gură partenera de discuție și de viață.

— Exact! Adică, ia stai, vrei să spui că… de la noi?…

— Da’ de la cine crezi?!… Uite, de aia trebuie, barem în fața lor, să fim mai ponderați, mai…

— Da, să ne controlăm mai mult! Dar, ce vrei, dragă, uneori chiar mă aduci într-un hal că… că…simt că plesnesc…

— Chiar și: atunci! Trebuie să salvăm barem aparențele… Poți să-ți comunici punctul de vedere printr-o exprimare decentă…

— Mulțumesc! Acum sunt și indecent!

— Iartă-mă, nu m-am exprimat bine! Dar m-ai înțeles ce vreau să spun!

— Sper că te-ai referit la exprimarea perifrastică!

— Exact! Mă bucur că ești de acord cu mine!…Dacă, bineînțeles nu mă persiflezi, așa cum îți stă în caracter…

— Dacă e să vorbim de caracter atunci dă-mi voie să-ți spun că…

— Îți dau voie, dar fă-o „perifrastic”! Că vin copiii…

— La mulți ani, iubițico, și tot ce-ți dorești! Copii, i-ați spus lui „mami” la mulți ani?!

— La mulți ani, mămico! La mulți ani!

— La mulți ani, copii! L-ați sărutat pe tati?

— La mulți ani, tăticule!

— La mulți ani, iubițel!

Fețe radioase, sărutări, vorbe dulci, atmosferă cordială. După cinci minute:

— Aș vrea să știu și eu cine a intrat în casă fără să se șteargă pe picioare? Uite în ce hal a lăsat mocheta!… Și-am muncit ca o roabă ca s-o scot la lumină! Asta e lipsă totală de bun…

— Mămico, tăticu' a fost afară la mașină și…

— Daaa?… iubițeeel!

— Da, iubițico!

— Iubițel, te rog foarte mult, dacă mai ieși pe afară, să te ștergi bine pe picioruțe, când intri în casă… Că acum trebuie să pun iar aspiratorul și ziceam și eu barem azi să fac o pauză…

— Da, iubițico, iartă-mă, n-am să mai fac dar nu știi cumva cine mi-a luat pompa că voiam să-mi umflu roțile și n-o găsesc defel!

— E pe balcon, iubițel, că i-am umflat; cauciucurile la Pegas Marianei, că tăticuțu' ei n-a avut timp…

— Și n-ai putut s-o pui la locul ei, iubițico, că dacă rămâneam în mijlocul șoselei ce făceam? Fluieram a pagubă!

— Iartă-mă, iubițel, dacă o să mai fie cazul să-i umflu eu roțile copilului, am s-o pun la locul ei după ce am s-o folosesc!

— Așa, iubițico!

— Așa, iubițel!

După o jumătate de oră. De la balcon:

— Iubițeeel! iubițel, ai terminat cu mașina?!…Să mergem și noi la o plimbare spre șosea…

— Ei, na-ți-o bună că ți-am… Iubițico, tocmai când ziceam și eu că azi stau mai lejer… Dar dacă vrei tu…

— Nu, nu, iubițel. Dacă tu vrei că stăm acasă, atunci stăm acasă! în fond, cum am stat un an întreg și n-am ieșit nicăieri, de ce să facem excepție tocmai astăzi. Nu?!

— Bine, iubițico cum vrei tu! mai ales că tot vine maică-ta…

Seara, la televizor.

— Ai văzut, iubițel, ce idee bună am avut?

Chiar dacă au existat astăzi niște divergențe între noi, nu ne-am manifestat în fața copiilor cu nimic…

— Ce vrei, dragă, limbajul perifrastic…

Dar nu reușește să evidențieze valențele uluitoare ale limbajului în cauză, deoarece, din camera alăturată, izbucnește un vacarm asurzitor. Țipete, plânsete, plesnituri, „Auuu! De ce dai?!… Mamăăă!" *etc.*

— Vai, dragă, sări! Vezi ce-i cu copiii ăștia! De la ce s-or fi luat?!
Tatăl intervine autoritar:
— Liniște! încetați imediat! Nu vă e rușine?
Ce v-a venit? De unde ați învățat manierele astea?
— Mămico, să vezi Săndel…
— Tăticule, să vezi Mariana…
— Liniște! poruncește cu asprime tatăl! Să-mi spuneți imediat cine e vinovatul?
— Săndel!
— Ba Mariana!
— Așa n-o scoatem la capăt niciodată! De la ce a început cearta?
După o scurtă pauză:
— Păi… dacă Mariana… mi-a zis… „Iubițel!”…

Uite macaraua — nu e macaraua

Un tractor cu motorul ambalat la maximum, intră pe două roți în curte… Voci entuziaste îi salută apariția:
— A venit!
— A venit, nea Sile!
— A venit Mitu!…
Din cabina tractorului se rostogolește ca o vijelie
Mitu, cu un pachet, învelit în hârtie de ziar. Se năpustește pe ușă:
— Venii!
— Haida, mă Mitule, că parcă fuseși plecat după altă aia! se încruntă nea Sile, un tip spătos, impunător.
— Ce să fac, nea Sile, fusei cu tractorul, nu cu mașina de curse… Am scos untul din el, dar, ce să-i faci, motor obosit!…
— Bine-bine! Ai adus?
— Adus, nea Sile. Caldă !
— Fă-o-ncoa!… Taseee!
— Ordin ! răcnește Tase.
— Ațâță jarul ăla, că se trecu până veni Mitu cu materia primă! Ai grijă!… Să n-o treci cumva!…
— Se poate, Nea Sile?!…
— Taseee !
— Ordin !

— Ai grijă, mă băiatule, nici în sânge să nu fie!…S-o pătrundă bine, mă!

— Las că știe băiatu'! Acușica-i gata!… Vorbim atunci!

Mitu dă să iasă pe ușă, dar se ciocnește de un ins uscățiv, cu mutră de funcționar, care tocmai se pregătea să ciocăne în ușă.

— Bună ziua! emise acesta. Bucuroși de oaspeți?

După o clipă grea de tăcere, nea Sile răspunde:

— Păi… bucuroși, numai că… nu prea avem noi timp de oaspeți! Noi cu fiarele astea ale noastre…

Da'… cu ce treabă pe la noi?!…

— Iaca și noi… cu inventarul…

— Inventarul?!… se minunează nea Sile. La vremea asta?!… Nu vă așteptam…

— Păi… nu știați că e vremea?! își face loc pe masă noul venit, scoțând tacticos din servieta lui mare creioane, caietele, gumă de șters, ascuțitoare și alte ustensile specifice.

— Nu!… Nu vă așteptam pe dumneavoastră!

Precizează interlocutorul său. Noi… de obicei lucram cu tovarășu' Bucșă…

— Ei, acum o să lucrați cu mine…

— Dacă ați venit… fiți bine venit… Da' să știți că noi suntem în regulă cu scripetele… Cu tovarășu' Bucșă n-am avut probleme…

— Păi, dacă iese bine verificarea, nici cu mine n-o să aveți! Confruntăm scriptele cu terenul, constatăm starea mijloacelor și… pace bună…

— Adică… cum cu „teren'"!…

— Așa cum se cere… Ne uităm în scripte, ne uităm la utilaj, corespunde… bifăm, nu corespunde…

— Aăăă, păi pentru asta vă trebuie timp cam multișor…

— Nu-i grabă… Timp avem…

— Aveți timp, da' aveți și de umblat… Utilajele noastre sunt răspândite care-ncotro!…

— Nu-i bai! Sunt pregătit…

— Cizme aveți?… De cauciuc!

— Nu!… Da'… ce miroase așa…?!…

— A, băieții își pregătesc ceva de-ale gurii…Dacă doriți, poftiți de gustați și dumneavoastră. Taseee!… Mai pune un tacâm!…

— Mulțumesc, eu am băut dimineață un ceai.

Dar… „băieții” n-ar trebui să fie la ora asta cu utilajele la muncă?!… Văzui curtea plină de utilaje…

— Aaa! Ce vedeți aci, sunt de-alea trase pe dreapta! Ba le lipsește o șaibă, ba o curea, ba au ceva la injecție… Știți cum e!… Nu merge niciuna!

— Și mecanicii ce fac? Nu le pot repara?

— Lucrează băieții, lucrează în draci… Fac adevărate minuni, dacă n-ar fi ei… nici n-am avea cu ce ne face treaba… Dacă veniți peste o săptămână-două încolo, una nu mai vedeți aci. Pleacă toate…

— Mă rog, asta-i treaba dumneavoastră. Eu sunt cu inventarul. Ce-ar fi să începem?

— De ce vă grăbiți așa, că nu arde!

— Se arde, nea Sile, ce faci? Nu vii? bagă capul pe ușă Tase.

— Facem inventarul, nu se vede? strecoară printre dinți nea Sile.

— Păi… și fripturica?!…

— Acu-acu! Ce ziceați?

— Așa! Numărul 046333. Basculantă…

— Este-este! Vedeți că figurează în scripte…

Ac’ mă scuzați că la noi e pauza de masă…

— Vă scuz, dar unde e 046333? Cât stați dumneavoastră în pauza de masă, eu îl verific…

— E-n sector, tovarășu’, e-n sector. Doar nu era s-o ținem în garaj…

— Perfect! în ce sector?

— La balastieră.

— Perfect! Să mergem acolo!

— Și dacă nu-i acolo?

— Cum să nu fie acolo, dacă ați spus că e acolo?!

— Păi acum s-ar putea să fie acolo; dar, când ajungem noi, s-ar putea să fie cine știe unde!…

— Păi cine poate să știe?

— Mitică!

— Cine e Mitică ăsta?

— Șoferul! Că el face drumuri… unde e nevoie! De balast!

— Mă rog! Trebuie el să facă și o pauză, nu?

— Face, sigur că face! De masă!…

— Dar 430752… unde este?

— Tpț la balastieră! E screper! Acolo e și excavatorul… 205535…

— A! în cazul acesta, rezolvăm mai multe de odată! Eu zic totuși să mergem la balastieră…

— Să mergem, dar sunt vreo 10 kilometri buni!

— Avem timp!

— Timp avem, loc n-avem!

— N-avem loc?! Ce loc n-avem?!

— N-avem loc pe un să trecem, tovarășu'! Că nu e pod… l-a luat apa!

— O să trecem prin vad! Trebuie să fie un vad pe undeva!

— Este, dar este ocupat!

— Asta-i bună! Cum să fie vadul ocupat?

— E ocupat de 000329. Macara cu un braț!

— Da' ce face 000329 acolo, în vad?

— Stă! S-a împotmolit ac' trei ani și stă!

— Și nu v-ați îngrijit s-o scoateți? Se depreciază…

— Ba se conservă foarte bine! E ca nouă! Ne folosită!

— Adică e ruginită! După trei ani de stat în apă… Cum aveți dumneavoastră grijă de utilajele astea, tovarășe?

— Ce vă mirați așa? Ce? E carte?… Să fie păstrată în raft?… E fier, tovarășu'. Nu se șifonează!

— Am înțeles ! Probabil aceeași situație e și cu 555882, și cu…

— Pardon! 555882 nu este în vad! E remorcă și s-a răsturnat în șanț cu 2658". Camion! Acolo e !

— Da-da-da! Am cam început să înțeleg! Și restul… inventarului, am impresia că are aceeași soartă!…

— Nuuu! Restul…

— S-a făcut scrum, nea Sile ! Nu mai alegi nimic! se interpune vocea mâhnită a lui Tase, din ușă.

— Ce s-a făcut? întrebă uscătivul.

— Scrum! Dar se referă la friptură! precizează și mai mâhnit nea Sile !

— Scrum, ne-scrum, dar dumneata… te-ai ars sigur!

Autobuz mai vine

— Nu mai vine autobuzul ăsta! Ce să fac?!…

S-o iau pe jos până la tramvai?!… Dar am pierdut de-acum atâta timp!!! Iar o să întârzii la serviciu…

Iar o să am discuții! Ufff! Uite-l că vine! Să mă plasez mai în față să-l iau din mers… Ce să iei din mers că scările sunt ciorchine de oameni!… Doar o mână să pun și eu… și un picior!… L-am pus pe piciorul dumneavoastră?… Scuzați-mă!… Cine mă trage jos?… De ce mă tragi, dom'le, nu ești în toată firea?

— Salut, tipule, fii atent… bomba zilei! O chestie de comă! Aseară în Drumul Taberei…

Parcă îl cunosc pe individul ăsta dar de unde?!…

Și ce i-a venit să mă! dea jos de pe scara autobuzului…

— Nu te supăra dar mă grăbesc, întârzii la serviciu… Poftim! Mi-a plecat autobuzul…

— Lasă, nene, c-autobuz mai vine dar chestia asta e unică! Fii atent ce s-a întâmplat aseară în Drumul Taberei…

— Scuză-mă, îmi povestești altă dată, uite, vine autobuzul meu…

— Lasă, omule, autobuzul, că doar nu e ultimul!

Acum vin unul după altul. Stai să-ți povestesc ce s-a întâmplat! E o chestie colosală… Un tip din Drumul Taberei, casier… a făcut plăți dar i-au mai rămas vreo două sute de mii… Știi cum e cu casierii ăștia! în sfârșit, în drum spre casă, știi cum e, omul s-a oprit și a tras un coniac, două, ce mai, s-a făcut binișor!…

— Și a rătăcit banii! E clar, am mai auzit povești de astea: după aia, el reclamă că a fost prădat de autori necunoscuți și, până la urmă, apare un pionier care găsește servieta, o duce la miliție, și-l dă la faptul divers…

— Vezi că te pripești?!… Da' de unde!… E-o chestie de comă, dragă, nu ți-am spus?… Fii atent! Deci, omul, după ce s-a… așa, se duce acasă! Era seară de-acum… Intră în casă… nevastă-sa nicăieri! Stă el, o așteaptă, mai trage o dușcă și… ce idee îi vine?

— Se culcă! Și autobuzul meu…

— Lasă, frate, fii atent! Nu se culcă! Să vezi ce i-a dat prin cap!… Ia frânghia de rufe și… ce crezi că face?

— Întinde rufele!

— Nuuu, n-ai ghicit! Ia un scaun, se urcă pe masă, agață frânghia de lampă, face un laț și bagă capul!

— În felul ăsta voia să se sinucidă?!… Păi nu știa că lampa nu-l ține?

— Nu, că nu voia să se sinucidă!… Voia s-o încerce pe nevastă-sa!…

— Cum s-o încerce?… Ou funia de rufe?!!…

— ’nț! Fii atent! mai întâi a scos banii din servietă și i-a întins așa la vedere, pe masă! A între deschis ușa și p-ormă s-a băgat cu capul în laț, prefăcându-se că e mort!

— Păi, de ce-o făcea pe mortul?!

— Ca să vadă cum o să reacționeze nevastă-sa! O să se repeadă mai întâi la el sau la bani!

— Aha! Era nebun!

— Nu, dragă, nu era nebun! Așa-i venise lui ideea!

— Mă rog, fiecare cu ideile lui! Și la ce s-a repezit mai întâi nevastă-sa?

— Asta e! Că nu s-a repezit ea!

— S-a repezit el!

— Nu, fii atent, aici vine coma! O bătrânică din vecini avea nevoie de o ceapă sau de făcăleț, nu mai știu bine ce, și a venit la ușa individului. Vede ușa întredeschisă, bate, nu răspunde nimeni și atunci intră înăuntru, strigând, așa cum se obișnuiește. „E cineva acasă?!...”

— Era casierul!

— Da! Dar el o făcea pe mortul! Intră bătrâna în casă și vede scena! îți dai seama ce urmează!!!

— Nu! iartă-mă, îmi vine autobuzul și…

— Lasă-le, frate, că vin în serie… Fii atent! Bătrâna vede scena și ce crezi că face?!

— Începe să țipe, ce să facă!

— Nuuu!

— Cade jos!

— Nuuu! Vede scena, vede „mortul”, vede banii și haț! întinde mâna să ia niște bani!

— Nu se poate!

— Ba da! Se poate! Și „mortul*, ce crezi că face „mortule?

— Păi… ce să facă dacă e mort?

— Zice: „Ia mâna, babo!”… Bătrâna, când aude mortul vorbind, cade jos moartă de-a binelea! Fă cuse un infarct din sperietură!

— Asta-i prea de tot! Nu pot să cred…

— Ce să nu crezi, dom’le, ce să nu crezi! Dețin informația din sursă absolut sigură! Chestia s-a întâmplat chiar aseară! Pe individ l-a luat miliția! Omor prin imprudență! I s-a înfundat! Ia vreo douăzeci de ani sigur! Hai, că-i tare! Ce părere îți faci?

— Păi… ca să fiu sincer…

Dar nu mai am timp să-i spun sincer părerea mea fiindcă individul, fără a zice nici măcar „la revedere”, sare în primul autobuz care oprise în stație! Evident, nu era și autobuzul meu! Acum că tot am întârziat nu mai are rost să mă grăbesc! Tot îmi taie ziua! Și istoria asta o știam de când eram mic! Dar, ia stai! Poate că șeful n-o știe!… Și cum eu sunt casier… poate-mi merge!

Povești din viitor

Anul două mii mai multe sute și unu.

Tolănit într-un fotoliu multifuncțional, eroul acestei întâmplări — un membru al societății viitorului care, știu cu exactitate, nu va prezenta nicio deosebire esențială față de cei de azi (de ordin anatomic, deosebirea) — deliberează cu sine însuși. Într-o pornire boemă, particularitate de mult revolută în acea epocă, a scos din funcțiune sintetizatorul de luat decizii și își lasă mintea să hoinărească. Are însă o justificare: se află în preziua concediului legal de odihnă. În creierul său bine organizat s-a strecurat o idee năstrușnică: să-și petreacă vacanța într-un chip cât mai inedit, original și în afara tiparelor întocmite cu maximum de eficiență de către calculatorul central.

Preluând cu o mână paharul cu un întăritor cortico-cerebral care, în același timp, avea și un efect deconectant, pahar apărut în dreptul gurii prin simplă inducție telepatică, semenul nostru apasă pe o clapă marcată cu un sistem semiologic ultrasimplificat, semnificând noțiunea: „Servicii”. Peretele din dreapta sa se luminează într-un halou odihnitor, vădindu-se a fi un ecran de dimensiuni uriașe.

În primul plan apare o tânără suavă, într-un peplum metalizat, ultrastilizat și foarte la modă (la acea vreme, moda era în revenire).

De fapt, pe parcursul discuției, tânăra va schimba instantaneu și de mai multe ori toaletele, culoarea părului, unghiilor, rujului de buze — care va fi și verde —, rimelului, machiajului cât și înfățișarea propriu-zisă.

Cu o voce ca O muzică spațială, tânăra revarsă o adevărată simfonie de cuvinte:

— Doriți să petreceți un concediu plăcut?! înghițiți pilula roșie care apare în acest moment în câmpul dumneavoastră vizual. Prin intermediul ei veți întreprinde o excursie în circuit de-a lungul și de-a latul galaxiilor, fără a vă mișca din fotoliul dumneavoastră preferat. Pilula verde care o însoțește vă va crea toate stările adecvate acestei minunate călătorii care nu va dura mai mult decât o cu pire de gene. De aceea suntem aici, pentru a vă ajuta să câștigați timp! Apelând la serviciile noastre, într-o singură secundă și doar cu aceste două pilule; veți trăi toate senzațiile specifice unei asemenea întreprinderi îndrăznețe: extaz, euforie, fiorul aventurii, starea de contemplație, de admirație ba chiar și puțină oboseală pentru remedierea căreia veți lua pilula oranj, la înapoiere. Pentru a câștiga timp, luați pilulele fără apă!

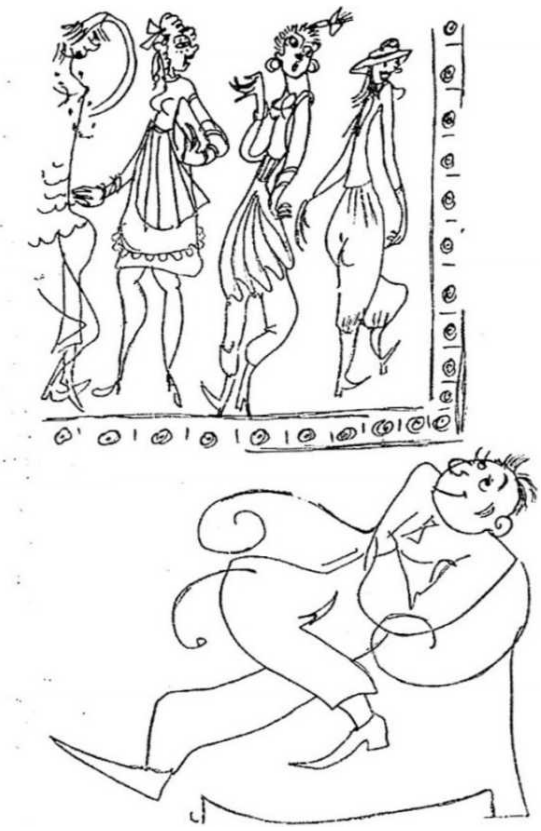

— Ce faceți? se încrunta tânăra. N-ați luat pilulele? De-acum trebuia să vă fi și întors! Eu trebuia să vă urez „Bine v-ați reîntors!” Nu pierdeți timpul, înghițiți pilulele!

— Asta-i, că nu vreau să le înghit ! mormăie semenul nostru.

— Poftim? Repetați susură tânăra trecând în violet.

— Eu am timp de pierdut și vreau să-l pierd! Vreau o excursie de-adevăratelea…

— De-adevăratelea… de-adevăratelea… îi luă vorba din gură tânăra, roșind ușor în toate detaliile vestimentare inclusiv cele aferente, precum coafură, manichiură etc., etc., îmi pare rău, nu există în nomenclator așa ceva…

— Tot ce e posibil dar eu am citit într-o carte veche, veche de tot, pe care am găsit-o în podul străbunicilor mei că, pe vremuri, se făceau excursii de astea… Timpul de mers era real, timpul de vizitat la fel, dormeai pe unde apucai, mâncai aș̦ijderea! Era foarte obositor… Și cică ar fi fost niș̦te mijloace de transport numite trenuri, avioane, cu care călătoreai zile și nopți întregi!… Așa ceva vreau și eu!

— Cum?!… Când noi vă punem la dispoziție con fortul cel mai rafinat, când experții noștri și-au stors creierele lor electronice pentru a vă face să înmagazinați în minimum de timp maximum de senzații, dumneavoastră înclinați spre modalități din acestea, depășite? Nu putem concepe această atracție spre arhaic, dar… vă privește! Noi suntem puși aici pentru a satisface toate exigențele… Vă va costa însă enorm ! Este o excursie unicat! încheie tânăra, întreținându-și năsucul perfect. Și ochii, din albăstrui, îi deveniră verzui, concomitent cu toate celelalte accesorii.

— Nu mă uit la bani declară aproape entuziasmat semenul nostru din anul două mii mai multe sute și unu. Senzația contează, sau, mai bine-zis, veridicitatea ei…

În foarte scurt timp, doar atât cât a fost necesar pentru a; pune la punct detaliile acestei peregrinări suscitate de o idee excentrică, originală și chiar trăsnită, un tren, reconstituit după un model veridic, plecă pe un itinerar, desigur reconstituit identic, cu un singur pasager, semenul nostru, nutrind febril speranța întâlnirii cu ieșitul din comun.

El retrăi întreaga gamă de senzații specifice turismului din epoca pe care o dorise să și-o apropie: a mers ore întregi cu trenul până îi pătrundea os prin os, a străbătut zeci de kilometri cu piciorul căscând gura la monumente, tablouri, edificii ș.a.m.d., în așa fel încât, seara, când ajungea, la hotel — atunci când găsea locuri — plângea de fericire scoțându-și încălțările. A mâncat sandvișuri pe stradă, înghețată, și floricele de porumb, paté de foi gras și sarmale, Supă de broască țestoasă și mămăligutza cu brândza și câte și mai câte…

A trăit multe-multe asemenea aventuri, așteptând mereu să se producă ineditul, să atingă inefabilul.

În trenul care îl readucea din această odisee spre îndepărtata lui stație interplanetară dotată cu tot ceea ce tehnica acelei vremi moderne punea la dispoziția locuitorilor ei, semenul nostru, din anul două mii mai multe sute și unu, analizându-se cu meticulozitatea caracteristică tipurilor umane pe care le reprezenta, încerca o satisfacție incompletă dacă nu cumva chiar o insatisfacție fără margini: nu-și putea explica defel ce-i punea în mișcare pe turiștii mileniului anterior…

Atitudine reprobatoare față de pirateria asfaltului

— Poftim! Dacă v-ați mocăit atâta, iaca! A început nebunia! mai ieși din oraș, dacă poți!… Mișcă-te, mormolocule!…

— Ce să fac, dragă, dacă n-am putut pleca mai devreme de la serviciu?… Și-așa o să am vorbe c-am plecat mai devreme de la…

— Da' ăștia toți cum or fi putând să chiulească, așa, în masă? Pe ăștia nu-i vede nimeni, frate, nu ia nimeni măsuri?

— Ce măsuri să ia?

— Că pleacă la ora asta? De ce la ora asta, dom'le, de ce? N-au nimic sfânt?

— Dar tu cum ai putut să pleci?

— Eu mi-am făcut datoria cu vârf și cu îndesat!

Am dat destul, pot și eu să-mi permit o oră de recreere din timpul programului. Și pe urmă, eu am plecat fără să mă vadă nimeni!

— Probabil că și dânșii au plecat fără să fie văzuți de nimeni… în fond, nu are rost să te enervezi… Nu suntem așteptați la oră fixă, nu pierdem nimic… Am plecat să ne destindem…

— Auzi, cică să nu mă enervez!… Păi poți să rămâi calm cu toți indivizii ăștia care conduc complet aiurea?!… Cine le-o fi pus ăstora volanul în mână?!…

— Nu le da, dragă, nicio atenție! Tu vezi-ți de treaba ta!

— Cum să nu le dau nicio atenție, vrei să intre în mine!?!… Poftim! Uite-l pe ăsta!… Bagă-te, dom'le, bagă-te! I-ai tu pe toți! îmbogățește-te!

Unde-i miliția?

— Ce e, frate, ce ți-au mai făcut?

— Nu l-ai văzut pe dementul ăla care mi-a tăiat fața ca să tragă la bordură, să-i ia pe autostopiștii ăia doi? Dacă nu eram atent, intram în el și, după aia, nu conta că el mi-a frânat în față, eu eram bun de plată!

— Păi dânsul mergea pe banda lui de lângă bordură, tu ce-ai căutat acolo?

— N-ai văzut că mi-au făcut oamenii cu mâna?

— Da' eu nu vreau să luăm autostopiști!…

— Șice dacă luăm și noi o dată?!… Mai scoatem din cheltuielile cu benzina! Mi i-a luat hrăpărețul ăla! Da’ ăștia-s ai mei! Nu-i mai las nimănui!…Urcați repede că vine miliția!… Da’ mergeți la Ploiești, nu?!… Cum, numai până la Tâncăbești!?…Jos!… De *ce* mai faceți cu mâna doar pentru atâta drum?… Mă faceți să-mi pierd timpul!… Imbecilii! Nici n-au habar pe ce lume trăiesc!

— Fii atent, dragă! Supraveghează-ți limbajul că te-aude copilul! Se poate?… După aia întrebi de unde știe expresii din astea!…

— Ce să-mi supraveghez, madam, ce să-mi supra veghez? Mai am eu timp de așa ceva? Eu trebuie să fiu cu ochii în patru la șoferii ăștia de duminică, care au impresia că șoseaua este un tăpșan pe care fiecare are voie să circule cum îl taie capu’!…

— Gata, nu te enerva, c-am ieșit din oraș și nu s-a întâmplat nimic…

— Nu s-a întâmplat pentru că am evitat eu la secundă!

— Dacă nu te calmezi, n-ai să mai poți evita nimic!

— Tu să nu-mi dai mie lecții că știu eu ce am de făcut! Poftim! îl vezi pe ăsta?… Vrea să mă dau la o parte din fața lui?… Ce mă tot semnalizezi, dom’le, ce-mi tot bagi farurile?!… Și ce dacă ai „Volvo”, crezi că ești mai breaz?… Nu ești! Uite că nu mă dau la o parte, e bine?

— Lasă-l, dragă, să se ducă, ce-avem noi cu el?

— Da’ lui nu-i e rușine?… Vine el tare cu rabla lui să mă arunce de pe șosea în șanț!… Ce, dacă s-a văzut în mașină de asta mare, e împărat?… Nu e împărat, e un amărât de legumicultor care crește roșii în solar, le vinde cu suprapreț și mă sfidează pe mine care trăiesc din retribuție! îmbuibatul naibii!

— Nu părea un „îmbuibat”! Ba, era chiar un bărbat foarte distins!…

— Dacă aș avea eu banii lui și eu aș fi distins! Da’ eu nu vând roșii!

— Vai, ce roșii frumoase! Oprește să cumpărăm și noi câteva kilograme!

— Bine că n-ai exprimat această dorință în momentul când intram în Ploiești! Nu vrei, sper, să merg înapoi cinci kilometri pentru niște roșii care costă dublu ca la piață! îi știu eu pe speculanții ăștia! Pentru că se obosesc să le scoată în poartă, îți iau pielea de pe tine! Pe ăștia nu-i vede nimeni, dom’le, nimeni?

— Te rog să nu mai gonești în halul ăsta! Primul care vinde roșii… Uite unul!… Ce faci, omule, nu oprești?!…

— Nu l-am văzut!

— Cum să-l vezi dacă gonești cu o sută la oră!!!…

— Tu nu vezi că mă târâi ca un melc?… Ce mi-or fi făcut ăștia la service că nu mai ating suta nici în ruptul capului! Și mi-au umflat sutele fără sa clipească! Escrocii!

— De ce să atingi suta când viteza maximă o optzeci la oră?… Uite, roșii! Acolo unde e mașina aia oprită!… Dacă nu oprești, eu cobor din mers!…

— Poftim! Opresc! Da' să vezi că nu au nimic!… Aveți.ro…

— N-am! Suntem în pană și roata de rezervă e și ea pe geantă! Puteți să ne ajutați cu o cameră?

— Dumneata nu știi că nu se găsesc camere, nici dacă tragi cu pușca?!… Un petec cald, dacă vreți…pot să vă dau!… Altceva… nu!

— Vă mulțumesc, din suflet!

— N-aveți pentru ce!

— Dumneavoastră cel puțin ați oprit! Alții… nici atâta!

— Poftim, ai văzut?… Mă mai ia și peste picior!

— Ba nu te-a luat de loc! Omul ți-a mulțumit foarte politicos!

— Las că-i știu eu pe ăștia! în față îți mulțumesc și, cum le întorci spatele, te înjură de te trec Dunărea!

— Lasă că și pe tine, când erai cu portocală, te mai ajuta ba unul, ba altul, și nu îi înjurai !

— Pe mine?… Cine m-a ajutat pe mine?… Eu mi-am făcut singur toate depanările, fără niciun ajutor ! Dacă i-ai lăsa pe toți ageamiii ăștia să-și bage nasul în motorul tău, ai ajunge la pepeni…Ce naiba are motorul ăsta?!…

— Ce să aibă, că doar ai stat toată dimineața la Service cu el !

— Dă rateuri!… Poftim!, S-a oprit !

— S-a înecat că ai mers nervos! Nu e nimeni de vină!… Dar ce-o fi cu aglomerația aia, acolo?!…Aoleu ! Accident!… Hai să…

— Nu mergi nicăieri! îi privește, eu nu mă amestec în treburi de astea! Știi că sângele îmi face rău ! Sângele și înmormântările…

— Uite-i că vin spre noi!…

— Ah! Cine m-a pus să mi se oprească motorul tocmai aici? !… Să vezi acuma balamuc!… Martor la proces… câte și mai câte!… Să

știți că eu…

— Vă mulțumim din suflet că ați oprit! Noi nu ne prea descurcăm cu primul ajutor…

— Parcă eu mă descurc?!… Da' să știți că mie sângele îmi face rău! Leșin pe loc!

— Nu, nu e sânge, că nu-i rană deschisă! Unei tinere care era cu noi în mașină i s-a făcut rău și a leșinat!…

— O tânără?!… Aaa! Păi atunci trebuie să-i facem bouche a bouche!

— Ce trebuie să-i facem?!

— Lăsați că la asta mă pricep eu! Tu stai aici, draga mea!

— De ce, iubitule? Mergem și noi! Poate ai nevoie de ajutor!…

— Mă rog! Să se dea toată lumea la o parte, să aibă aer! Faceți loc!… Așa!… Ia uite, mititica, i s-a făcut rău din cauza căldurii! Precis ați mere și cu viteză prea mare… Sunteți iresponsabili, zău așa! Nu vă gândiți de loc la securitatea pasagerilor!…Așaaa! O mână pe sub umeri!… Cu cealaltă.com primăm toracele!… Și gura… la gură! Să-i insuflăm oxigen!… Inspirăm!… Insuflăm!… Inspirăm!… Insuflăm!…

— Gata, dragă! A mișcat!… Uite-o că a deschis ochii!

— Ce albaștri sunt!…

— Vai! Unde sunt?… Ce mi s-a întâmplat!

— Ehei!… Reveniți de departe, duduiță!… Stați, stați așa culcată în brațele mele! O să vă simțiți foarte bine! Dacă nu eram eu… cine știe unde erați acuma!… încă o gură de prim ajutor și…

— Destul! Nu mă mai sărutați că mi-am revenit!

— Metoda asta e infailibilă… Bouche a bouche! O recomandă manualul de prim ajutor pentru orice începător…

— Vă mulțumesc! Eu zic să încetați! M-ați ajutat din plin…

— Oricând la dispoziția dumneavoastră! Mardare, telefon !5.46.33. Zilnic între opt și paișpe, mă găsiți aici!…

— Hai, dragă, c-o mai găsi tovarășa pe cineva să-i dea primul ajutor, dacă are nevoie! mai tânăr!… Hai, că ne grăbim!

— Sărut-mânușițele!… Minionă foc, puștoaica!…Cum o fi ajuns în compania indivizilor ăia?!… Ce necaz putu să dea peste ea!…

— Noroc cu tine! Salvatorule!… Cavalerul Mesei Rotunde!

— Ce vrei, dragă, puteam s-o las în pericol? Dacă își pierdea viața?… Eu când văd cazuri din astea, sar imediat! Nu mă lasă

inima!

— Asta ziceam și eu! Cum te lasă!!! Cu tahicardia ta…

— În situații de astea, viața aproapelui e mai presus de orice!

— Vrei să zici a „aproapei”!… Fii atent că se apropie din urmă un echipaj al miliției! Păstrează viteza!

— Nicio grijă, n-am treabă eu cu ei!

— N-aitreabă? Vezi că te semnalizează cu farurile! Aoleu, au pus și sirena… Uite și lampa aia, cum se învârte!…

— Aia e giruetă!

— Giruetă-negiruetă, precis te-a semnalat cineva pentru vreo infracțiune de la codul rutier și acum îți saltă carnetul! Trage pe dreapta!…

— Eu?… De ce să trag eu pe dreapta?… Că spui tu?!

— Omule, dacă îți ia permisul tocmai acum când trebuia să plecăm la mare, eu divorțez!

— Astea sunt sentimentele tale pentru mine!

— Poftim! Ți-au semnalizat cu bagheta să tragi pe dreapta!

— Asta-i bună?… Ce-am făcut, dom’ le, ce-am făcut? Am, mers ca un înger!…

— Bună ziua! Vă rugăm să opriți motorul și să așteptați un moment să ne ajungă și carul Televiziunii!

— Poftim! Ai văzut?… Acum te dă și la televizor! O să râdă toată lumea de mine! Offf! Ce-o să spună mama!?…

— Protestez!… Eu pro…

— Mai bine taci din gură! Orice întreabă, tu nu deschizi gura! Faci pe prostul!

— Vă rugăm să poftiți aici, în fața camerei de luat vederi! Așa!… Fiți atent, suntem în transmisie directă!… Stimați telespectatori, ne găsim pe șoseaua București — Ploiești! Conducătorul auto pe care îl vedeți acum în prim plan… întoarceți-vă cu fața vă rog…

— Să știți că eu nu…

— … a fost urmărit în această după-amiază de noi de la ieșirea din București, până aici la intrarea în Ploiești! A fost singurul care, în condițiile de trafic intens, când șoselele sunt atât de aglomerate, așa cum se întâmplă sâmbăta…

— Aici vă dau dreptate dar în rest să știți că…

— Iubituleee!… Știi ce ți-am spus… eu!

— … a dat dovadă de o atitudine…
— S-avem iertare, eu n-am nicio vi…
— … plină de civism!
— Dacă mă luați așa eu plec!
— Rămâneți în cadru, tovarășu', ce faceți?!…

Da, stimați telespectatori, în cadrul unei acțiuni organizate în colaborare cu organele de circulație, am urmărit astăzi comportamentul șoferilor amatori! Dânsul, conducătorul auto cu numărul… Ce număr aveți?!…

— Unșpe be…
— … Unșpe be… Și mai cât?!…
— Nu contează!
— … Unșpe be nu contează, constituie un adevărat exemplu de…
— Lăsați că alții…
— Și modest pe deasupra!… Da, stimați telespectatori, dânsul este un exemplu în ceea ce privește respectarea regulilor de circulație, a securității șoselelor… Sunteți singurul care nu ați oprit pentru a lua autostopiști, singurul care ați oprit pentru a acorda asistență tehnică unui automobilist aflat în pană, unicul care ați dat dovadă de civism rutier, acordând primul ajutor unei persoane aflate în stare de inconștiență!… Menționăm că toate acestea au constituit de fapt, elemente de testare înscenate de noi…
— Cuuum?!…
— Da! Nu erau situații reale, noi le-am creat special! Și mai sunteți și unicul pe care radarul nu l-a semnalat cu depășire de viteză!… Vă felicităm călduros și îi invităm pe toți conducătorii auto să vă urmeze exemplul! Cu această ocazie, permiteți-ne să vă înmânăm și fanionul „conducătorului auto desăvârșit"! Să-l păstrați cu cinste! Și acum o scurtă declarație, pentru acei care ne privesc în acest moment pe micile ecrane! Lăsați microfonul la mine!… Priviți spre cameră!… Poftiți!…
— Chim-chim!… Să știți că…
— Mai departe de microfon!
— … nu. Mi-am făcut decât datoria!… Eu, întotdeauna, am fost de părere că…
— Vă mulțumim foarte mult, încă o dată, mult succes… Lăsați microfonul… dați-i drumul!… Aici se încheie, stimați telespectatori,

transmisia noastră directă, vă mulțumim pentru atenție, la revedere, pe sâmbăta viitoare!… Gata, nea Matală, dă-i drumul!…

Rămas singur în mijlocul șoselei, conducătorul auto „Unșpebe nu contează”, din acel moment „cel mai desăvârșit conducător auto”, se apropie clătinându-se de soția sa: — Ei, ce părere îți faci, dragă?!

Soția se uită fix în parbriz, fără să scoată o vorbă! E comoționată!

— Da’ nu le-a mers! Le-am spus-o de la obraz! încheie dânsul. Le-am dat o lecție… să mă țină minte?…

— Noi… ce căutăm aici? se pomenește întrebând soția.

— Stai să agăț fanionul și plecăm!… Așa!…Alo… Faceți loc, ageamiilor! Trece conducătorul auto număru’ unu!… Faceți loc!

Și demară într-un nor de fum înecăcios!

Kilometrul 36

— Când mergem la kilometrul 36?! Are rimel Coty! și ochii rimelați te privesc candid-rugători, parcă ai fi Mesia!

— Nu găsești anvelope?! încearcă la kilometrul 36! Precis găsești!

— Săpun cu parfum de măr verde!… Fantastic! De unde-l ai?!

— De la kilometrul 36!

Iată cum, îndemnat de demonul dorințelor neam plinite și de un demon cu ochi verzi, Costică Netedu, după ce se împrumută de la unul, de la altul, cu câteva miișoare bune, luă drumul celui de al treizeci și șaselea kilometru. Cu demonul alături!

Acela cu ochii verzi, care ochi se voiau aureolați numai de rimel Coty…

Treizeci și șase de kilometri sunt o nimica toată, dar când îi faci dus și întors de pomană, magazinul fiind închis, e o jale ca la pierderea celui mai bun prieten.

Demonii însă nu se lasă, copiază cu sârg orarul și, la prima ocazie, când Netedu avu o ieșire în teren, kilometrul 36 îl cheamă, ca un far naufragiații pe timp de furtună!

De data asta e deschis! Și supraaglomerat! Când, în sfârșit, poate capta atenția unei vânzătoare, află că parfum „Lancôme” nu au mai avut de anul trecut, că pentru deodorant „Rexona” să mai treacă poate săptămâna viitoare, că de săpun cu parfum de măr crud nu s-a auzit în viața magazinului și așa mai departe! Rimelul „Coty” nu se

mai importă, anvelopele sunt reșapate dar, dacă ține neapărat, i se pot oferi 9 seturi comlete Di-da!

— Nu-nu! covoarele, aragazul, geamurile, autoturismul familiei Netedu se curăță cu mijloace empirice, iar cele ale demonului, cu mijloace de import, așa că ar fi cazul să ia drumul spre casă!

Dar demonul cu ochi verzi este tentat de un alt demon mai mic care vrea o friptură la restaurantul aferent.

— Fripturi nu mai sunt! Doar cârnăciori oltenești!

— Atunci salam de Sibiu cu măslinuțe și brânzică! Cu coniecel!

Noroc că Netedu a venit pregătit pentru cumpărături!

E seară! Demonul cu ochii verzi e bine dispus, și cum să nu fie după trei coniacuri mari?!, dar Netedu e ca pe ghimpi! Ce-o să spună soția care, în general, nu știe cum să-l scoată din casă, după amiezile!?

Demonul vrea însă și plimbarea romantică pe sub aripile pădurii, și timpul… zboară!

S-a lăsat noapte grea! Demonul vrea acasă!

În sfârșit!

În sfârșit, dar demonii din motorul Daciei lui Netedu, nu vor să se trezească sub nicio formă. Motorul rămâne mut. Și Netedu!

Nu și demonul cu ochi verzi care îl face de trei parale! Tocmai când se grăbește el, rabla lui Netedu își face mendrele!

Fără a-i spune barem., la revedere”, îi întoarce spatele, face cu mâna unei mașini care se pune în mișcare spre capitală, se urcă și pleacă, cu un ho hoț de râs diavolesc!

Netedu suflă în carburator! Scoate bujiile! Des face platinele! Le pune toate la loc! împinge! Nimic! Și nimeni care să-i dea o mână de ajutor, un sfat! Dacă ar fi fost în plină zi, săreau sute de binevoitori!

Se apropie miezul nopții!

Cu sufletul copleșit de drama familială ce o presimte, Costică Netedu iese în șosea.

Nici nu se gândește să inventeze o stratagemă!

Știe că nu ar fi capabil să pară sincer! Și, dealtfel cum ar putea explica absența mașinii?!… Sau prezența ei la kilometrul 36, unde n-a vrut niciodată să meargă cu nevasta personală, pentru că „n-avea de benzină”?!…

Într-un târziu, se întrezărește un camion

Netedu face semne disperate

Șoferul, băiat bun, trage pe dreapta!

— Hai să vedem ce are! îi dăm noi de capăt!

Nu-i dă! Nici după două ore!

Netedu se roagă să-l ducă și pe el!

Și pleacă, mistuit de gânduri negre!

Când se trezește din ele, constată că e aproape de Hrănești!

Șoferul a ocolit, să nu treacă prin centru și iată-l pe Netedu în celălalt capăt al Bucureștiului, în plină noapte!

Pustiu!

Cu șase kilometri la oră, revine în București

Mahalaua doarme! Un câine îl latră plictisit!

După încă șase kilometri, găsește un taxi! Care nu merge în Drumul Taberei pentru că se retrage în Pantelimon.

Decât pe jos, e bine și în Pantelimon…

Începe circulația! La cinci dimineața, Netedu se strecoară pe ușă!

— Costică! De unde vii la ora asta?

— De la kilometrul 36, mamă! se destăinuie sincer Costică, așteptându-se la o avalanșă de invective, finalizată cu divorț, desfacerea contractului de muncă și așa mai departe!

— Iubitule! își insinuează brațele calde pe după gâtul său, soția! Te-ai gândit, în sfârșit, și la soțioara ta! Mi-ai cumpărat cojoc?

— Încă nu, iubito, dar mâine… am o promisiune sigură!

Un stâlp în viață

În cele ce urmează nu este vorba despre viața unui stâlp, așa ceva fiind de neconceput pentru orice materialist, ci de rolul unui stâlp în viață, indiferent de concepție.

Încă de la primii pași în viață, era un independent! O ființă tare, care știa ce vrea! De aceea, și părinții, în foarte scurt timp, au devenit foarte ascultători! Ascultau în poziție de drepți și executau fără să crâcnească. Ceea ce îi era de un real folos, mai ales atunci când făcea câte o boacănă…

Asta i-a și conferit, de altfel, multă încredere în sine.

Datorită puternicei sale încrederi în sine, nu s-a sfiit s-o abordeze, deși ea era înaltă, subțire și distantă. Avea părul lung, lăsat pe spate,

ochi castanii și o frumoasă rochie din material de blue jeans. Nu avea tată, dar avea mamă cu o poziție socială frumoasă!

El, după ce au dansat mai multe dansuri, singuri sau abandonați una în brațele celuilalt, fără a scoate însă vreun cuvânt, s-a oferit s-o conducă acasă.

La ea.

Ea a înălțat indiferentă din umeri. În semn că acceptă.

Pe drum, el a abordat diverse subiecte, intrigat de tăcerea ei și, în același timp, dorind s-o cucerească. Din orgoliu.

Mergând ei așa, el și-a dat seama că ea, deși e tăcută, e extrem de cultă, știind franceza din familie. De asta nici nu a sesizat când a ajuns pe strada ei. Ea însă l-a întrerupt din perorația sa spirituală, spunându-i, pentru prima dată în viață:

— Vezi stâlpul?

— Da, îl văd! răspunse el ușor derutat dar, ca să nu vadă ea, continuă sigur pe sine: E un stâlp de înaltă tensiune, cu joasă frecvență…

Ea îl întrerupse, dând indiferentă din umeri:

— Ține-l minte!

El a fost intrigat la cel mai înalt nivel dar, deja, nu mai era capabil să raționeze. Farmecul ei nesfârșit acționa din ce în ce mai puternic asupra lui, ridicându-i un uriaș semn de întrebare.

Într-un târziu, după ce el a vorbit despre tot bal, muzica tânără, muzica clasică, scufundări sub marine, viața moluștelor, escaladarea înarmărilor, moda punk, moda sezonului viitor, integrale și multe altele, pe când critica cu vehemență concepția scenică a ultimului Shakespeare montat pe scena teatrului din localitate, s-a întrerupt pentru a o întreba: — Pot să te mai văd?! Mâine seară și unde?

Ea a dat din; umeri, în semn că e de acord și a răspuns laconic:

— La stâlp!

În acea vreme, pe scena teatrului din localitate, se juca și „Stâlpii societății”.

Intuind-o extrem de profundă, în gândire, el s-a dat de ceasul morții și a făcut rost de două bilete, pentru a doua zi, la acest spectacol, rezervat pentru elevi și soldați. În seara respectivă.

A așteptat-o la intrare, până la pauza din actul doi. Ea nu a venit!

El nu a avut răbdare să vadă restul spectacolului și s-a dus la ea acasă, unde nu era! Ea! Era mama ei care i-a spus că e plecată. În oraș. Textual.

El a rămas s-o aștepte, plimbându-se pe strada ei, între stâlpul pe care ea i-l semnalase cu o seară înainte, într-unul din cele două momente când deschisese gura, și stâlpul imediat următor.

Când ea a apărut, el fumase un pachet de Snagov superlong, aruncând cu grijă deosebită chiștoacele la coșul de gunoi, de altfel, extrem de gol.

— N-ai venit la „Stâlpii…”. Te-am așteptat o oră, i-a reproșat el.

— Ba am fost! a ridicat ea din umeri, tot indiferentă. La stâlp!

Și-i arătă din ochii săi castanii, stâlpul pe care îi spusese să-l țină minte, cu o seară înainte.

Impresionat de situație, el s-a oferit pe loc să-i fie stâlp în viață.

Ea a ridicat din umeri, tot în semn că acceptă.

Tot ce a urmat s-a desfășurat într-un cadru extrem de simplu. După oficierea cununiei civile în cadru restrâns, el s-a mutat la ea. Ea a devenit medic., El a fost ajutat să-și găsească un post în proiectare. El a început să aibă mult timp liber. Ea a început să facă gărzi. De noapte.

La început el o aștepta. La stâlp.

Mai apoi, când nu a venit, el a început s-o aș trepte în casă! La un pahar de votcă.

Mai ieșea din când în când, se uita lung în susul străzii, doar — doar o veni !

De deznădejde, se ținea de stâlp.

Ea a început să fie din ce în ce mai ocupată. Își găsise un stâlp de susținere mai solid. Propriul ei șef.

El a aflat și i-a reproșat!

Ea a dat din umeri. Indiferentă.

Atunci, el a tăiat stâlpul.

Oraţie (nu neapărat funebră) pentru un talent defunct

— Iar ne-a inundat imbecilul ăsta de deasupra!

se repezi cu o falcă în cer și cealaltă în pământ con soarta sa, de altminteri o femeie la locul ei, asupra lui Doruleț Pălădică.

— Ce spui?!… își manifestă acesta, cu jumătate de gură, indignarea, ridicând ochii din ziarul „Sportul” pe care îl citea cu multă atenție, tolănit pe sofaua clin sufragerie.

— E insuportabil! Vrea să ne ducă la balamuc!

Du-te la el!

— Și ce să fac la el?!… întrebă tot cu jumătate de gură, Doruleț Pălădică. Am mai fost de trei ori și… degeaba! El nu-i acasă iar nevastă-sa zice că noi suntem de vină!

— Ce vină avem noi? Ce vină?!… Că doar apa nu curge în sus, să-mi inunde tavanul. Dacă ar fi de la noi, l-am inunda pe cel de dedesubt, nuuu… Du-te imediat și ia-l mai tare! Fii bărbat, nu cârpă!…

Anevoie, Doruleț Pălădică se hotărăște să fie bărbat! își abandonează cu nesfârșit regret poziția con forțabilă, intră în papuci și urcă la etajul superior.

Timid sună la ușă. Niciun răspuns! mai sună o dată, cu același rezultat și, împăcat cu situația, coboară iute la soția sa:

— Nu-i nimeni acasă! o informează el și dă să-și reia poziția!

— Ce faci?! îl interpelează aceasta mustrător.

Apucă-te și scrie-i o scrisoare. I-o pui în ușă, s-o găsească când o veni acasă! îl dăm în judecată…

La gândul umblatului pe la Tribunal, lui Doruleț Pălădică i se ‘moaie picioarele:

— Lasă că îl pândesc eu și, cum apare, cum i-o zic de la obraz!

— M-am lămurit! îl privește cu dispreț soția sa.

Tot eu trebuie să le fac pe toate. Îi scriu eu! Să te duci să i-o pui în ușă. Imediat!…

Și cu mișcări energice, trasează câteva rânduri, taie, scrie din nou, rupe hârtia și definitivează, în final, un text, pe care i-l întinde soțului:

— Ia și o pionează! Să n-o zboare curentul!

— I-o duc, i-o duc! geme din rărunchi Pălădică și pleacă pe ușă.

Urcând treptele, mai mult împotriva voinței sale, întârzie aruncându-și ochii pe misiva soției. Și se ia cu mâinile de păr!

„Domnule!”, scria aceasta, „am ajuns la capătul răbdărilor! Apartamentul nostru, pe care am dat o groază de bani, a ajuns într-un hal fără de hal, din cauza indolenței dumitale. La toate insistențele noastre în vederea reparării instalației, nu ai dat niciun semn că ai fi receptiv. De aceea, te somez, pentru ultima dată, că, dacă în 24 ore, nu iei măsurile necesare, ne întâlnim la Tribunal”.

Și semnat: „D. Pălădică”.

Uitându-se în toate părțile, „D. Pălădică” se scociorăște prin buzunare, găsește un capăt de creion, rupe textul conceput cu atâta nerv de soția sa, și, oftând din greu, izvodește altul, pe petecul de hârtie rămas: „Mult stimate vecin.

Convins fiind că turbionul preocupărilor cotidiene nu ți-a permis până la ora actuală să-ți îndrepți atenția și asupra micului nostru necaz provocat de minuscula fisură ivită în instalația dumitale de alimentare cu apă, independent de voința noastră a tuturor, cerându-mi anticipat scuze pentru deranjul ce ți-l provoc fortuit, apelez încă o dată la noblețea sufletească ce-am întrevăzut-o încă din primul moment când ne-am intercalat cu șifonierele pe scară, pentru a-ți repartiza din răgazul dumitale, oferit de viața în continuă mișcare, o infimă părticică necesară remedierii acestui neajuns, care agravându-se, ar putea să ne transforme coabitatul, într-un adevărat purgatoriu, pentru a nu folosi termenul „infern”, drept pentru care îți mulțumesc din suflet și în numele nefericitei mele soții, căreia i-ai readuce astfel zâmbetul în suflet. Al dumitale. Plecat, Doruleț P.”, P.S. Apartamentul de dedesubt”.

Apăsând cu gesturi delicate pioneza, autorul acestor rânduri prinse în ușă hârtiuța, după care, cu conștiința împăcată, reveni la

domiciliu.

Soției, intrigate de absența peste așteptări, îi ex plică cum că o pioneză este foarte dificil de folosit după ce se îndoaie și astfel, timpul trecu, pata de umezeală se mai extinse, dar luați cu una-cu alta.

Pălădicii uitară de incident.

La câteva zile însă, soneria le anunță prezența la ușă, inopinată, a unei persoane neașteptate, care ar fi putut fi, prin urmare, oricine, fapt care l-a și determinat, de altfel, pe Doruleț Pălădică să-și ex prime dubiul: — Cine-o fi?!…

— Vezi și tu! i-a răspuns, plină de bun simț, soția sa.

Uitându-se pe vizor, dar neidentificând decât o porțiune enormă de piept, Pălădică soțul se văzu nevoit să deschidă, întrebând în același timp:

— Cine e?

Prin ușa deschisă mai mult pe dinafară își făcu loc un uragan cu barbă și voce de stentor, care luându-l în brațe pe Pălădică, îl ridică 50 de centimetri de la pământ, la înălțimea intrusului, pentru a-l pupa răsunător pe amândoi obrajii: — Omule! Prietene! Geniul meu drag! i se adresă printre pupături uraganul lui Doruleț, fără a-l slăbi din brațe. Unde ai stat îngropat până acum?!… Turgheniev al zilelor noastre! Har sfânt! Dotatule — Ești mare, dom'le! Ce condei ai!… Ce stil!!!… Ești mai mare ca Paustovski! Scoate re pe de tot ce-ai scris până acum! Te public imediat! Tu ești creatorul așteptat de contemporanii noștri! Om te fac!

Încremenită, Pălădică-soția, nu-și putea reveni! Pălădică-soțul, de la înălțimea unde se găsea suspendat, își lua rămas bun de la viață, gândind că a intrat pe mâinile unui nebun furios, scăpat din cămașa de forță.

Dându-i drumul din brațe, uraganul se repezi și la soția lui Pălădică pe care, pupând-o, de asemenea zgomotos pe ambii obraji, îi spuse:

— Domniță scumpă, fericirea mea este atât de mare încât nu mi-o pot exprima decât prin două cuvinte: „Sunt mândru! ce Da! Sunt mândru că am descoperit un asemenea talent. Soțul dumitale are viitorul în față și eu sunt cel ce l-am născut! S-aveți parte de ce e mai bun în viață! N-aveți niște votcă să sărbătorim evenimentul?!

Și întorcându-se spre Pălădică-soțul care se ținea de perete:

— În trimestrul următor ai volumul pe piață! Hai, să fie cu noroc!

Și luând sticla de votcă ce-o ochise pe servantă, își turnă jumătate într-un pahar de apă, pe care îl dădu pe gât un-doi.

Prima își reveni Pălădică-soția, femeie mai bărbată, care spuse cu un nod în gât:

— Dumneavoastră sunteți…

— … Scriitorul Gheorghe Constantin Păștcăneanu și vecinul dumneavoastră de deasupra!

— … Cu inundația! îngăimă Pălădică.

Dar soția, îl călca pe picior și, revenită total zâmbi afabilă:

— A! Dumneavoastră sunteți scriitor?!… îmi pare rău că nu am avut ocazia să ne cunoaștem mai bine până acum!…

— Nu prea stați pe-acasă! zice și Pălădică, cu o ușoară ranchiună în voce.

— Da! mai mult pe drumuri!… Meandrele creației… Viața mea se desfășoară între doi poli esențiali: casa de creație-editură, editură-casa de creație.

Și cu un oftat din străfunduri, exprimând avatarurile zbuciumatei vieți scriitoricești, Păștcăneanu, nașul viitorului scriitor Doruleț Pălădică, puse sticla de votcă, goală, la locul ei pe servantă. Cu mare grijă.

— Asta e, prietene! conchise el. Apucă-te de treabă și cum ești gata, semnăm contractul! Am relații! Ura! Porțile Panteonului îți sunt larg deschise! Bate și intră!

Și ieși, ca un uragan, așa cum intrase, totul nedurând mai mult decât o străfulgerare de clipă, cât doar cei doi Pălădici să se întrebe dacă a fost adevărat sau a fost vis.

Sticla goală de votcă era însă o mărturie incontestabilă, așa că Pălădică-soția decretă cu hotărâre:

— Gata! Apucă-te de scris!

Prevăzându-i un mare viitor, i-a procurat de urgență un top de hârtie velină, creioane cu gumă, pixuri și un ibric pentru cafea, de două kilograme.

Pălădică-soțul, a băut cafeaua, a ros guma creioanelor până la lemn, a desenat pălării, lulele, flori, cai cu două picioare și

paralelipipede, dreptunghiuri cu ghiotura, apoi a declarat: — Nu merge!

— A spus omul că poți? A spus! Trebuie să meargă! Nu vrei să-ți depășești condiția?

La drept vorbind, Pălădică era foarte mulțumit cu condiția lui, nu-i de colo să fii economist principal la o mare întreprindere, dar, cum îi venea greu să-și contrarieze tovarășa de viață, mai roase vreo zece creioane, mai mâzgăli un top de hârtie desenând pălării, lulele și cai cu două picioare, ingurgită kilograme de cafea și rezultatul fu același: — Nu merge!

— Adică alții pot și tu nu? îl atinse la coarda sensibilă lago-ul cu fustă. Păpcăneanu cum poate?!…

— Păi, de! se lăsă mușcat de demonul orgoliu lui Pălădică. Toată ziua-bună ziua, Păpcăneanu e la casa de creație! îi convine! Eu, toată ziua slujbă, ședințe, piață… când să mai creez?!…

Pălădică-soția îi dădu în sinea sa dreptate și, chiar a doua *zi,* veni cu hotărârea:

— Mâine îți iei concediu! Mergi să creezi la munte!

— Unde?!… întrebă căzut din nori Pălădică.

— Am aranjat! Are Ținculeasa o casă moștenire de la părinți la țară. Mergem acolo trei săptămâni! Scrii cartea cât ai zice pește! Condiții excepționale! Liniște! Aer! Nu-i asfalt, așa că nu vine nimeni pe acolo!

— Fii serioasă! Tocmai acum când e perioadă de vârf? Cum să plec? ! protestă vehement Pălădică.

— Nimic! Literatura e mai presus! Vrei să mori un conțopist anonim?! Și-apoi nu uita! Așteaptă omul cartea! I-ai promis, nu mai poți da îndărăt! Apucă-te de bagaje!

Pe scurt, Doruleț Pălădică și-a luat sub privirile mirate ale colegilor concediu și, încărcat cu valize, geamantane și un rucsac cu hârtie, creioane, gume și alte ustensile necesare scrisului, a luat calea creației!

Previziunile soției sale nu au fost dezmințite. Locul era minunat, liniștea nu lipsea, natura constituia o sursă de inspirație nemaiîntâlnită decât în poezia bucolică, soția îi pregătea cele mai apetisante creații culinare dar, în afară de faptul că a luat în greutate,

Doruleț Pălădică nu a reușit să aștearnă pe hârtie nici măcar un rând!

După trei săptămâni de sterilitate creatoare, Pălădică-soția a avut o iluminare! în fond, totul por ni se de la o confuzie cumplită: Păşcăneanu crezuse că biletul găsit în ușă, pe baza căruia descoperise talentul din Pălădică. Ar fi fost o producție personală! Eroare! Ea, soția, era autoarea!

Neștiind de substituirea operată de Pălădică-soțul, începu să se legene cu dulcea amăgire a talentului personal, atât de apreciat de scriitorul de la etajul superior, încălzind la piept ideea abordării activității literare. Mai avea o îndoială în privința semnăturii, dar, în final, acceptă să publice sub masculinul „D. Pălădică”, în fond, nefiind primul caz. Vezi George Sand, George Elliot *etc.*

Adunându-și ideile, Pălădică-soția s-a pus pe treabă și, la termenul fixat, s-a prezentat la ușa lui Păşcăneanu cu un manuscris destul de voluminos:

— Poftiți cartea… soțului meu! își călcă ea pe inimă! Așteptam cu nerăbdare verdictul dumneavoastră!

Păşcăneanu, uituc ca toți creatorii, a lăsat a doua zi manuscrisul pe masa de la restaurantul „Monte Carlo”, unde s-a cinstit cu niște colegi de breaslă.

Ospătarul, care îl cunoștea foarte bine, i l-a trimis cu prima ocazie ivită. Ocazia a constituit-o un redactor de la o editură bucureșteană bine-cunoscută. Acesta, om de meserie, nu s-a putut împiedica să-l răsfoiască. Urmarea: — Un telefon îl invita peste câte zile pe „D. Pălădică” să semneze contractul.

Onestitatea din el a fost adormită de pledoaria soției! Ca și de cartea apărută ! Cu semnătura „D. Pălădică”!… Să fii autor! Să simți cum îi roade invidia pe cunoscuți, pe colegi… Ce satisfacție!

Pălădică-soția, autoarea anonimă, sacrificată pe altarul literaturii, și-a înghițit influxurile vanității și s-a așezat din nou pe scris. Cărțile lui Doruleț Pălădică au devenit best-seleruri! Noua stea apărută pe firmamentul literelor a cucerit impetuos sufragiile criticii care l-au catalogat ca un corifeu al pro zei feministe, un psiholog de mare finețe, investigator plin de har al hățișurilor sufletului femeii. Vigoarea condeiului său a făcut să-i meargă vestea.

Operele i-au fost dramatizate, filmate, s-au făcut muzical-uri ba, se pare, s-a hotărât și introducerea sa în manualele școlare.

În culmea gloriei, Doruleț Pălădică a renunțat la profesiunea de economist. A devenit șef de școală.

Stă mai mult pe la casele de creație, înconjurat de învățăcei. Pălădică-soția nu-l poate însoți. Are de scris.

Croitorie modernă

— Bună ziua!

— Bine ați venit și luați loc în acest fotoliu. Simțiți-vă ca acasă!

— Păi, știu eu?! Poate nu va fi cazul să stau!

Mai întâi să-mi spuneți care e termenul! Știți, aș vrea un costum simplu, la două rânduri, de culoare gris-fer. Dar, mai ales, repede!

— Am dedus, de cum v-am văzut! Puteți să vă așezați fără nicio grijă!

— Păi, atunci luați-mi măsurile! De ce să mă mai așez?

— Vă luăm numaidecât și măsură dar, pentru început, ne sunt necesare câteva date. Luați loc! Deci, mai întâi cum vă numiți?

— Popoacă. Popoacă Vasile. Dar, să știți, mie nu-mi trebuie prea modern!

— Numele tatălui…

— Costică, dar de ce mă întrebați?

— Așa e necesar. Și al mamei?

— Margareta. Dar nu înțeleg…

— Sunteți căsătorit?

— Da! Cu doi copii, două fete. Una de șaișpe și alta de șase, dar, sincer vă spun, nu văd legătura…

— Numele soției…

— Iolanda…

— Blondă, brună?!…

— Cred că… șatenă, numai că…

— Nu sunteți sigur?

— Să vă spun drept, așa m-am obișnuit cu ea încât…

— Deci, „nedefinit**! înseamnă că nu știți nici ce fel de ochi are!

— Are un ochi… nemaipomenit! Imediat îmi vede defectele la costumele pe care le cumpăr de gata! De aia am venit la

dumneavoastră, să-mi fac unul de comandă dar văd că nu am nicio șansă! Bună…

— Stați, stați! Unde vă grăbiți așa? Vârsta?

— Poftim?

— Câți ani aveți?

— Aproape cincizeci…

— Mai precis

— Patruzeci și nouă, treisprezece zile și patru ore. Și cincisprezece minute de când sunt la dumneavoastră…

— Profesia…

— Economist și mă miră foarte mult aceste întrebări care nu văd ce legătură au cu costumul pe care vreau eu să…

— Au o legătură foarte strânsă. O să vă explicăm imediat. Ce pasiuni aveți?

— Pasiuni?… Tovarășe, eu cred că am intrat într-o croitorie, nu la psihanalist! Stați, că mă duc să mă mai uit o dată la firmă!

— Nu e nevoie! Pot să vă confirm eu că, într-adevăr, vă găsiți într-o croitorie. Deci, să revenim: pasiuni…

— Păi, când eram mai tânăr…

— Nu-nu! în prezent!

— Când vini de la slujbă, mănânc, apoi trag un pui de somn. Când mă trezesc beau o cafeluță, dar mică! Mă uit la televizor, mai una, mai alta prin casă… și adorm!

— Bine, bine dar *când nu veniți acasă?*

— Când nu…

— Da-da! întâlniri cu personalități, participare la viața cultural-artistică, spectacole, sporturi etcetera… etcetera…

— Etcetera?!… Aaa Da! Mă mai opresc cu băieții la câte o bere dar… repede că nevastă-mea, v-am mai spus, are un ochi!!! Mă miroase de la ușă

— Mda! Asta-i tot?

— Tot! Vă jur cu mâna pe conștiință!

— Ce pastă de dinți folosiți?

— Pastă de dinți?… Asta chiar nu mai știu! Ce cumpără nevasta! Dimineața când mă trezesc, sunt așa de adormit când intru în baie că uneori mă spăl pe dinți cu pasta de ras…

— Preferințe muzicale!

— Preferințe muzicale?!

— Adică ce gen de muzică vă place!…

— Nu, nu, c-am înțeles eu! Dar mă gândeam ce preferințe am! Români sau străini?

— Genul ne interesează!

— Păi, de asta de-a noastră…

— Mda! Lecturi! Să nu spuneți că „Sportul” e lectura dumneavoastră preferată!

— Dar ce să spun?

— Marcuse, Heisenberg, Arnold Toynbee…

— Categoric! Nici vorbă, dar… nu prea a-mi eu timp de…

— Bine! Să știți, noi considerăm că un costum trebuie să fie în armonie perfectă cu personalitatea celui care îl poartă, cu situația lui socială. Să îl completeze și chiar să îi scoată în evidență calitățile native. Iată de ce, din acest moment, datele furnizate de dumneavoastră, inclusiv măsurile pe care vi le va lua specialistul nostru, vor intra pe mâna unui programator. Acesta le va cartela și le va introduce în ordinator. Astfel vom căpăta răspunsul exact: ce model vi se potrivește, ce culoare, ce linie și așa măi departe…

— Așaaa?!… Asta era, deci! Acum, m-am la murit! Dar, spuneți-mi, vă rog, în cât timp se execută la dumneavoastră un costum?

— Din momentul în care suntem în posesia verdictului. Cel mai bun maestru coupeur vă dă linia dorită și cei mai talentați hăinari și pantalonari se vor strădui să transpună în practică indicațiile calculatorului! Totul în maximum 24 de ore!

— Douăzeci și patru de ore? Bine, dar sunteți formidabili ! exclamă total uluit Vasile Popoacă.

— Suntem! Cu o precizare: 24 de ore, din momentul în care ne găsim în posesia *verdictului.* Pentru a fi obținut însă, sunt necesare 30 — 40, până la două luni, de zile…

— Daaa? Atunci lăsați, că mai trec eu…

— De ce să mai treceți? O să vă vină bine, n-aveți nicio grijă! îl asigură serviabil o voce, pe eroul nostru.

— Poftim! Cum? Ce grijă? rostește, derutat total, Popoacă.

— Treziți-vă! Costumul dumneavoastră e gata! îl îmbie vocea.

— Aoleu! Am adormit? Dumneata ești, meștere!!

— Da! Cât v-am făcut noi retușul la vestă… ați tras un pui de somn! Să vă fie de bine! Dar, ce-ați visat?

— Ufff! Am avut un coșmar!

Și-i povestește meșterului tot visul.

— Ha-ha-ha! încheie Popoacă vesel. Să știți că nu-i rea ideea!!!

— Nu! Și nu e nimic de râs! îi stăvilește buna dispoziție meșterul. De la întâi, se aplică și la noi sistemul acesta!

Singur printre alpiniști

Doruleț Pălădică era departe de a fi un sedentar.

Dacă nu încercase până la această dată nicio escaladare, nu se datora faptului că nu i-ar fi plăcut piscurile înzăpezite, stâncile semețe sau crestele abrupte ale munților, așa cum le știa din ilustratele color.

Dacă i s-ar fi cerut o explicație, nu avea niciuna. Ceea ce a și recunoscut cu ocazia unei întrevederi prietenești cu bunii săi prieteni, Enăcheștii, înflăcărați admiratori ai drumeției montane. Întrevederea s-a soldat cu hotărârea luată de comun acord ca primul sfârșit de săptămână să-l petreacă împreună pe cărări de munte! Exact ca-ntr-o melodie de muzică ușoară atât de familiară încât nu-ți mai amintești nici textul, nici muzica.

Și iată-i, la data fixată, punctuali ca niște cronometre, la întâlnirea cu muntele, atacând pieptiș, cu ajutorul mașinii personale a lui. Enăchescu, serpentinele bine înnodate ale panglicii de asfalt ce conduce spre… Cabana „Trei brazi”, „Cota 1400”, „Izvorul rece” și alte puncte de interes turistic care de care mai îmbietoare.

Ajunși la parcare, cu fețele iluminate de entuziasmul corespunzător unei asemenea acțiuni, s-a dat startul în ceea ce se poate numi, cu un termen adecvat, contactul cu farmecele neasemuite ale naturii.

După câteva mișcări gimnastice, Pălădică s-a sprijinit de unul dintre primii brazi întâlniți, a inspirat adânc aerul puternic ozonat și, dintr-un reflex mașinal, a dus mina spre buzunarul cu țigări, de unde a ieșit goală. Își uitase pachetul în mașină.

Făcându-le un semn încurajator, cu aceeași mână, tovarășilor săi de drumeție, Pălădică se întoarse să-și reia țigările. Nici nu e

recomandabil să te dezbari prea brutal de automatismele vieții citadine, riști să suporți cine știe ce traumatisme… Deci, aprinzând o țigară din pachetul pus ca semn în ultimul număr din „cartea de vacanță” pe care o achiziționase chiar în ziua respectivă, privirile lui Pălădică s-au pironit, pur și simplu, pe un pasaj în care autorul dezvolta cu multă simțire artistică calitățile unei peregrinări printr-un peisaj de o sălbatică frumusețe și i-au rămas sechestrate timp de mai multe zeci de minute, captivitate din care a fost distras numai de strigătul puternic al unui tânăr: — 1600! Gata, băieți! Continuăm mâine.

Pălădică întredeschise portiera și se interesă ce reprezintă cifra 1600, această altitudine, după cu neștiutele sale, neputând fi întâlnită în perimetrul respectiv.

— Numărul cutiilor de conserve pescuite astăzi în lac, sună răspunsul. Tinerii făceau parte din asociația „Amicii munților” și luptau, pe cât puteau și ei, împotriva poluării ecologice.

Rămas pe gânduri, tocmai constata ce distanțat fusese până în acel moment crucial al vieții sale de fenomenul alpinismului, când fu readus la realitate de un val zgomotos de râsete.

Câțiva turiști, ilustrând pregnant preceptul după care drumețului îi stă bine cu gluma, schimbaseră indicatoarele de traseu. Pălădică aprecie din plin calitatea glumei în momentul când, un alt grup de turiști, după un studiu rapid al indicatoarelor, o porniră apăsat la drum. Desigur, și ei vor aprecia cum se cuvine gluma dar numai în momentul în care, în loc să dea peste cabana jinduită, se vor trezi la cascada „Urlătoare”.

Cu această ocazie, proaspătul adept al munților își dădu seama că nu mai distinge literele și fu nevoit să intre în restaurant pentru a putea fi regăsit mai cu ușurință de către tovarășii săi dei drumeție.

Explicațiile lui Pălădică nesatisfăcându-i în totalitate pe însoțitorii săi, abandonați chiar din prima zi dedicată contactului montan, autorul lor își luă angajamentul solemn ca, a doua zi, să constituie un exemplu de inițiativă și participare la acțiunea programată sub aceleași coordonate.

Drept urmare, după o noapte petrecută în chip instructiv datorită unui grup de turiști care sărbătoriseră la un tonus foarte ridicat un câștig la loz în plic, Doruleț Pălădică s-a trezit în deplinătatea forțelor

fizice și intelectuale, dar cu o puternică senzație de gol, explicabilă dacă ținem cont de altitudinea la care se găsea.

Dar nu, nu a luat o masă copioasă, cunoștea regula muntelui, ci doar un sandviș urmat de patru degete de țuică bătrână, la recomandarea expresă a unui vecin accidental de masă, care susținea că acesta este un panaceu mult mai puternic decât oricare alt stimulent pe bază de cofeină.

În momentul când a terminat discuția încinsă în jurul acestui important subiect, discuție la care se alăturase, pe bază de filiație spirituală, un grup destul de lărgit de turiști, se lăsase înserarea. Venise vremea să-și ia rămas bun pentru această dată, de la obiectivul dorit cu atâta ardoare și de care, nu se putea plânge, beneficiase din plin. E vorba de spectacolul montan cu toate cele aferente.

Drept pentru care a fost ajutat să ia loc în mașină și, până acasă, nu s-a mai trezit. Dar când a făcut-o, din nou în mediu urban, Doruleț Pălădică și-a manifestat cu vehemență decizia de nestrămutat de a nu mai lipsi nicicând de la întâlnirea cu natura înconjurătoare. Iată de ce, din noaptea aceea, nici n-a mai dormit în patul său conjugal, ci în șezlong, pe balcon. Era și la înălțime și în mijlocul naturii.

Trebuie menționat că soția sa avusese o cotă majoră în adoptarea acestei maniere prin care se apropia atât de plenar de idealul descoperit în ultimă instanță.

Să facem sport

— Firică! Ce-i cu tine, dragă?! Stai de cinci mi nu te în fața oglinzii! Și în picioare!… Țțțț!… Vrei să te extenuezi?!… Ia, așază-te, tu, mai bine în fotoliul tău preferat, să-ți aducă mami o berică rece, să te liniștești!

— Lăzărico, taică, stau și mă uit, mă uit și stau, și constat cu stupefacție că, pe zi ce trece… iau proporții! Și asta pentru că Nu fac mișcare! Stau toată ziulica! La birou stau pe scaun, acasă în fotoliu, pe drum în mașină… Stau și se depune! Unde o să ajung?!…

— Firicel, scumpule, ce ai de gând?!… Nu cumva vrei să începi iarăși cu „ședințele” la „Băieții veseli”? Fii atent, de data asta plec la mama definitiv și nu mă mai întorc!

— Fii calmă, dragă! M-am hotărât să iau atitudine! Voi face mișcare!

— Daaa?… Și cam ce fel de mișcare intenționezi să faci tu, Firică?

— Cum „ce fel de mișcare”?!… Sport, bine înțeles!

— Sport! La vârsta ta, Firică? Vrei să râdă lumea de tine când te-o vedea alergând, ca pe Ștefănească de la etajul VI care, cică, își întreține silueta, da’ las că știu eu…

— Nu, nu! Eu îmi cumpăr un câine și ăsta mă scoate precis la plimbare, că îi este necesară mișcarea! îl plimb și mă mișc și eu!

— Câine, omule?!… Vrei să ne dea afară din bloc că trezește colocatarii cu lătratul?!… Orice, dar asta nu!

— Atunci. Îmi iau o bicicletă și mă plimb la șosea!

— Firică, tu ai de gând să te sinucizi? Ce te faci cu circulația asta trepidantă?! Fii serios, iubitule, vrei să mă lași văduvă?

— În cazul acesta… să-mi iau un aparat de vâslit.

Vâslesc în casă, nu mă vede nimeni, nu râde nimeni de mine, nu risc să fiu accidentat și are și efect ne mai pomenit! Solicită toți mușchii…

— Stai, că nu pricep! Vrei să vâslești în casă?!…

Unde, Firică, în cada de baie?!… Să-mi faci lăcărie în casă?

— Nu, Lăzărico, nu în cada de baie, că nu necesită apă! Asta e un aparat care se fixează în dușumea și nu trebuie să faci altceva decât să dai la rame…

— Aha! Să-mi strici parchetul pe care îl fac să lucească cu prețul sănătății mele ca o lămâie!… Nu-ți permit!

— Ascultă. Lăzărico, tu vrei să fac mișcare, sau nu vrei?

— Eu?!… Da’ fă, iubitule, cită mișcare vrei!

Poftim, ia-mă de braț și hai să ne plimbăm toată noaptea! Ca-n tinerețe!

— Știi că e o idee bună?! Ia, hai, Lăzărico, îmbracă-te și să ne mișcăm!… Stai, să-mi pun pantofii de sport!… Așa! Ești gata? Hai, scumpo!… Ia, cheamă tu liftul!… Ține apăsat pe buton, că nu-l mai prindem! E oră de vârf!…

— Firică, liftul e blocat la parter! Iar stă o lună în reparații! Hai, pe scări!

— Grrrr! Iar au defectat liftul puștii ăștia a lui Vasilescu! Dacă-i prind, le-arăt eu lor!

— Ce faci, Firicel, nu coborâm?

— Cum să cobor, dacă nu merge liftul?!… Patru etaje!!! Și înapoi cu ce mă urc?… Hai, acasă! Fir-ar să fie! Tocmai acum și-au găsit să-i facă de petrecanie când voiam eu să fac mișcare! Ce ghinion!… Lăzăricooo! Ia, dă tu papucii, soro! Și cu ocazia asta, pune pe-o farfurie și vreo trei chifteluțe de-alea pufoase cum știi tu să faci! Și-un șpriț! Da’ să fie mare!

Reîntoarcere la natură

Ordinul a sunat scurt:

— Lichidați!

Ce a însemnat el pentru armata de însărcinați cu afacerile marelui Bos (de fapt i se spunea Big

Bos dar lumea se obișnuise într-un asemenea hal cu el să fie mare încât Big, în cazul lui, devenise așaa, un fel de nume mic) este greu de redat.

După o clipă de derută, determinată nu de vreo încercare de comentare a dispoziției — cine și-ar fi permis așa ceva — ci doar de absența informațiilor complementare, adică lichidarea cui?!, de ruta a fost transformată în stupefacție imensă, în secunda imediat următoare când, în miile de aparate de recepție, de cel mai modern tip, care echipau birourile însărcinaților în cauză, a răsunat, tot atât de sec, precizarea: — Totul!

Ordinul se discută, nu se execută… pardon, am greșit: ordinul s-a discutat dar s-a și trecut fulgerător la executarea lui!

Cât ai clipi din ochi, teletypurile, telegrafurile, aparatele de emisie-recepție, telexurile și celelalte mijloace de comunicație cu care era dotat imperiul financiar al marelui magnat au început să țăcăne, să pârâie, să hârâie, să scrâșnească, să tușească, să mitralieze ordine și contraordine, dispoziții și paradispoziții, desigur și indispoziții, implorări și injurii, gemete sfâșietoare și oftaturi de satisfacție, întreaga gamă de trăiri și senzații ce însoțesc sine qua non — această expresie nu poate lipsi, ea fiind cea mai indicată în asemenea cazuri — un atare gen de cu tremur, care s-a resimțit cu consecințe, adesea funeste, pentru marea majoritate a celor ce erau într-o corelați-o mai mică sau mai mare cu sistemul bancarfinanciar-industrial *etc.* Edificat, prin simpla forță a minții și brațelor personale — și a încă vreo câteva sute de mii (de minți și de brațe) — de către Big-Bos.

Dar cine nu era în corelație cu Big-Bos?

Marele multimiliardar își adăuga zilnic câteva noi pietre prețioase în coroana pe care o purta — la figurat — pe fruntea sa înaltă, dânsul nefiind doar un simplu rege al șireturilor, pastelor făinoase

sau automobilelor, ci un conglomerat complex al tuturor acestora la un loc, deci un fel de plurirege. (în cazul că acest termen nu se găsește în dicționar nu am pretenția să fie inclus. N. A.) În concluzie, toți cei care aveau ceva cât de puțin în comun cu multitudinea de industrii existentă în acea parte a lumii, cu lumea artei sau a tripourilor, cu construcțiile sau distrugerile, cu apa, cu se rul, în sfârșit, cu *totul,* intrară într-o alertă lesne de înțeles.

Mai întâi pentru că nu se putea înțelege, sub nicio formă, ce putuse împinge la o asemenea decizie pe marele Bos, mai apoi pentru că, așa cum e și firesc, nimeni nu-și putea imagina ce va face cu „lichidul" obținut!

În această conjunctură s-a pus mână de la mână și s-a adunat o sumă frumușică destinată dezlegării unei limbi mai puțin legate și iată ce să aflat:

Rezultatul obținut de pe urma dizolvării marelui imperiu al nu mai puțin marelui Bos, convertit în materie prețioasă — cu atât mai prețioasă cu cât ocupa un loc mai mic — se îndrepta cu maximum de viteză și prin diverse mijloace de transport spre calele uneia dintre cele mai mari nave din lume, aparținând desigur tot lui Big, unica nelichidată. S-a mai aflat, din aceeași sursă, că vasul aștepta cu motoarele sub presiune sosirea ultimei lăzi cu lingouri de aur și pe Bos în persoană.

Destinația navei a rămas însă total neidentificată.

Jocul ipotezelor a început să funcționeze și, adunându-se toate elementele posibile să ofere o ex aplicație, au fost introduse într-un analizator de superclasă — printre performanțele sale figura și aceea că era capabil să ofere o soluție pentru o problemă care nici nu se crease încă (inutil să mai precizăm că și acest analizator era tot o creație a unei ramuri industriale proprietate a lui Big-Bos) — iar acesta, după ce și-a învârtit rotițele, a pâlpâit din luminițe și, pentru că era dotat și cu graiul vorbirii, a spus: — Big-Bos a hotărât să rupă definitiv cu jungla civilizației. Dânsul a decis să ia totul de la capăt într-un loc total necunoscut, nelocuit și sălbatic, unde energicul om de acțiune din el, ar putea da din nou măsura capacităților sale, adică să facă bani din nimic, lucru devenit total imposibil în condițiile perfectului mecanism reprezentat de imperiul său care mergea înainte de la sine, fără cel mai mic impuls.

Big-Bos a pus chiar pariu cu sine însuși, dându-și asigurări formale, că va câștiga.

Și nu este exclus, filosofă în încheiere analizatorul, deoarece Big-Bos, lansat în plin necunoscut, pe o insulă pustie, stearpă și nelocuită, este în stare, doar prin mijlocirea creierului său ultraînzestrat cu celule neurovegetative, fără niciun alt mijloc, să reconstruiască tot ce a lichidat cu atâta sânge rece.

Desigur, toți au rămas cu gurile căscate, numai unul mai invidios a pus o întrebare, căreia nimeni nu i-a găsit pe loc răspunsul:

— Bine, bine da' dacă s-a hotărât s-o ia de la capăt, ce nevoie are de tot… „lichidul" ăsta? Ce are de gând cu el?

Ei, aici nici chiar analizatorul n-a mai putut emite vreo justificare, însă iată cum s-au petrecut lucrurile în realitate:

După îmbarcare, la indicația lui Big-Bos, nava s-a îndreptat spre cele mai necunoscute zone ale Oceanului Planetar. Nu este necesar să mai reamintim că există încă multe pete albe pe această imensă suprafață lichidă a globului terestru.

Luni și luni de zile, au fost investigate cele mai nebătute unghere ale oceanelor și, în final, Big-Bos a optat pentru o insuliță nu mai mare decât un te ren de fotbal, golașă, fără nicio urmă de vegetație, atât de neprimitoare încât și păsările o ocoleau. A cerut să fie debarcat aici, neavând cu sine decât o samsonită, adică un fel de geantă diplomat de dimensiuni reduse, pe care o purtase legată în permanență de mâna stângă cu o pereche de cabriolete dintr-un oțel inexpugnabil. A ordonat apoi comandantului navei să se îndepărteze la *o* distanță de o milă, unde, sub prestare de jurământ, a trebuit să tăgăduiască — și a făgăduit — că va arunca în valuri întregul imperiu sub formă de „lichid" al domnului Big.

Tot sub jurământ, a cerut întregului echipaj să păstreze cu sfințenie, ba chiar să uite, secretul locului unde s-a retras. După ce a jurat toată lumea, i-a lăsat să plece. Au plecat, fără a-și șterge vreunul barem, o lacrimă.

Când au ajuns la o distanță bunicică, de unde va sul mai putea fi văzut cu ochiul liber, Big-Bos a deschis cu o mișcare elegantă dar energică în același timp geanta diplomat, a apăsat pe un buton și nava… a sărit în aer. Avea la bord o cumplită mașină infernală pe care Bos a făcut-o să funcționeze apăsând pe acel buton. Astfel a

fost îngropat secretul dispariției sale pentru totdeauna. Sau a crezut că a fost îngropat, deoarece unul dintre marinari care se ascunsese într-una dintre bărcile de salvare pentru a trage un pui de somn, a fost proiectat de explozie în larg cu tot cu barcă, având astfel posibilitatea să asiste la deznodământ.

Și deznodământul a fost tragic!

Printr-o inexplicabilă și misterioasă forță necunoscută, lăzile cu „lichidul” lui Big-Bos, în timp ce nava se scufunda pulverizată în milioane de parți cule, au început să se ridice la suprafață și să ia drumul insulei alese de proprietarul lor pentru a-și duce la capăt ideea. Valurile jucăușe le purtau spre țărm unde le depozitau una peste alta. Treptat, insula a devenit neîncăpătoare, muntele de lăzi creștea văzând cu ochii iar Big-Bos fu nevoit să întreprindă o serioasă ascensiune, pentru a nu-și vedea periclitată integritatea. Când ultima ladă a ajuns în echilibru instabil în vârful mormanului, deasupra ei și-a făcut apariția și marele Bos.

Se găsea situată la o înălțime amețitoare deasupra oceanului, o siluetă singuratică, stăpânul unic al uriașului tezaur de care dorise să

scape cu atâta ardoare.

Ceea ce era mai mult decât dezolant pentru sine era faptul că nu mai avea cum să câștige pariul.

Încrederea oarbă în forțele sale, cum că ar putea lua totul de la capăt, în mijlocul naturii sălbatice, începea să se zdruncine. Pentru prima dată avea senzația că pierduse. Natura… nu-i era favorabilă.

Orice asemănare…

— Eu merg, dom'le! Nițică mișcare n-are ce să strice. Ruginim aici pe scaune! declară hotărât Petculescu, sculându-se în picioare.

— Păi, să vezi…

— Chiar ca…

— Măcar că…

— E foarte…

— Așa e, dom'le!

Crâcnelile ce însoțiseră comunicarea inițiativei, se transformă treptat în adeziune totală.

Întotdeauna trebuie însă să existe și un sceptic! Și există: Văscăuțeanu!

— Las c-o să vedeți voi!

Dar, n-are încotro, se supune majorității…

— Da' știe careva drumul?

— Îl știe șoferul!

Este mobilizată mașina institutului și, după o cursă vertiginoasă, primul lot de voluntari descinde la fața locului…

Soarele de prânz arde ca un fier roșu. Pe șantier e acalmie. Printre mormane de prefabricate, de diverse dimensiuni, începe escaladarea spre unul din etajele superioare unde se aud niște voci. Mai mulți inși stau, care pe ce pot, de vorbă…

— Unde-i șeful?

După explicații binevoitoare și amănunțite, după rătăciri prin diverse cotloane ale blocului gigantic care este la cenușiu (la „roșu" însemnând cărămidă), într-o debara la etajul zece, este găsit „șeful", un om încă tânăr, bronzat, cu o cămașă albă care sclipește și un

pantalon la dungă. Numai pan toții, de bună calitate de altfel, sunt puțin dungați de ciment.

— Ce să mă fac cu dumneavoastră?! se întunecă el la auzul comunicării.

— Nu vă *faceți nimic!* Dați-ne nouă ceva de *făcut!* îi zâmbește afabil Petculescu.

— V-am prevenit! se aude vocea lui Văscăuțeanu.

„Șeful" se lasă convins:

— Păi, vedeți că la etajul IV sunt niște blocuri așa… de culoare gri! Și arată dimensiunile cu brațele, parcă ar spune: „Uite-așa un pește am prins !".

Le-au cărat tot niște colegi de-ai dumneavoastră…

Duceți-le înapoi, la parter!

— Păi care e logica? se interpune Văscăuțeanu.

— Noi n-am venit să punem întrebări, am venit să facem mișcare i-o reteză Petculescu.

Între timp, apare al doilea transport de voluntari.

— Nouă ce ne dați de făcut?

— Păi… vedeți groapa aia?

Noii veniți scrutează de la înălțime groapa! Pare destul de mică…

— O vedem!

Luați o roabă și umpleți-o cu pietriș… Mormanul e la intrare…

— Ne dați și. Niște lopeți?

— Lopeți?!… A, da! Lopeți!!!… Vă trimit eu prin cineva…

Echipa Văscăuțeanu-Petculescu et comp, caută soluții, icnesc, se șterg de transpirație, suflă greu, se înecă, tușesc, își zdrelesc degetele și… transportă la parter blocurile… „uite-așa un pește-am prins!"

Un ins mărunțel, uscățiv, mai mult spre vârsta a doua, cu o băscuță trasă pe ochi, se apropie de Petculescu:

— Nu face de dumneavoastră! Dați cinci lei de bucată și vi le car eu!

— Nenică, noi am venit să ne-aducem contribuția! îl pune la punct Petculescu.

— Păi atunci… contribuiți! își încrețește ochii mărunțelul.

Echipa „noii veniți" așteaptă pe marginea gropii, care, de aproape, se vădește a fi de dimensiuni impresionante.

Trece „șeful”!

— Ce facem? Nu mai vin lopețile alea?

— Vine-vine! îi asigură el binevoitor. Acușica vine!

— Și până atunci, noi ce facem?

— Sprijiniți-vă unul de altul, îi sfătuiește și mai binevoitor „șef’”.

— Asta am mai auzit-o la radio ! declară unul dintre „noii veniți”.

Altul dintre ei, care urmărea cu atenție eforturile a. Doi indivizi care descărcau la lopată o basculantă cu ciment, o lopată la cinci minute, zice:

— Da’ pe aia cu ăia doi în salopete care încăpeau un camion cu materiale pe un șantier, a știți?

— Care, că sunt mai multe, întreabă doar din politețe primul.

— Aia că trece un milițian, îi vede și îi înhață!

Întrebat. De unde i-a cunoscut că sunt hoți, miliția nul a răspuns: „Pentru că munceau prea repede!”…Ha-ha-ha!

— Mda, dar nu e cazul! Ăștia sunt cinstiți! îl contrează primul dintre „noii veniți.

Între timp, apare cu două lopeți, târâindu-le după el, un zdrahon de doi metri. Le lasă să-i cadă din mână la picioarele „noilor veniți. Și rămâne pironit, ațintindu-i cu privirea.

Care se reped asupra lopeților. Constată că sunt prea puține și atunci se organizează: doi la lopată, doi la roabă! Și încep! în forță… Transpiră, fac bășici în palme… se umplu de nisip… pietriș…

Zdrahonul clatină din cap deconcertat…

— Păi, ce faceți voi, mă aici? Munciți sau vă jucați?

— Nenică. Facem și noi ce putem! învață-ne matale dacă noi nu ne pricepem…

— Păi, bă frate, eu n-am făcut atâta școală ca voi, dar voi habar n-aveți de unde vine șantierul !

Bă, frate, voi nu făcurăți franceza în școală?!

— Ba făcurăm, da’ la lecția asta am lipsit încearcă al doilea din „noii veniți să îi dea replica.

— Fii atent aici… cuvântul „șantier” vine de la „șanter” care în franceză înseamnă „a cânta” Adică dacă ești pe șantier, cânți, bă frate, nu stai! Așa că, ia cântați voi ceva!

Noii, veniți, se uită întrebători unul la altul, își dreg vocile și încep: „Tineret, pe șantieeer…”

— Nuuu! Nu din astea! dă din mâini agasat zdrahonul! Ceva de inimă albastră… „Sărăcuț de mama mea…”, nu știți?

— Dom-le, noi cu folkul nu stăm prea bine…

Zdrahonul dă a lehamite din mină și le întoarce spatele…

Și fără cântec, groapa parcă ar începe să se umple…

Se propune o pauză de țigară! Propunerea nu este admisă. Nu se permit timpi morți.

Și timpul trece. Aproape zboară. Cel puțin pentru amfitrioni care, unul câte unul, cu sacoșe, cu papornițe, cu pungi de plastic ticsite de câte și mai câte, se îndreaptă spre ieșire! Unde mai adastă un timp lângă mormanul de pietriș care scade văzând cu ochii, transferându-se în groapă; Treptat-treptat, grupul devine masiv. La un moment dat, se desface în două, făcând loc unei mașini care tocmai intră pe poartă.

De la volan coboară un ins grăbit…

— Să trăiți, dom’inginer! îl salută cu deferență grupul.

— Noroc! răspunde tipul morocănos și holbează deodată ochii: Ce fac, bă, ăștia, aici?

— Își aduce *aportul,* dom’inginer, răspunde grupul cu fețele zâmbitoare.

— Băăă, ce-ați făcut, bă nenorociților? Mi-ați astupat groapa pentru betoane! Imediat să-mi cărați pietrișul la loc că vă ia…

Și le întoarce spatele furios!

Grupul spectator iese râzând pe poartă.

Noii veniți se uită cruciș. Și încep operația inversă.

Între timp, grupul „Petculescu-Văscăuțeanu et comp”. Își face apariția epuizat.

Auzind relatarea „noilor veniți”, Văscăuțeanu le zice:

— Știți bancu’ cu rața?

Nemaiavând forță să deschidă gura, Petculescu dă doar, agale și negativ din cap.

— Rață-ai dracu’ de…

SUMAR

Povești pentru copii 3
Poveste de demult 6
Povestea blocului: 7
*Povestea cu omul… din colț…*9
Poveste cu cuvinte… 11
Poveste de groază… 13
Povești cu zinc 15
Somn agitat 18
4 la tehnică… 20
De ce dați, mă, în noi? 23
Cameră cu două paturi 28
Nu vreau capră 28
Vino, să-ți iei javra! 34
Cel mai iubit dintre subpământeni 37
Comitetul pentru scoaterea din impas a eroilor îndrăgiți 40
Ia-o mai domol 42
Unde sunt măturile de altă dată? 45
Povestea unei iubiri neîmpărtășite… 47
Ascultă comanda la mine! 50
*Scurt dialog pe tema iubirii de aproape…*53
Primul impuls 55
O chestie de inimă 58
Promoția aniversează 20 de ani 61
Agrement 65
Lupta cu caloriile 67
Împotriva uitării 71
Un copil ascultător 73
La ghișeul de informații 77
Călcați-mă, vă rog! 79
De-a screperul 82
Un vițel — doi viței 83
Cotitură radicală 85
Uite macaraua — nu e macaraua 87
Autobuz mai vine 90
Povești din viitor 92
Atitudine reprobatoare față de pirateria asfaltului 94
Kilometrul 36 99
Un stâlp în viață 101
Oratie (nu neapărat funebră) pentru un talent defunct 103
Croitorie modernă 108
Singur printre alpiniști 110
Să facem sport 112
Reîntoarcere la natură 114
Orice asemănare 117

JUNIMEA
IAȘI-ROMÂNIA

Lei 9,25